

Bir Hop-Çiki-Yaya Polisiyesi

Mehmet Murat Somer

BUSE CİNAYETİ

BUSE CİNAYETİ

Mehmet Murat SOMER

Tarama: bilinmiyor

Düzelti ve E-Tasarım: efrasiyab

E-Yayın: ayraç sanal yayın

WEB: <http://ayrac.org>

İletişim: ayrac.org@gmail.com

Temmuz, 2007.

İstanbul 2003

ISBN: 975-05-0153-5

İletişim Yayınları

MEHMET MURAT SOMER

1959 doğumlu yazar halen 27 yaşında olup, yazları Rio’da yaşamaktadır.

İletişim Yayınları 910

Çağdaş Türkçe Edebiyat 125

ISBN 975–05–0153–5

© 2003 iletişim Yayıncılık A.Ş.

1. BASKI 2003, İstanbul (1000 adet)

2. BASKI 2003, İstanbul (1000 adet)

HOP–ÇIKI–YAYA POLİSİYELERİ DİZİ EDITÖRÜ A. Ömer Türkeş

KAPAK Utku Lomlu

KAPAK İLLÜSTRASYONU Utku Lomlu (Sumru Ekşioğlu’nun katkılarıyla)

KAPAK FİLMİ 4 Nokta Grafik

UYGULAMA Hüsni Abbas

DÜZELTİ Serap Yeğen

MONTAJ Şahin Eyilmez

BASKI ve CİLT Sena Ofset

İletişim Yayınları

Klodfarer Cad. iletişim Han No. 7 Cağaloğlu 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60–61–62 Fax: 212.516 12 58

e–mail: iletisim@iletisim.com.tr web: www.iletisim.com.tr

MEHMET MURAT SOMER

Buse Cinayeti

BİR HOP–ÇİKİ–YAKA POLİSİYESİ

İ l e t i ŝ i m

İÇİNDEKİLER

[1](#)

[2](#)

[3](#)

[4](#)

[5](#)

[6](#)

[7](#)

[8](#)

[9](#)

[10](#)

[11](#)

[12](#)

[13](#)

[14](#)

[15](#)

[16](#)

[17](#)

[18](#)

[19](#)

[20](#)

[21](#)

[22](#)

[23](#)

[24](#)

[25](#)

[26](#)

[27](#)

[28](#)

[29](#)

[30](#)

[31](#)

[32](#)

[33](#)

[BİTTİ](#)

1.

Televizyondaki bilgi yarışmasını açıp, sadece soruları dinlemek üzere banyoya geçtim. Tüm yarışmalar gibi bu da cahillere yönelik. Yine de soruların çoğunu bilmek hoşuma gidiyor. Kulüpteki kızlardan bazıları “sen de katılsana” deyip duruyorlar.

“Ne hoş olur, tüm ihtişamınla. Ortalığı yıkar geçersin.”

“Ayol müsaade ederler mi?” diye geçiştiriyorum.

İlk tur sorular bitmeden tıraşım bitti, iş geldi makyaja. Keyfim yerindeyse bu iş uzun sürer. Keyfim yoksa iki dakikada biter. Hava sıcaktı, kulüp erken saatte dolmazdı bile. Yani vaktim boldu.

İyi bir makyajla Hollywood’un şaşaalı dönem yıldızlarını aratmayacak hale gelirim. Favorim her zaman için Audrey Hepburn’dür: Oğlansı bir güzellik.

Yine fıstık oldum işte. Aynada kendime okkalı bir öpücük yolladım. Kendinden simli, yarı transparan, leopar desenli elbisemi giyip duraktan taksi çağırdım. Hüseyin geldi. Bu oğlan da gündüz efendi efendi bana “abi” diye seslenip gece sulananlardan. Apartmandan çıkarken yine it gibi gülümsedi. Biner binmez taksinin ışığını kapattı. Huyumu biliyor.

“Kulübe mi?”

Sanki bu saatte başka yere gittiğim olurdu.

“Evet.”

Uzun ve manasız konuşmayı sevmem.

Hareket ettik. Yola bakacağına gözleri bende. Aynadan bakışı yetmeyince dönüp omuz üstünden küstahça bakmaya başladı. Biraz tipim olsa neyse ama beni hiç tutmazdı. Fazla baby-face, oysa ben biraz daha adam kılıklı erkekleri beğenirim.

“Havalar da iyi ısındı di mi?”

“Ya sorma...” dedim.

“İnanır mısın ne giysem terden üstüme yapışıyor. Bütün gün arabada... Sucuk gibi oluyoruz valla. Yapış yapış anlayacağınız.”

Yine o it sırtışı vardı.

“Sen gece çalışmıyor musun?”

“Gece de yapışıyor.”

Gülüğü daha da itleştii.

“Bol duş yap.”

“Durakta duş nerde? Sana gelebilir miyim?.. Duş yaparız... Beraber...”

“Sulanma...”

“Tamam abi... Şansımızı denedik, ne var...”

Mahallelinin bana karşı tavrı zamanla, beni tanıdıkça değişti. Başlangıçta gündüz gece farkını anlamazken, –ya da anlamaz gibi davranırken– bir gece yarısı mahallenin ortasında olay çıkartan bir adamı, üstümdeki daracık mini elbiseye bakmadan, thai–boks ve aikido ile halledince duraktaki şoförlerin de bana bakışları farklılaşmıştı. Kendimden cüsseli bir adamı uluorta halletmem saygınlığımı sağlamıştı.

Kulübün önünde inerken Hüseyin “Çıkışta alayım mı?” dedi.

John Holmes çıkacağını bilsem hadi neyse bir sefer deneyelim ama temel göstergelerin hiçbiri yoktu: Ne burun uzundu, ne de parmaklar.

“Yok,” dedim, “belli olmaz ne zaman çıkacağım, hiç bekleme.”

Kapıda korumamız Cüneyt beni karşıladı. Bu oğlanın adı bana hep takma ad duygusu veriyor. İçimden ona Mehmet–Ali falan gibi isimler uyduruyorum. Body salonlarında kas şişirip duranlardan. Bir gece kulüp boşken, kızlar çok ısrar edince onunla bir aikido gösterisi yaptık. Bir hafta sırtı ağrımış. Oysa gösteri niyetine, hafiften savurmuştum onu. Zaten, salonlarda kas şişirenler genelde kof çıkıyor. Bir de aldıkları steroidlerden dolayı, o iş de muhteşem olmuyor. Hatta bazısı ile, hiç olamıyor.

Bu gece kulüp yine kalabalık. Maşallah revaçtayız. Bundaki payımı inkâr edemem. Kulübe yeni bir anlayış getiren, işletmenin kural ve değerlerini yenileyen benim.

Kulüpte, cüzi de olsa bir hissemnin olması, kızların bana patron muamelesi yapmasına neden oluyor. Bana olan saygılarında sadece “kısmi patron”luğum değil; gündüzleri başka bir işimin –yani gelir kaynağımın– olması, dolayısıyla da onlar gibi sadece müşteri geliriyle yaşamamam var.

Serap hemen yanıma yaklaştı, müziğin gürültüsünü bertaraf ederek konuştu.

“Abla benim oğlan yine geldi... Ne dersin gitsem mi?”

Virgin Mary’den ufak bir yudum aldım.

“Yine bedava mı?”

“Ama biliyorsun ona zaafım var.”

“O da bunu kullanıyor. Böyle giderse bu ay ev kiranı bile çıkaramayacaksın.”

“Sonra gece işe çıkarım...”

“Gece sende kalmıyor mu?”

“Ayol hiç olur mu!.. Ailesiyle yaşıyor. Gece yarısından önce eve dönüyor. Abisi kızıyormuş.”

İçimden güldüm. Ben o abileri iyi bilirdim. Kendi yaptıkları, yapmasalar da kafalarından geçenler inanın beni bile ürkütecek türdendir.

Gözlerindeki arzulu pırıltıyı görünce ders vermekten vazgeçtim.

“Sen bilirsin canım ama dikkatli ol, fazla kapılma,” dedim.

“Aman zaten kapıldım kapılacağım kadar.”

“E git o zaman.”

Serap kendinden kısa boylu, on dokuz yaşındaki kara kuru cılız ve dolayısıyla asabi görünümlü sevgilisine doğru koşar adım uzaklaştı. Koşarken bile gerçeküstü kırıltmasını sektirmedi. Söylediğine bakılırsa oğlanın malı görülmelikmiş. Bakınca hiç umulmazdı. Aman, aslında bunun kimde çıkacağı da belli olmazdı zaten.

İçkimi bara bırakıp kalabalığa karıştım, dans pistine yöneldim. Aralarından geçerken kızlar beni fark edince selamlaşıp öpüştük. Piste çıktığımı fark eden DJ Osman, her zaman için en sevdiğim parça olan Weather Girls’in “It’s Raining Men”ini çalmaya başladı, ben de dans etmeye. Buse yanıma yaklaştı, karanlıkta bile yüzünün solgunluğu belli oluyordu. Bazen makyaj da işe yaramıyor. Dans edermiş gibi yaparak bana sokuldu.

“Ne olur biraz konuşalım,” dedi.

Sırtını sıvazladım. Pistten beraberce indik. DJ odasındaki Osman’ın şaşkın bakışlarına “sonra” anlamında bir hareketle cevap verdim.

“Hayrola?”

“Yukarı çıkalım mı? Burası çok gürültülü. Bağırarak istemiyorum.”

Kızlar arada beni dertlerini paylaşmak, olduk olmadık her konuda akıl sormak, paralarını nasıl değerlendirecekleri gibi mali danışmanlık için veya Güzin abla olarak kullanırlar.

Üst kata, idare odasına çıktık. Asma kat, basık tavan, kulübün içine bakan ufacık bir pencere, devasa bir masa, köşede kasa, oturma yerleri çökmüş eski yüzlü iki koltuk, stoklanmış tuvalet kâğıdı,

kâğıt peçete ve içki kasaları. Ben şarap kasaları üzerine tünedim. Buse, üstü boş tek koltuğa çöktü. Gözlerini bana dikti. Açıklama bekler gibi bakıyordu. Kısa bir süre bekledim. Anlamaya çalıştım. Hatırlamadığım bir şey mi vardı? Hayır, yoktu.

“Ne var ayol?” dedim. “Sorar gibi bakma, konuşmak isteyen sensin.”

Gözlerini bana dikip baktı. Beni tartar gibiydi. Söyleyeceklerini söyleyip söylememek konusunda beni tartıyordu. Nihayetinde karar vermiş olmalıydı.

“Korkuyorum,” dedi. “Çok korkuyorum...”

Sorar gözlerle bakmaya devam ettim. Ne olur ne olmaz diye yüzüme de anlayışlı bir gülümseme yerleştirdim.

“Evet de nasıl başlayacağım bilemiyorum. Kafam karışık.”

“E anlat ayol o zaman. Nasıl istersen öyle anlat,” dedim.

Gözlerini yere çevirdi. Uzunca bir süre sesi çıkmadı. Ben de rakı stokunu saymaya başladım: Üzeri streçlenmiş dokuz kasa.

“Korkuyorum...”

“Onu anladım tatlıcığım,” dedim. “Neden korkuyorsun?”

Devam etmesini bekledim. Lakin hâlâ ses yoktu. Ben de beyaz şarapları saymaya geçtim: Beş kasa. Azalmıştı. Bu aralar beyaz şarap içenler çoğalmıştı. Stok hızlı eriyordu.

“Elimde bazı belgeler var.”

Buse hâlâ yere bakıyordu. Her kelimesini seçerek ağır ağır konuşmaya başladı.

“Bunlar önemli biriyle ilgili. Çok önemli biri. Duyulsa kıyamet kopar. Skandalin en âlâsı.”

Ufaktan merak etmeye başlamıştım.

“Yıllar öncesi... Biriyle, şimdi önemli olan biriyle beraber olmuştum. Hem de öyle bir sefer değil. Beraberlik gibi bir şeydi. Uzun sürdü. Bazı resimlerimiz var. Çeşitli zamanlarda, yerlerde. Bir de bana yazdığı notlar. Not dediğime bakma, aslında bir tanesi tam mektup gibi. El yazısıyla. İmzalı falan. Yani basbayağı mektup aslında. Adlı adınca her şeyi anlatıyor.”

Yine uzun bir suskunluk oldu. Merakım artmıştı. Ama boş beklemeye tahammülüm yoktur. Kırmızı şaraplara geçtim. Genelde az tüketilir. Sadece iki kasa. Gözümü korkutan biralar on altı kasa, dört fiçî.

“Bunların bende olduğunu bilen birileri var.”

Kızların çoğu boşboğazdır. Herkese her şeyi anlatabilirler. Hele de beraber oldukları meşhur biri varsa övünmek adına hemen anlatırlar. Nasıldı, yok nasıl oldu... Aslında sadece heteroymuş ama bizimkine nasıl bayılmış, hayran olmuş, hatta vurulup âşık olmuş. Yani bizimki ne kadar özel ve güzelmiş gelen övünme hikâyeleri. Hepsi gerçek değildir. Herkes kadar biz de arada uydururuz.

Ama tanıdığım Buse öylelerinden değildir. Aslında, düşününce birden onunla ilgili ne kadar az şey bildiğimi fark ettim. Asıl adı Fevzi’ydi. İstanbulluydu. Teşvikiye’de yalnız oturuyordu. Kedisi vardı. Yaşı diğerlerine göre biraz fazlaydı, tahminimce otuzlarının sonundaydı.

Bizde kırk geçenler, parası varsa eve kapanır, değilse ya pavyona düşer ya da taşraya, halka iner. Her ilde bizimkilerin mesken tuttuğu içkili bir kebab salonu bulunur. Taşraya geçenler yılda bir İstanbul’a alışverişe gelir, kendilerini gösterir, oralarda ne kadar mutlu ve huzurlu olduklarını iç burkucu bir yalancılıkla anlatırlar.

Her neyse, Buse on yıl kadar önce silikon taktırmıştı. Sonra... bolca Eau d’lssey parfüm kullanıyordu.

“Ben ilişkiye ihanet etmedim. Hiç etmem. Yaşandı bitti.”

Yine suskunluk. Bu sefer gözlerini yerden kaldırıp duvara dikti, işletme belgesini ve vergi levhasını boş gözlerle izliyordu. Ben de okumaya başladım.

“Zaten bu özeldi. Hâlâ da öyledir. Çok özel.”

Buse, gözlerini işletme belgesine dikti ve daldı. Bana anlatmasa da ilişkisinin geçmişine kapsamlı bir sanal yolculuk yaptı. Ben de masanın kenarındaki kaplamanın kalkık ucuyla oynamaya geçtim. Takma tırnaklarımla kaplamanın kalkık ucunu çekip bırakıyordum. Kaç kere tekrarladığımı saymadım.

“Ama şimdi iş karıştı. Bir ara birilerine anlattım. Kafam iyiydi. Ne anlattığımı tam hatırlamıyorum, ama epey bir-şeyler anlatmış olmalıyım. Sonra başka birileri de bu belgeleri öğrendi. Ve şimdi benden istiyorlar.”

“Neden?” diye sordum.

“Şantaj için. Galiba...”

“Kim bunlar?”

“Bilmiyorum... Önce mesaj bıraktılar. Telesekreterime. Önemsemedim. Dediklerim yapmadım... Sonra eve girmişler. Dün gece. Ben buradayken. Her yeri karıştırmışlar. Bulamamışlar.”

“Hırsızlık mı?”

“Önce ben de öyle zannettim ama değil. Param vardı, duruyor. Müzik seti yerinde. Mücevherler tamam. Ama ortalık talan edilmiş. Bütün gün ev topladım.”

“Peki sen nereye sakladın ki bulamamışlar?”

“Annemde...” dedi.

“Anlamadım.”

Kızların çoğu aileleriyle pek görüşmezler. Dışlanma meselesi.

“Annemde. Orada hâlâ benim odam duruyor. Arada gidip kalıyorum da.”

“Anladım...” dedim.

“Onun evini de bulurlarsa diye korkuyorum. Yaşlı kadın, evden çıkmaz bile.”

Bu cümleleri bir nefeste söylemişti. Yani konuşmamız birden hızlandı.

“Evden çıkmıyorsa sorun yok.”

“Var aslında. Annemin gözleri görmez.”

Birden kafamda bir resim oluştu, gözlerim parladı.

“Ne yani seni bilmiyor mu?”

“Elbette biliyor,” dedi. “Körler çok ellerler. Uzun zaman anlamadı tabii ama memeler, sonra saçlar. Kör, ama aptal değil.”

Kapı açıldı ve Hasan başım uzattı. Kurtarıcı gibi gelmişti. Buse ve onun paranoyası bu akşam için en tercih edeceğim konu değildi.

“Demek buradasınız,” dedi.

Buse’nin Hasan’ı görünce hazzetmediğini anlamak zor değildi. Hasan da ondan gerilmiş gibiydi. Buse pek sevilen bir kız değildir.

“Rahatsız ettim ama arkadaşlarınız olduğunu söyleyen bir grup geldi,” dedi. Grup dediğine göre kadınlar ve erkekleri kastediyordu.

“Sizi soruyorlar. İnecek misiniz?”

Çalışanlarım bana “siz” diye hitap eder. Bu hoşuma gider. Dönüp Buse’ye baktım, o ayağa kalkmıştı bile.

“Başımı ağrıtmak istemem. Boş ver,” dedi. “Her şey olacağına varır.”

Hasan’ın peşinden merdivenlere yöneldim. Pek de istekli olmayan bir sesle ilave ettim:

“Sonra konuşalım, istersen çıkınca bana uğra.”

“Bakınız,” dedi. Sesi bıkkındı. Öne geçmesi için yol verdim.

Peş peşe aşağı indik. En önde Hasan, arkasında Buse, en arkada ben. Düşük belli jean’inden Hasan’ın kış yarığı gözüktüyordu. Bence bu da “kırık”tı. Sadece farkında değildi. Neredeyse bir senedir kulüpte çalışıyordu. Kızların hepsiyle samimiydi ama şimdiye kadar ne kadınlarla ne de bizimkilerle bir şeyi oldu. Duymadık da. Normal miydi şimdi bu durum yani? Ay, yine “yani” dedim işte.

Sonra gözlerim Buse’nin kalçalarına takıldı. Merdiveni inerken inanılmaz bir zarafetle hareket ediyordu. Daracık erkek kalçaları, daracık bir deri mini eteğin içinde hareket ederken, ı ışık oyunları ne numaralar yapıyordu. Onun kalçalarına daha önce hiç alıcı gözle bakmadığımı fark ettim. Elma gibi çıkık ve pek biçimliydiler. Yani tam çimdiklemelikti.

Neden, niçin ve kimden korktuğunu tam anlatmamıştı ama en azından konuşmuş olmaktan dolayı rahatlamış görünüyordu. Kalabalığın arasına karıştı.

2.

Gelenler Nişantaşı'nda butik sahibi Belkıs, kocası Ferruh, şarkı sözü yazarı Suat, gürültüden adlarını anlamadığım bir gazeteci kadınla bir de reklamcı adamdı. Son ikisini ilk defa görüyordum. Reklamcı adam, adı Ahmet'miş, bana "kırık" gibi geldi. Birazdan anlaşılırdı. Masalarına oturdum. Hasan en profesyonel haliyle gülümseyerek başımızda sipariş bekliyordu.

Belkıs, Ferruh ve Suat'la tanışmasına rağmen Hasan yabancıların yanında kibar davranıp uzak duruyordu. Yoksa genelde Suat'la hemen sarmaş dolaş olur, elleşe külleşe dedikoduya başlardı.

Suat, maço erkekler gibi bacak bacak üstüne atıp sigarasını en adam tavrıyla yaktı ve rakı ısmarladı. Lezbiyenin âlâsıydı. Değme erkekler yanında feminen kalırdı. Suat rakı, Ferruh bol buzlu viski istedi. Gerisi beyaz şarap. Beyaz şarap içtiğine göre Ahmet kesin kırıktı. Tam erkekler parası varsa sert içki, yoksa bira içer. Ne oluyordu öyle mıy mıy beyaz şarap.

Kulüp daha da kalabalıklaşmıştı. Kapıdaki giriş parası insanları kışkırtıyordu galiba.

Belkıs'ları eğlendirirken Buse'yi tamamen unuttum. Belkıs'ın butiği demodedir ama arada tam bana uygun şeyler düşüyor, makul fiyata veriyor. Yani ilişkimiz az çok önemlidir. Kocasını Ferruh aslında bana hep kabızmal duygusu verir, onun finans danışmanı olduğuna bir türlü inanasım gelmez. Bunda taktığı mücevherlerin etkisi tartışılmaz: Sağ bilekte, ismi kırıntı pırlantalarla yazılı, kalın altın künye; sol bilekte altın kayışlı saat, ama maalesef Rolex değil; kıllı ellerinde daha da göze batan biri taşlı üç altın yüzük. Yetmez mi?

Suat'ın asıl adı Ayşen'dir. Suat onun soyadıdır. Ama bir kere öyle meşhur olduğu ve Ayşen'e göre daha erkeksi göründüğünden sürekli Suat adını kullanır. Erkekleri her fırsatta aşağılar, bu güne kadar eline tek bir erkek eli değmemiş olmasıyla övünür. Onun kategorizasyonuna göre en üst seviyede seviciler, ikinci sırada sevicisi olmayan kadınlar, sonra bizler, sonra eşcinseller, biseksüeller ve en alt ve aşağı sınıf olarak da düz erkekler vardır. Bu güne kadar erkek şarkıcılara düzgün söz yazmışlığı yoktur. Onlara hep abuk sabuk sözler, saçma durum ve duygular yazmıştır. Bütün hitleri –ki hiç de azımsanmayacak kadar çoktur– hayran olduğu ama bir türlü elde edemediği kadın şarkıcılar içindi. Bir ara gölgesi gibi gezdiği, dibinden ayrılmadığı ve aslında piyasada yer edinmesine epey yardımcı

olan kızıl saçlı, çilli şarkıcı ona herkesin yanında Ayşen diye bağırınca ipler kopmuş, olay magazin sayfalarında manşetten verilmişti. Şimdilerde gençlere çalışıyordu.

Uzun zamandır ilk defa geliyordu. Her zaman yaptığı gibi sarılıp kıcımlı okşamamıştı. Bence bu iyiye delaletti. Ancak beşinci kadeh rakıdan sonra ne yapacağı belli olmazdı.

Ahmet denen latan beyefendi, beyaz şarabını minik yudumlarla içerken sahiden pek efendi davranıyordu. Huzursuzluktan sigara üstüne sigara yakıyordu. Böylesi bir yerde, yanlarında bulunmak zorunda kaldığı tanıdıklarıyla olmaktan rahatsızdı. Etrafa gıptayla bakıyor, dans eden oğlanlarla bizim kızlara içi geçiyordu. Eminim ilk fırsatta buraya yalnız başına gelip, tanıdık kimse var mı diye kolaçan ettikten sonra iyice bir dağıtacaktı.

Gazeteci kadın, adı garip ya da önemsiz bir şeydi, merakla etrafı izliyordu. Belli ki ilk defasıydı. Arada bana da kaçamak bakışlar atıyordu ama öyle göz göze gelmek yoktu. İnadına sesimi en bas haliyle kullanıyordum. Bana bakarsa hemen en tatlı halimle ona gülümsüyordum. Sorularına yeterince cevap verince –ki masalarında ısmarladığım içkimin de yarısına gelmişim– müsaade isteyip kalktım. Dedim ya kalabalık gecelerde iş çok olur.

Ben masalarından kalkınca Belkıs’la kocasını tanıyan Buse bir ara yanlarında oturdu. Yanılmıyorsam bir ara üçü beraber birşeyler denemişlerdi. Buse’nin anlattığı kadarıyla pek başarılı geçmemiş, üçü de bir süre kıkırdayıp durmuşlar, sonra Ferruh’la Belkıs iyi bir kavgaya başlayınca Buse toz olmuştu.

Dikkatimi daha farklı şeylere yönlendirdim. İlgimi çekecek farklı yaş ve tiplerde bir dolu adam, benim ilgime hasret alımlı kızlarım vardı. Bir de arada sorun çıkartanlar. İçince şirretleşen kızları kulüpte barındırmam. Kulüpte ya da deplasmanda olay yaratan adamları da bir daha içeri aldırmanın. İsterse Alain Delon olsun, bir daha giremez. Demode bir şey oldu ama hâlâ erkek deyince aklıma gelen ilk isimdir. Hele de gençliği! Bu hayranlık bana biraz da annemden geçmedir. O da Alain Delon’u pek severdi. Bana hamileyken, ona benzeyeyim diye hep onun resimlerine bakmış. Ben doğduktan sonra da onun resimlerine bakmaya devam etti. Ben erkeklerden anlamaya başlayınca da beraber bakmayı sürdürdük. Beni her filmine götürdü, birlikte iç geçire geçire seyrettik.

İş, yani gelen giden çok olunca da zaman pek çabuk geçiyor. Onunla selamlaş, bununla sohbet derken sabah oluyor. Biz sabahın ilk ışıklarına kadar hizmet veriyoruz. Hafta sonları son müşteri çıkarken kızların pek azı açıkta kalmış olur. Hatta bazıları birkaç sefer işe gidip kulübe döner bile.

İşte bu gece de öyle bitiyordu. Hesaplara göz atıp –hasılat yine fevkalâde– çıktım. Fondötenin altından artık uzayan sakallarımı hissediyordum. Kulübün önünden Cüneyt’in ayarladığı taksiye bindim. Derhal yüksek topuklu pabuçları çıkarttım. Yol boyu ayaklarımı ovdum. Kolay değil yedi–sekiz saat, çoğu zaman ayakta, dokuz pond topuklar üzerinde ceylan gibi dolaşmak. Bu taksici bildik. Yaşlıdan efendi bir adam. Evi bilir, fazla konuşmaz. Para üstü de asla bulunmaz. Tabii bu sabah da öyle oldu. Yol tutarının iki mislini helal edecek halim yoktu. Akşam uğrar kulüpten alırdı.

Eve çıplak ayakla girdim. Nasılsa duş yapmadan uyumama imkân yoktu. Hatta belki üstüne ılık birşeyler içerdim. Rezene çayı, yeni favorim buydu. Rahatlatıyor, sistemi –hangisiyse artık– temizliyordu. Neyin neye iyi geldiğine dair bir dolu şey okuyup duruyorum.

3.

Duş, ilaç gibi geldi. Altında uzun süre kalınca hipnoz etkisi yapıyor. Gevşetiyor. Duşta yüzümden akan boya miktarı beni hep ürkütür. Oysa sürerken hep az gelir.

Aynanın karşısında bedenimi seyrettim. Bunu yapmayı severim. İnce, hafif kaslı, yüzücü vücudu dedikleri cinsten. Vücudumda tek bir estetik, bir gram silikon yok. Göğüssüz kadın.çok. Benim göğüs uçlarımın iriliğİ ve sertliğİ bile çoğuna yetiyor. Silikona ne gerek var. Bacaklar ağdalı, kollar kendi halinde, göğüste orta halli bir kıl demeti var. Çok açık birşeyler giymem gerekmedikçe onlara dokunmuyorum. Allahtan kıllarım açık renk. Bazen en kadınsı kıyafette göğüslerde görünen kıllar çok da cezbedici olabiliyor. Sevişirken göğüs kıllarımla oynayan çok erkek tanıdım. Bedenimin bu erkeksi halini de seviyorum. Prenses Stephanie gibi. Kısacık saçlar, genişçe omuzlar, dar kalça. Her yanıma vücut losyonu sürdüm. Serinlik, kayganlık ve tatlı bir ürperme hissi verdi. Oramı turamı ellemeyi de severim.

Sabahları gazete gelmeden evvel evde bir süre boş dolaşmaya, o odaya girip buraya oturmaya bayılıyorum. Elimde koca bir fincan –Casa Club’tan bir servete aldım– rezene çayıyla dolaşmak. Sabahları evimin ışığı çok güzel geliyor bana. Altın sarısı bir ışıltı. Daracık koridora kadar uzanan yatay huzmeler. Deforme gölgeler. Huzur veriyor.

Bakkalın çırağİ yine geç kaldı. Saat neredeyse yedi olacak. Bu da diğerk bir takıntım: Günlük gazeteleri okumadan asla uyumamak.

Kapının zili kesintisiz çaldı. Bu yarı cennet duyguma ihanet eden bakkalın çırağİ olamazdı. O kapı çalmaz, gazeteyi kapının altından atar ve gider. Bu saatte geleni haşlamak üzere kapıya yöneldim. Elbette önce göz deliğinden baktım: Önde taksici Hüseyin ardında perişan bir suratla Buse. Hemen açtım.

“Hayrola bu ne hal?”

Buse ağzını açamadan Hüseyin atıldı:

“Arkadaşın kulübe gitmiş, kapıdan geçerken gördüm, seni arıyordu, kapıp eve getirdim.”

Tek nefeste hepsini söyledi. “Siz”den “sen”e geçmiş olması canımı sıktı. Ayrıca neden sabahın köründe bizim kulübün daracık sokağından geçiyordu?

Buse, ses ondan çıkmıyor gibi “Girebilir miyim?” dedi.

Bu elbette bir soru değildi. Geçmesi için kenara çekildim. Hüseyin peşinden meyletti. Önünü kestim.

“Sen nereye ayol?”

“Yani belki mühim bir olay vardır. Yardım gerekirse... Yalnız kalmayın diye...” gevelemeye başladı. Yüzünde hâlâ o bana sarkan ifade. Olmaz dedim bir kere, hâlâ ısrar etmesi gereksizdi.

“Yok!” dedim. “Gerekmez. Biz hallederiz.”

Hâlâ aynı küstah ifadeyle bakıyordu. Kendim Brad Pitt’in İstanbul şubesi falan sandığı kesindi. Kapıyı üzerine doğru kapatmaya hazırlandım. Eliyle tuttu.

“Bir şey gerekirse duraktayım. Yani yardımım olursa hiç çekinme.” Yine o sırtış. Eliyle içeriği işaret etti. “Neyi var anlamadım. Ama iyi değil belli.”

“Tamam. Anlaştık. Bir şey icap ederse ararım. Haydi şimdi git. Getirdiğin için sağol.”

Tekrar kapıyı kapatmaya yeltendim, o da tekrar eliyle tuttu.

“Uzatma,” dedim.

“Şey,” dedi. “Parayı kim ödeyecek?”

Doğrusu Buse’nin bu halde para ödememiş olması doğaldı. Bir an için boş bakmış olmalıyım.

“İstersen sonra kulüpten alırım,” dedi. “Yani üzerinde yoksa...”

“Ne kadar?” diye sordum.

“Taksimetreye bakmadım. Sen bilirsin işte, her akşam ödediğin kadardır.”

Çıkartıp uygun miktarın üstünde ödeme yaptım.

“Tamam mı?” dedim. Gözlerindeki çapkın ümit ışığı azalıp söndü. Niyetsiz niyetsiz arkasını döndü. Kapıyı kapatıp Buse’nin yanına geçtim.

İçeride koltuğa ilişmiş boşluğa bakıyordu. Boş bakıyordu. Gözlerini kocaman açmıştı. ‘

“Birşeyler içer misin?”

“Olur.” Haliyle içecek bir şey adı söylemesini bekledim. Çay, kahve, kola, su, alkol... Boşuna.

“Evet... peki ne içersin?”

Kritik anda yarışmanın en zor sorusuyla karşı karşıya kalan yarışmacılar gibi yüzüme baktı. Joker hakkını ben kullandım,

“Ne içersin?”

Bekledi, soru zor ya, tadını çıkaracak. Yine boş bakmaya başladı. Uyuşturucu almış gibiydi. Kızların bazıları sürekli kullanır, kimi arada, benim gibi bazıları da asla.

Sabırlıyım ama her zaman bunu sonuna kadar kullanmam. Sabahlan nadiren.

“Ben rezene içiyorum. Sana da hazırlayayım.”

“Olur.”

Onun çayını hazırlarken gecenin erken saatinde konuştuklarımızı hatırladım. Belli ki işin hafife alınacak yanı yoktu. Ağzı yanmadan, kolay içsin diye kaynar suyla yapıp fincana biraz da soğuk su ilave ettim. Yanına döndüm.

Bir süre daha bekledik. Sabah ışıkları altında karışmış makyajı, makyajın altından belli olan sakalı ile biraz garip durduğuna karar verdim. Tam Fevzi ile Buse karışımıydı. Yüzünü kaldırıp derin derin bana baktı. Ben de uzun uzun en anlayışlı gülümsememle ona geri baktım. Vallahi iyi bir dinleyiciyimdir. Dinleyerek çok şey öğrendim. Lakin sabahları yatağa uzanmadan evvel bu konuda çok verimli değilim galiba.

Sonunda, evet nihayet, başladı.

“Korkuyorum,” diye başladı yine. “Nereye, kime gideceğimi bilemediğim için sana geldim. Kusura bakma, inan bilmiyorum.”

“İyi ettin.”

Başka ne denirdi ki. Uykum vardı. Biraz merakla ona baktım. Anlatır da yatarız diye bekledim.

“Eve geldiler,” dedi. “Eve döndüğümde onlarla karşılaştım. Üç kişiydiler, içeri girmişler. Beni bekliyorlardı.”

‘Nasılların cevapları sonra çıkardı. Önce özünü anlamalıydım.

“İçeride olduklarını görünce hızla kapıyı üstlerine çektim. Geri kilitleyip kaçtım.”

“Aferin... iyi etmişsin,” dedim. “Peki kimdiler?”

“Bilmem ki,” dedi. “Görmedim, içeride olduklarını seslerinden anladım. Işık yanıyordu. Panikle kapıyı geri kapadım. Allahtan anahtar daha kilitteydi. Kilitleyip kaçtım.”

“Neyin peşinde olduklarını nasıl anladın?”

“İki gece üst üste!” dedi. “Bir gece önce aradılar, bulamadılar, şimdi beni yakalayacaklardı akılları sıra.”

“Ya peşine düştülerse,” dedim.

“Evin kapısı sağlam,” dedi. “Çelik kapıyı geri açmaları en az bir saat sürmüştür. Üç ayrı taksiyle kaçtım. Hem arkadan falan koşan da olmadı.”

Bakmaya devam ettim. Yaşadıklarına göre inanılmaz sakın görünüyordu. Duygusuz bir robot gibi konuşuyordu. Sakin ve ağırdı.

“Hiçbir şey anlamıyorum...” dedi. “Sinirlerim bozuldu tabii. Biraz çektim. Sonra sana gelmeye karar verdim. Kafam karmakarışık.”

Hele de çektiyse anlatacaklarından bir şey çıkartmak zordu.

“İstersen şimdi yatalım,” dedim. “İyi bir uyku çekelim. Sen de biraz kendine gel. Ayıl. Kalkınca bakarız.”

“Olur,” dedi.

Misafir odamı ona açtım. Makyajını silmeden üzerindeki elbiseden sıyrılıp yatağa girdi. Elbette sadece incecik bir g-string külot giyyordu.

Ben yalnızken havlu pijamalarla yatarım – yani soğuk havalarda. Yalnız değilsem: Çıplak.

Uyku iyi geldi. Öğleden az sonra uyandım. Işık geçirmeyen kalın perdeleri açtım. Odaya ışık doldu. Hemen camı açtım: Temiz hava. Hava ne kadar sıcak olursa olsun yazın arka bahçeden hep serin, ıslak bir hava eser. Meyve ağaçları ve ortanca dolu arka bahçeyi severim.

Misafir odasının kapalı kapısını görünce Buse'yi hatırlayıp sessizce banyoya geçtim. Uyuyor olmalıydı. Serin su ferahlattı, yeni bir güne başlamanın heyecanı beni sardı. Sonra mutfakta sabah kahvesi hazırladım: iki kişilik, ilk yudumda damağıma yerleşen acı tadı önce nefesimi kesip sonra beni uyarıyor.

İçeri geçip sakin, hoş bir müzik aradım. Bach'ın WV 1060 ikili konçertosuna karar verdim. Özellikle güneşli sabahlarda iyi geliyor. Evde kaç değişik versiyonu var hatırlamıyorum. Elimin altında bulunması hoşuma gidiyor. Yine de en sevdiklerim Pekinel'lerin cazcı Bob James ile yaptıkları sentetik versiyon ve otantik klavsenlerle Hogwood ve Rousset'nin çaldıkları. Bu sabah için otantik çalgıları seçtim. Ayrıca hem Christopher Hogwood hem de Christophe Rousset'nin eşcinsel olmaları bu versiyona farklı bir yakınlık duymamı sağlıyor..

Buse'yi kaldırmak üzere misafir odasına gittim. Kapıyı tıklatıp aradım: Oda boştu. Yatak toplanmıştı. İnsiyaki bir şekilde adını seslendim. Evin herhangi bir yerinden ses bekledim; gelmedi. Dolaşarak tekrarladım. Evim geniştir lakin bir Dolmabahçe Sarayı da sayılmaz. Olası yerleri hızla yokladım: Buse yoktu! Gitmişti.

Onun için hazırladığım kahveyi lavaboya döktüm. Kafamı toplayıp durumu değerlendirmek üzere kendi kahvemle en sevdiğim koltuğuma yerleştim. Bach eşliğinde düşünmeye başladım: Birileri, şimdilik üç kişi, Buse'nin –ya da Fevzi'nin– peşindeydi. Aslında peşinde oldukları Buse/Fevzi değil, onun elindeki mektup ve fotoğraflardı. Bunlar, Buse/Fevzi'nin şimdi önemli bir yerlere gelmiş olan adamla yaşadığı eski bir macerasına aitti. Söylediğine göre iyi bir şantaj malzemesiydi. Resimler ve mektup, bizimkinin kör annesinin evindeki “genç kızlık” odasındaydı. Buse'nin evi aranmıştı. Sonra da üç herif evde onu beklemişti.

Buse ve evi bulunduğu göre adamların kulübe ulaşmaları pek zor olmazdı. Bu gece, bilemedin

yarın, mutlaka düşerlerdi. Bu kısmı, doğrudan benim sorunun oluyordu.

Buse, evini basanlardan kaçıp bana gelmişti. Bizim kızlar adi vakalara alışıktır. Ufak hırsızlıklar, bazı saldırılar günlük hayatlarının parçasıdır. Yani kolay kolay şaşırmazlar. Oysa Buse/Fevzi şoka girmiş gibiydi. Neler olduğunu ve niçin olduğunu kendi de anlamadığından bana da anlatamamıştı. Şimdi ise yok olmuştu. Nokta.

Bildiklerim bunlardı. Mesele birşeyler yapmak isteyip istemediğimdehydi. Seçenekler arasında bir: Beklemek vardı. Buse/Fevzi'nin ihtiyacı olunca bana ulaşmasını beklemek.

İki: İşletmeciliğini yaptığım kulübün part-time çalışanı statüsündeki Buse/Fevzi'ye karşı sorumluluk alarak işe girişmek. Önce onu bulmak, korumak...

Üç: Olayın kökenine inip çözmeye çalışmak. Ne demek olduğunu bilmiyorum.

Dört: Resimleri ve mektubu bulmak, gerekirse aracılık yapıp işi tatlıya bağlamak, malzemeyi yok etmek; ya da Buse'nin hayrına iyi bir fiyata pazarlamak.

Mutlaka başka seçenekler de vardır ama ben sadece bunların üzerinden geçtim.

Çalan telefon beni yerimden hoplattı. Buse olabilirdi. Herhalde neden habersiz kaçtığını açıklardı.

Ama arayan Hasan'dı.

“Günaydın,” dedi. “Uyandırmadım değil mi?”

“Hayır kalkmıştım.”

“İyi,” dedi. “Buse hâlâ orada mı?”

“Hayır,” dedim. “Sabah ben uyurken kalkıp gitmiş.”

“Aramadı mı?”

“Henüz değil.”

Birden jetonum düştü: Hasan, Buse’nin bende kaldığını nereden biliyordu?

“Sen nereden biliyorsun?” dedim.

“Siz gittikten sonra, kulübü kapatırken geldi. Ben de sizin taksiciye bindirdim. Tesadüf, o da buradaydı. Cüneyt gittiğinizi söylemediyse herhalde sizi bekliyordu.”

Açıklama tatmin ediciydi.

“Merak ettim,” diye devam etti. “Pek iyi görünmüyordu da.”

“Haklısın,” dedim.

“Peki neyi varmış? Ne olmuş?”

“Özel bir mevzu,” dedim.

“Anlıyorum,” dedi. “Sadece merak etmişim.”

“Bak,” dedim, “sen biraz fazla meraklısın. Biliyorsun ya meraktan ya yaraktan. Başına ne gelirse bir gün bundan gelecek.”

“İlla bir şey gelecekse meraktan gelsin,” dedi. “Yarak istemem... Size kalsın.”

Neler kaçırdığını bilemezdi ya da bilmezden geliyordu.

Kapattık.

Kapatır kapatmaz telefon tekrar çaldı. Hasan’ın bir şey söylemeyi unuttuğunu düşünerek hemen açtım.

“Efendim,” derken sesim biraz sert çıktı.

“Telefonun meşguldü. Uyandırmadım sanırım...”

Önce sesini alamadım ama kendini hemen tanıttı. Arayan Belkıs’ın kocası Ferruh’tu. Belkıs’la aram iyi olmaya iyidir ama Ferruh’un, hem de sabah sabah beni araması gündelik durum değildi.

Halimi hatırlamı sordu, dün geceki ilgim için teşekkür etti. Sesi öyle demese de hoş bir gece geçirmişler.

Ferruh’u kulüp dışında görmüşlüğüm azdır. Hatırladığımdan daha tutuk konuşuyordu. Her cümlesinin, hatta her kelimenin arasına reklam boşlukları alır gibiydi.

“Belkıs da çok selam söylüyor,” dedi.

Tekrar teşekkür ettim. Ben de selam söyledim. Hoş, bu saatte Belkıs çoktan butiğini açmış olurdu.

Önce Hasan aklımı karıştırmıştı. Her şeyi bilmesi, her şeyle ilgilenmesi... Sonra da Ferruh’un araması karışık aklıma tuz biber ekmişti. Tam eniştem beni niye öptü durumuydu.

Birinci seçenekte karar kıldım: Beklemek.

Aslında bu, seçenekler arasında en zor olanıdır. Çünkü alttan alta kafayı meşgul eder. Yıpratıcı olabilir. Tamamen unutup, kenara koyup beklemek ise zaten beklemek sayılmazdı. Kafamda kalacaktı, ancak gündelik işlerin de yürümesi lazımdı. Erdemlerimin arasında “sabır” var demiştim.

Beklerken yapacak çok işim vardı. Ofis odama girip ajandamı yokladım. Hatırladığım gibi saat 16:30’da, Wish & Fire firması ile kapı gibi bir randevum vardı.

Bilgisayar tasarımcılığı. Ya da her neyse. Adı böyle olmakla birlikte genelde bilgisayarlara güvenlik sistemleri oluşturup dışarıdan gelecek hacker’lara karşı savunma geliştiriyoruz. Gündüzleri bu işle uğraşıyorum. Parası iyi. Zamanı kendi istediğim gibi ayarlıyorum. Özgürlük alanı çok. Ayrıca ben bu konuda ikinci sınıf, yani tam da meşhur olmamış uzmanlardanım. Büyük isimlere parası yetmeyen, onlarla anlaşılamayanlar bana gelir. Piyasam iyidir.

Bu konularda hizmet veren bir şirkette odam var. Kapıda “danışman” yazıyor. Canım isteyince gidiyorum, değilse evdeki bilgisayar odamda hallediyorum. Böyle büyücek şirketler benimle görüşünce, çoğunlukla iyi iş demektir. Kolay değil elbette, hacker’lar her gün daha da gelişip azatıyorlar. Baş etmek de aynı ölçüde zorlaşıyor.

Efendi bir kılıkta değil de, biraz uçuk giyinip gitmekte fayda vardı. Uçuk giyinmek alacakları hizmeti gözlerinde değerli kılıyordu. Ne de olsa biraz kabız bankacılar gibi giyinmemem bekleniyor.

Ben de moda renk olan turuncu bir gömlek seçtim. Altına da beyaz pantolon giyince, yeteri kadar parladım.

Randevuya erken bile gittim. Tahmin ettiğim gibi çıktı. Sistemleri “zevk” olsun diye iki kere çökertilmişti. Benden destek istiyorlardı. Yok işte bilgi akışı onlar için ne kadar önemliymiş de yurtdışı bağlantıları bu konuda ne kadar duyarlıymış. Kanada’daki merkezleri ile rutin raporlaşmaları, malzeme tanıtım bilgilerinin buradaki bayilerine açık olması, anında izlenen sipariş ve global stok durumları. Hepsini dinledim. Not ala ala dinledim. Düşüneceğimi söyledim. Bizim şirketin patronu, yani aslında benim de ortağım Ali böyle zamanlarda hep gözlerini iri iri açarak bana bakar. Yine öyle yaptı. Diğerlerine çaktırmadan göz kırptım.

Toplantı bitince Ali’ye “Sistemlerini bir göreyim, iş ne, nasıl olacak, ne kadar zaman ister anlayayım. Fiyatı sonra çekeriz,” dedim. Ticari kafası bunları anlamasa da anlarmış gibi baktı.

“Sen bilirsin. Uzman sensin,” dedi. Doğru laftı.

Fazla oyalanmadan eve döndüm. Bilgisayarın başına çöktüm. Wish & Fire firmasının hem uluslararası hem de yerel sitelerini gezdim, kimsenin ruhu duymadan sistemlerine girdim, raporlama ve bilgi akış ağlarını inceledim. Basit işti aslında. Global sistem Kanada naifliği içinde kurulmuş ve yürüyordu. Güvenlik neredeyse sıfırdı. Dünyanın 32 değişik ülkesindeki stoklar birbirine bağlıydı. Ne de olsa sattıkları yüksek gerilim entegrasyon parçaları hem nadir şeyler hem de epey pahalılardı. Her şey her yerde yoktu. İhtiyacı olan bayi, malzemeyi ulaşımı en kolay stoktan temin ediyordu. Vesaire vesaire. Kısacası yaklaşık 20.000 dolarcıklarına mal olacak bir işti. Aslında sattıkları malların fiyatlarına göre devede kulaktı, ama bu çokuluslu şirketler acayip cimri olurlardı. Azami on-on iki günlük çalışmayla hallederim diye düşündüm. İşi kafamda halledince Ali’yi arayıp bilgi verdim. Gürültülü bir yerdeydi ama para bahis konusu olunca iyi duyar, hevesle dinledi.

Yemek hazırlamadan evvel biraz televizyon karşısında tembellik etmek istedim. Kanallar arasında zaplarken kapı çaldı.

Gelen duraktan Hüseyin’di.

“Efendim,” dedim. Biraz yukarıdan ve sert bir tonu iyi tutturdum.

“Şey,” dedi. “Arkadaşına ne oldu? İyi mi? Sabah öyle fenaydı. Merak ettim.”

Ay herkesin Buse’yle ilgileneceği tutmuştu. Önce Hasan, şimdi de bu.

“İyi,” dedim. “Sağol ilgin için.”

“Bir şey icap ederse arayacaktın...”

“Gerekmedi.”

Sesim yeterince azarlama tonunda çıktı. Gitmiyor bekliyordu. Ne istediği belliydi ama yeterince cesareti yoktu.

“Evet?” dedim.

“Akşam kaçta çıkacaksan ben gelip alayım, kulübe bırakırım dedim de.”

Yüzünde aynı ifade, yine kendince çapkın bakıyordu.

“Daha çok erken,” dedim. “Ben durağı ararım. Sen zahmet etme. Bekleme.”

“A hiç olur mu,” dedi. “Seni beklemekten daha iyi işim mi var?”

“İyi o zaman, bekle!” dedim. “Keyfin bilir, iş kendi işin.”

“Peki ne zaman çıkarsın?”

“Bilmiyorum,” dedim. “Hazırlanınca. Haydi Şimdi iyi akşamlar.”

Elbette kapıyı kapattım.

Bu Hüseyin’in sürekli peşimde olması sinirime dokunuyordu. Hem ayrıca sabahın köründe kulübün önünde ne işi vardı? Beni takip ediyorsa o saate kalmadığımı bilirdi. Bir kere gördüğü Buse’ye de ilgisi gereksizdi. Sırf benimle konuşma fırsatı olsun diye ortaya atıyordu.

Bu saatlerde hep olduğu gibi, kanallar arasında gezip dişe dokunur bir program bulamayınca televizyonu kapattım. Kendime güzel bir yemek hazırlamak niyetiyle mutfığa geçtim. Bu aralar gönöl sayfam boş. Tek kişilik yemekler hazırlayıp duruyorum. Tüketme sürem hazırlama süresinin yarısından kısa sürse de yemek yapmak kafamı dinlendiriyor.

Yemeğimi afiyetle yedim, bulaşıkları makineye yerleştirdim. Buse'den hâlâ ses yoktu. Önemli bir şey olsa duyardım. Kulüp için ise henüz erkendi. Bir süre internete bağlanmayı düşündüm. Bir yandan yeni bazı yazılımları denerken, bir yandan da porno sitelerinden rüya gibi erkekleri izlerdim. Nihayetinde, öyleleri her gün karşıma çıkmıyordu. Hem göz zevkime, hem de anatomi bilgime ve görgüme katkısı oluyordu. John Pruitt'in sitesine bağlandım. Daha önce hiç rastlamadığım yeni resimleri vardı. Hayatta beni fotoğraflarıyla azdıran sayılı erkeklerden. Yani, aslında ben erkeğin canlısını severim. Bazıları gibi erotik, soft ya da hard fotoğraf bağımlılığım yoktur. Erkek dediğin bana bakmalı, hareket etmeli, kokusunu duymalıyım. Lakin bu John Pruitt'in bakışları, dudakları, elleri... her şeyi mükemmel. Yani adam farklı ve farkı da belli oluyor. Yıllardır gayler arasında efsanevi bir ünü olan Colt stüdyolarının süperstar modeli. Colt sitesi başlı başına bir cennet. Bu arada ötekinde karşımıza gılman diye başka şeyler çıkarırlarsa, vallahi isyan ederim. Cennete gidince ben Colt adamlarından istiyorum. Bu konu kesindir. Ve tartışmaya açık değildir. Uzlaşma falan yapmam, yapamam.

Resimleri kopyalarken bir taraftan da yeni geliştirilmiş koruma yazılımlarına göz attım. Dişe dokunur bir şey yoktu. Birkaç e-posta grubu ile temasta olmanın faydası buydu. Gelişen sanal tanışıklıklar sayesinde, yeni ve yetkin bir şey bulan diğerine hemen haber uçuruyordu.

Tam John Pruitt ile baş başa mest olmaya niyetlenirken kapı çaldı. Benim evime habersiz gelen sadece kapıcıdır, ki onun da geliş gidişi aydan aya aidat toplama günleriyle sınırlıdır. Tüm tanıdıklarım haberli gelir. Zil öyle canı çektiği vakit zır zır çalmaz.

Göz deliğinden yine Hüseyin'i görünce tepem attı. Kapıyı hışımla açtım. Üstelerse tepeleyeceğim iti. Kimya meselesi. Tutmayınca olmuyor.

“Ne var?” diye çıkıştım. “Neyin peşindesin sen?”

“Kusura bakma,” dedi. Suratında o sırıtış yoktu. “Telefon ettim ama galiba fişi çekmişsin. Televizyonu seyrettin mi?”

“Bakıyordum,” dedim.

“İyi o zaman...” dedi. Döndü gitmeye hazır ama birşeyler daha söyleyecek söyleyemiyor.

“Bana asılmaktan vazgeç,” dedim. “Ben, senin bildiklerinden değilim.”

Kıpkırmızı oldu, bakışlarım kaçırarak yer aradı.

“Sen beni yanlış anladın,” diye geveledi.

“Yok! Yanlış manlış anlamam ben. Ayağını denk al yoksa benzetiveririm haberin olsun. Bir de benimle öyle ‘sen’, ‘sen’ diye konuşup durma. Müşterinize efendi gibi ‘siz’ diye hitap edin.”

“Bak,” dedi, “seni beklerken durakta televizyon izliyordum. Haberlerde sabahki arkadaşının öldüğünü gördüm, delikanlı gibi başsağlığı dilemeye geldim. Aynı mahalleliyiz. O kadar hukukumuz vardır dedim.”

Buse! Fevzi! Ya da neyse o. Birden ben de kızardım.

İçeri aldım, anlatmaya başladı. Gözleri sürekli yerde. Haberlerde izlemiş, sabah benim eve getirdiği için hemen tanımış, dikkatle dinlemiş. Müşterisi ile anlaşılamayan travesti öldürüldü diye vermişler. Katiller yakalanamamış, nefsi müdafaa olabilmemiş. Kafası parçalanmış. Onu bile göstermişler.

“Meğer gerçek adı Fevzi’ymiş,” diye konuşmasını bitirdi ve gözlerini bana dikti. Aslında güzel gözleri var. Anamlı bakıyor. Yine de ümit vaat etmez. Nasıl baktıysam ona yerinden kalktı. “Ben artık gideyim,” dedi. “Bir şey icap ederse ararsın..iz.”

Bu “siz” takısını hatırlayıp zorlanarak ilave etti. Ama oldu işte, becerdi.

“Olur mu? Elimden gelen yardımı yaparım.”

Yine o ifade: Altılı üstlü iki sıra parlak ve sağlıklı beyaz diş bana gülümsüyor.

Kararlı insanları severim, ancak bu kararlılık bana asılmak konusunda olursa sevmem, sevemem.

En kuru sesimle “Sağol,” dedim. Kapıya kadar geçirdim. İş karışmıştı. Masum bir ilişki şantaj malzemesine dönüşmüş, sonra tehdit haline gelmiş ve işte gelip cinayete dayanmıştı. Polis her zamanki gibi bu “travesti vakası”nı unutup rafa kaldıracaktı. Oysa altında kim bilir neler vardı?

Birden aklıma mektup ve fotoğraflar geldi. Cinayet nedeni! Fevzi’nin kör annesinin evinde saklanan. Kadını her an bulabilirlerdi. İşte o zaman! Bir cinayet daha bile işlenebilirdi. Kadını bir an evvel ben bulmalıydım. Onlardan önce! Kadının korunmaya ihtiyacı vardı. Mektup ve fotoğrafların onların eline geçmemesi ise belli ki daha hayırlıydı.

Kararımı çabuk verdim. İş yine bana düşüyordu.

Kulüpteki kızların adreslerini bilmem. Yani çoğunu bilmem. Evlerine gitmişliğim olanlar elbette vardır ama adreslerini bilmem. Gerçek adlarını bile bilmem. Bu şartlar altında Teşvikiye’de oturduğunu bildiğim, takma adı Buse olan travesti Fevzi’nin annesinin adresini bilmem hiç de öyle normal değildi. Soyadını bile bilmiyordum. Televizyon haberlerinde mutlaka söylemişlerdir. Lakin gece haberlerine kadar tekrar vermezlerdi. Adli tıp veya polisten de ulaşabilirdim. Ancak uzun sürerdi. Benimse zamanım kısıtlıydı. Yaşlı kadım her an bulabilir, mektup ve fotoğrafları ele geçirebilirlerdi.

Buse’nin kızlardan hangileriyle samimi olduğunu hatırlamaya çalıştım. Buse onlardan yaşlıca olduğu için çoğuyla mesafeli kalmaya çalışırdı. Kendince, bir asaleti temsil ettiğine inanırdı. Travesti olarak da biraz garipti. Kızların çoğu frapan gece kıyafetleri ya da seksi şeyler giyerken Buse/Fevzi bazen asalet adına uçuk pembe klasik Chanel tayyörler giyip kulübe gelirdi. Alter egosu Catherine Deneuve, değilse Sabine Azema’ydı. Onu birkaç defa Etap Marmara’nın terasında hanımefendi tayyörler içinde çay içerken görmüştüm. Aşırı makyajlı, epeyce koket, ama kendince bir havası vardı.

Hemen kulüpten Hasan’ı aradım. En azından cenazeyle ilgilenmek gerekirdi. Bıraksak ve ailesi almasa –ki almamalarına sıkça rastlarız–, cesedi kadavra olarak tıp fakültelerine veriyorlar. Artık öğrenciler ne niyetine inceliyorsa. Dimdik göğüsleri olan, elmacık kemiklerinden dudağına kadar silikonu bol bir erkek bedeniyle anatomi öğrenmek. Dünya farklılaşıyor değil mi ama?

Hasan haberleri izlemişti. Soyadını o da hatırlamadı. Kimlerle görüşürdü diye sordum. Epey bir düşündü, kızların yarısının adlarını teker teker sayıp sonra aynı teker tekerlikle vazgeçti. Sonunda eskilerden_Sofya’da karar kıldı. Bildiğim Sofya mı diye sordum:

“Ayol o çoktan emekli olmadı mı?”

“Evet,” dedi Hasan. “Artık pek çıkmıyor ortalığa. Mazbut bir hayatı var.” Durakladı “Galiba,” diye ekledi.

“Nereden bulacağım onu?”

“Hâlâ Çatalçeşme’de oturuyor.”

“Hasan uzatma. Evini biliyor musun, bilmiyor musun?”

“Bir kere gitmiştim. Çıkartır mıyım bilemiyorum.”

“Evet ya da hayır diye cevap ver.”

Geveleyenleri sevmem, sevemem.

Düşündü. Sesimin ciddiyetinden olsa gerek, “Evet,” diye cevapladı. Aferin sana Hasan. Sonra ekledi:

“Ama biliyorsun seni sevmez. Seni onun evine götürür–sem beni parçalar.”

“Evet biliyorum,” dedim.

Bunlar sıkıcı konulardı. Evet, itiraf ediyorum bizim de aramızda anlaşılmaz fraksiyonlar var. Her kız diğetine hümanist duygularla dolup taşan bir dostluk göstermiyor. Düşmanlıklar bile mevcut. Hem de ne çok.

“Hatta nefret eder. O Sinan denen dostunu ayarttım diye seni hiç affetmedi. Kıyamet kopsa sana yardım etmez.”

Hasan tekin değildir ama Sofya'ya arka çıkması da gerekmiyordu. Benim elemanım, Sofya'dan yana! Kızardım buna.

“Yahu Hasan delirtme beni, bana yardım edecek değil ki. Bu iş ciddi. Buse'nin annesine acilen, çok acil, ulaşmalıyım.”

“Neden?” diye sordu.

Bir an durup düşündüm ve sormakta haklı olduğuna karar verdim. Buse/Fevzi benim en sevdiğim ve görüştüğüm kızlardan değildi. Şu andaki ilgim ise kısmi patronluktan öteydi. Biraz açıklama hak ediyordu.

Kısaca durumu özetledim. Nefes almadan ve vermeden beni dinledi.

“Demek annesinin evinde saklıyormuş,” dedi.

Bunun ona da garip gelmesi doğaldı. Böyle şeyler pek ana baba evinde bırakılmazdı.

“Buse'nin annesi körmüş,” dedim.

“Anlıyorum,” dedi.

“Şimdi o Sofya purisini bul ve biliyorsa Buse'nin annesinin adresini al. Soyadını da mutlaka öğren. Ve hemen beni ara.”

“Ama telefonunu bilmiyorum ki,” dedi. “Sadece evini biliyorum.”

Haklı bir kaygı daha. Kafamı hızla topladım.

“Bak,” dedim, “kulübü Şükrü’ye emanet et. Arabayla gelip seni alacağım, gidip Sofya’yı bulup konuşacaksın. Ben arabada beklerim.”

Cevap vermesini beklemeden telefonu kapattım.

Ardından taksi durağını aradım. Tabii ki Hüseyin geldi.

“Bu saatte kulübe gitmediğine göre nereye?”

Hınzırca “Kulübe,” dedim.

Bakışlarındaki bir anlık afallama bile bana yeterdi. O kendine olan gereksiz güveni sarsılıvermişti. Küstah bakışları şaşkınlığa değişmişti. Tabii ki izleyeceğimiz rotayı söyledim. Gözleri parladı gibi geldi. Ama dikiz aynasında görülenler yanıltıcı olurlar. Önemsemedim.

Suadiye ve Çatalçeşme’nin tek yönlü sokaklarında, demiryolunun altı, üstü ve sahil arasında yaklaşık 20 dakika dolandıktan sonra yüksek bir apartmanın önünde “işte burası,” dedi Hasan. Park ettik. Hasan gitti. Hüseyin’le ben arabada beklemeye başladık. Bir gerilim, bir gerilim. Hüseyin birşeyler söylemeye niyetleniyor, söyleyemiyor. Ben aynada gözlerimi kaçırıyorum. Değme Fransız filmleri gibi: Bir kadın, bir erkek, bir de sorun. Tam tutmuyor ama öyle birşeyler. Sonunda dayanamadı:

“Müzik açayım mı?” dedi.

“Nasıl istersen,” diye kestirdim.

“Ne istersin?”

Manidar bir soruydu. Cevabım “kesinlikle seni değil” olacaktı. Ama şu an ve zamanda uygun kaçmazdı.

“Hafif birşeyler olsun,” dedim. “Düşünmek istiyorum.”

“Slow mu klasik falan mı olsun?”

Şaşkınlıkla baktım. Bizim durak silme arabesk ve Türkçe hopuduk pop dinlerdi.

“Fark etmez. Hafif olsun yeter,” dedim.

“Senin klasik dinlediğini biliyorum. Evde CD’lerini gördüm,” dedi.

“Sen” değil “siz” diye düzeltmeye niyetlenip anında vazgeçtim. Sustum. Tam Hasan da geç kaldı diye içimden geçirirken kapı açıldı ve Hasan arabaya bindi.

“Evet?”

“Evde yok galiba,” dedi.

Arabaya binip sessizce yerine oturdu.

Hasan yüzünden bir saat kaybetmiştik. Oysa zaman önemliydi. Birileri benden önce Buse’nin annesini ve resimlerle mektubu bulabilirdi. Karşı taraftan buraya sonuçsuz bir gezi yapmış, Sofya’nın

evini aramakla gereğinden fazla zaman harcamıştık.

Ayrıntılı düşünecek zamanım yoktu. Hüseyin’e:

“Adli tıbbaya gidelim bari,” dedim. Hasan’a da “Yolda seni bırakırız.”

Konuşmalarımızdan anladığı kadarıyla Hüseyin kendi yorumunu ortaya koydu.

“Şimdi biz sabah sana getirdiğim arkadaşın Fevzi’nin annesini arıyoruz. Değil mi?”

“Hayır,” dedim. “Adli tıbbaya Buse’nin, yani Fevzi’nin ölümüyle ilgili bilgi edinmek için gidiyorum.”

Bundan sonra yol boyu üçümüz de sustuk, inerken Hasan’a “Cenaze için ne gerekiyorsa yapalım,” dedim.

“Merak etme sen,” dedi kapıyı en olgun yüz ifadesi ile kaparken.

Cerrahpaşa’ya doğru ilerlemeye başladık. Sessizlik Hüseyin’in sesiyle bozuldu:

“O sana ‘sen’ diyor ama.”

Dönüp bir de omuz bakışı attı. Belli ki bu sen/siz hassasiyetimi anlamış ve de konuya takmış durumdaydı. Bu iyiydi.

“Evet. Onunla beş senedir tanışıyoruz,” dedim.

Tekrar sessizlik oldu.

“Peki ben neden ‘sen’ diyince kızdın? Hem sen de bana ‘sen’ diyorsun. Bence sakıncası yok ama.”

Öf, işte al sana uzun bir monolog mevzuu. Başlasam bir türlüydü, sussam başka şey anlayacaktı.

“Boş ver, takma,” dedim.

Ve Cerrahpaşa’ya geldik.

Morgun kapısı her zamanki gibi kalabalıktı. Fark bizim kızlardı. Çok sesli ve çok renkliydiler. Kızların bazıları kostüme, bazıları sivil toplanmışlardı. Haber, hele de başa gelen bir bela, camiamızda çabuk yayılır. Var olan iletişim sistemleri, telefon, telekom vesaire haricinde bir sistemin varlığına hep inanırım. Telepati dahi olabilir. Ne olduğunu ve nasıl işlediğini henüz anlayıp çözmeyi beceremedim. Üstünde pek kafa yormak niyetim de yok. Varlığını ve tıkr tıkr işlediğini bilmek bana yetiyor.

Aslında gözlerim buranın müdavimlerinden Gönül’ü arıyordu. İri yarı, epey kılıksız, hatta çirkin ama davranışlarıyla konuşmasında olabildiğince cüretkâr Gönül’ü.

Kızların çoğu dayanışma ve militanlık etmek adına buradaydı. Travesti düşmanlarına ve her fırsatta elinden geleni ardına koymayan polise karşı inanılmaz bir dayanışma vardır. Buse’yi kaçınıyordu merak ettim. Benim tanımadıklarım, yani Aksaray, Laleli ve otoyol kızları çoğunlukta. Derhal aralarına daldım. Bilgi adına ne toplasam kârdır diye önüme gelenle konuşmaya başladım.

Kiminin öfkesi gözlerinden fişkırıyordu. Patlamaya, yani bu durumda her nevi edepsizliği göze alarak eyleme hazırdılar. Geçtim Buse/Fevzi’yi tanımayı, olaydan bile tam haberdar değillerdi. Bir travesti öldürülmüştü. İçlerinden biri! Eylem koymak gerekiyordu. Onlardan bir şey çıkmayacağına kısa sürede karar verdim.

Gözüme kestirdiğim birine yanaştım.

“Başımız sağolsun. Tanır mıydın?” dedim.

Burnunu çekip rimelleri akmış gözleriyle bana baktı. En bas bariton sesle ve doğu aksanıyla ama refleks haline gelmiş alışkanlıkla sesini incelterek:

“Neden soruyorsun ki?” dedi. “Ölmüş işte. Öldürmüşler. Yetmez mi anam.”

“Ben tanırdım,” dedim. “Aynı kulübe takılırdık.” Şimdi, kulüpte hissem var, aslında kızlar bana patron gibi davranıyorlar falan gibi açıklamalara gerek yoktu. Onları atladım haliyle.

“Hm...” dedi. Tekrar burnunu çekti. Bekledim. Umut vaat ediyordu. Kokuyu alırım. Bunda bilgi vardı.

En edalı sesimle “Buse’yi severdim,” dedim. “Kulüpte arkadaşlık ederdik.”

Burun çekme durdu, şimdi ben inceleniyordum. Gayet erkek kıyafetli, takısı bile olmayan biri vardı karşısında. Buse’nin arkadaşı olmak için fazla erkek gözüküyordum. Yanlış anlaşılmasın diye kabaca kııttım.

“Bakma bu halime, ben de sizdenim,” dedim. “Buse gibi.”

Beni inceliyordu. Sözüümü kesip araya daldı.

“Essah sen kız mısın, dop musun?”

Buy’run!

“Gece çıkarken başka,” dedim. “Buraya cenazeye diye geldim.”

Aradığım densiz Gönül ne olduğunu adlandıramadığım çığlıklarla yanımızda bitiverdi.

“Ay ablam,” diye bana sarıldı. “Vefakâr insanın hali başka oluyor tabii.”

Nefesimi keserce sıkarak sarıldı. Buram buram işporta Joop’u kokuyordu.

“Gönül abla, tanıyor musun bunu?”

“Ay tabii ayol,” diyen Gönül bizi tanıştırdı.

Gönül’ün koluna girip başka yöne sürükledim.

“Tanır mıydın?” dedim. “Buse’yi...”

“Onun asıl adı Fevzi’dir.”

“Biliyorum,” dedim. “Annesi vardı bir de...Haber veren oldu mu acaba?”

“Sabiha’nım teyzeye mi?”

İşte! K r kadının adı çıkmıştı bile.

  Bilmem ki...  

  Burada beklemek faydasız galiba. İstersen gidip bir annesini yoklayalım. Kadıncağının ihtiyacı olabilir. Gözleri de görmüyormuş. Fevzi  yle demişti,   dedim.

  Fevzi deyip durme ayolcuğum. Onun adı Buse’ydi,   diye beni azarladı.

Oysa az önce Fevzi adını hiç yoktan gündeme alan oydu. Bizimkilerin hali belli olmaz, Gönül de onların şahıydı. Gözlerini bana dikmiş bakıyordu.

  Biliyorum tabii. Sen  yle deyince ben de öyle dedim işte.  

  Deme işte ayolcuğum. Saygısızlık olur meftaye.  

Konuşurken kibarlık adına, gerekli gereksiz   a  ları   e  ye çevirmesine alışıktım, sadece her karşılaşmamızda konuşmasını sökmek i in kısa bir adaptasyon süresine ihtiyacım oluyordu.

Cümlelerinin sonunu şarkı söyler gibi uzatıyordu. Noktalama işareti olarak, tek omzunu kaldırıyor, başını da kalkan omuz yönüne çeviriyordu. Bunu yaparken gözlerini s z p, kafanın döndüğü yöne, kendince iddialı olduğuna inandığı bir bakış fırlatıyordu. Sesimi duyunca bakışları yine bana dönüyor, dikilen omzu düzeliyordu. Ayna karşısında provasını yapıp beğenildiğı kesin bir hareketti. Eminim birahanelerde bir dolu erkekle de işe yaramıştı.

  Anlıyorum,   dedim,   istersen beraber Sabiha teyzeye gidelim. Ben evi kendi başıma çıkaramam da.  

“Ne istiyo herkes o kör karıdan anlemedim. Biraz evvel de o balamozler sorduler yerini.” Alarm. Alarm! Hem de kırmızı alarmdı! Demek birileri daha buradaydı.

“Ablacım, ne dedin peki onlara?”

“Bana sormadıler ki,” dedi. “Beni beğenmediler galibe. Benden başka kızlerin hepsiyle konuştuiler. Hoş, o zaman bu kadar da kalabelik değillerdi. Ay canım bir bak hele. Her yanımız dönme doldu. Ne güzel di mi?”

Gayri ihtiyari dönüp baktım. Haklıydı. Kızların sayısı gittikçe artıyordu. Bu haberler kulaktan kulağa, cepten cebe dalga gibi yayılırdı. İşte, duyan geliyordu.

“Anam işte saat daha erken ya, müşteri yok, barler boş, daha aileler sokaktan el etek çekmedi. Ne işleri var. Al sana iş! Morgu basıyorler. Sanki bur’dekiler öldürmüş Buse’yi,” dedi.

“Peki o adamlar kimmiş, niye arıyorlarmış Sabiha Hanım teyzeyi?”

“Tam kadınıyım bu sorulerin,” dedi. “Tam adamım buldun derler ya, ben de hep tam kadını derim işte.”

Gevrek bir de kahkahayla cümlesini tamamladı. Kafası, yine omuz üstünde kaldı.

Tatlı tatlı gülümsedim. Göz ucuyla beni izledi. Baş, saçları savrularak yeniden bana geri döndü

“Polis neydir herhal. Yoksa niye görmek istesin balamozler kör Sabiha’yı.”

“Peki nereye gittiler?” diye sordum.

“Ne bileyim ayol! Hem sen ne çok soruyon. Derdin ney ki? Yoksam... sen de paparon falan olmayasın. Her gördüğünde hep soru, hep sual.”

“Ayol nereden çıktı şimdi?” dedim. “Onca zamandır tanışırız.”

“Onca zamandır da sen her gördüğünde bana soru sorarsın. Ne biliyorsun, ne duydun? Ahret sualleri. Valla inan huylandım şimdi.”

“Çocukluk etme ayol,” dedim. “Sen de böyle yaparsan başkaları neler yapar. Beni bilirsın, biraz meraklıyım.”

“Çok bilmişleri de sevmem, huylanırım,” dedi.

“Ayol şur’da kadına yardım etmeye çalışıyorum. Bak,” dedim, “Buse’nin annesi, Sabiha teyze, tehlikede olabilir. Kızı öldürenler annesini de bulabilir. Bildiklerimi sana burada anlatamam. Buse dün gece, yani bu sabah, bana geldi. Evinin basıldığını söyledi. Korkuyordu.”

Şaşkınlık ve merakla gözlerini açtı, sesini tüm mahalleye duyuracak yüksekliğe çıkartıp kulak dibimde patlattı:

“Kim basmış Buse’nin evini?”

Yakınımızdaki tüm başlar bize döndü. Homurtular anında kesildi. Kulakların hepsi dikildi. Bizi izliyor, bizi dinliyorlardı. Allahtan o da fark etti. Fısıltıya indi:

“Kimler?” dedi.

“Bilmiyorum,” dedim. “Benim de bulmaya çalıştığım bu. Yardıma ihtiyacım var. Ne yapacağımı bilmiyorum. Sense tutup benden huylanıyorsun.”

“Ne bileyim ayolcuğum huylandım işte,” dedi. “Ben bir kere huylandım mıydı biter. Toptan hepsi biter. Kolide olsun, huylanayım: Kalkarım, isterse Kadir İnandır olsun o an biter. Bak onu çok beğenirim. Bence, yaşlandıkça daha bir hoş adam oldu. istesin, hemen koşar giderim. Başımı bağlar, dizi dibinde otururum. Kölesi olurum ayol.”

Bilinç akışı ve Nathalie Sarraute tarzı yeni roman biçemindeki konuşması beni alt üst etti. Zekâsı hakkındaki yargımı hemen değiştirdim. Gülmeden durmayı becerdim.

“Burada konuşmak zor. istersen bir yerlerde bir çay falan içip konuşalım. Yardımına ihtiyacım var.”

Hâlâ etrafa bakıyordu. Kalabalık artıyordu, belli ki gösteriyi kaçırmak, kendini ortaya atıp şovunu yapmak fırsatını tepmek istemiyordu. Kararsızlığa zamanımız yoktu. Koluna yapıştım. “Yürü gidelim, anlatacağım,” dedim.

Hikâyenin bilmesi gerektiği kadarını Gönül’e arabaya biner binmez anlattım. Anlaşılmaz bir şekilde can kulağıyla dinleyen Hüseyin de böylece daha da bilgilenmiş oldu. Hatta sonunda lafa karışıp sabah kulübün önünde Buse’yi panik halinde beni ararken görünce nasıl alıp bana getirdiğini kendi anlattı. Ve benim onu içeri almayıp yardımlarını reddettiğimi de en içli erkek sesiyle ve onay bekleyerek ilave etti. Gönül ablam da hemen onay verdi:

“Kapı gibi laço ayol. Yardım etmez olur mu. Kesin işe yarar. Di mi?”

Hüseyin iltifatlarla gevşedi. Sanki Gönül’ün hak vermesi, onun da benim üzerimde hak sahibi olmasını sağlıyordu.

“Değil mi ya?” dedi. Bana hadsizce göz kırptı.

Bu Hüseyin iş bitince iyi bir sopa istiyordu. Mahallenin ortalak yerinde kaldırımdan kaldırıma, havada perendelerle.

Gönül, neyin peşinde olduğumuzu unutmuş, Hüseyin’e odaklanmıştı.

“Nerelisin sen?”

“İstanbul,” dedi Hüseyin. “Biz ailecek İstanbulluyuz. Ana tarafım da, baba tarafım da.”

“İstanbulluler kibar olur. Yatakta cilve severler.”

Bu genellemeye, hangi kıyaslama ve değerlendirme metodu ile vardığını merak ettim.

“Aslan gibi şey ayol. Sıcaklığı yeter kız. Erkek dediğin çok naza gelmez, kaçırır sonra. Kaparlar!”

Gözlerini devirmesine bakılırsa Gönül, Hüseyin’i pek beğenmişti, ben daha nazlanacaksam onu kapmaya niyetini beyan ediyordu.

“Yaz geceleri yeterince sıcak,” dedim. “Kendi tenime bazen zor tahammül ediyorum.”

Hüseyin fırsatı kaçırmadı.

“Serinletiriz de icabında,” dedi ve hemen o yılışık gülüşü yüzüne geri geldi.

Küstah şey. Artık bu kadarı fazlaydı. Vatan Caddesi’nde hızla ilerliyor olmamıza boş verip ense köküne, sol kulak dibine canını iyice yakacak bir kesme kondurdum. Elbette gözlerinde şimşekler çaktı. Garip bir ses çıkarttı. Ama aferin, yola aynen devam etti.

“Ayıp ettin ama şimdi,” dedi. “Akşamdan beridir işi gücü bıraktık sana özel şoförlük ediyoruz. Şu yaptığna bak. Espri yaptık di mi. Anladık, söyledin ‘tipim değilsin’ dedin. Tamam. Üç saattir arabada beraberiz, adam yerine koyup ağzını açıp bir laf etmedin. O da tamam. Ama bari canımızı yakma ya! Ne var ayıp mı beğendiysek seni.”

“Haklı yani.” Bir Gönül’ün arka çıkması eksikti. “Kaşlı gözlü adam işte. Genç. Yakışıklı. Tam erkek güzeli.”

“Özür dilerim, ama anladığın gibi yeterince sinirlerim gergin. Acele etmemiz gerek. Üstüne bir de sen sulanınca çileden çıktım.”

Gönül hemen edindiği bir samimiyetle beni “aferin” anlamında çimdikledi. Hiç sevmem. Zoraki gülümsedim.

Dürtükleyerek “devam et” anlamında sürdürdü.

“Hadi bari nereye gideceğimizi söyle de Hüseyin yola koyulsun,” dedim.

Gönül cilve konusunun kapanmış olmasına bozuk, en anlamaz ve bön gözlerle bana baktı. “Anam sen davet ettin, bir yerler de bi şeyler içelim dedin. Ben şimdi ukalalık etmeyeyim.”

Hüseyin atladı:

“Ablacım, Buse Hanım’ın annesi, neydi adı, onun evine gidelim diyoruz ya.”

“Abla anandır,” diye Gönül terslenmeye hazırlandı.

“Sabiha,” diye araya girdim.

“Ama çok uzak. Taa şeytanın bakır sıçtığı yer. Bari birşeyler yesek de öyle gitsek, ben daha akşam yemeği bile yemedim. Üzüntüden ne yaptığının farkında mıyım ki. Kendimi öylesine sokağa atmışım.”

Üstünü başını ilk defa görür gibi yokladı.

“Pek de uygunsuz giyinmişim. Baksana bu pabuçlar ne rüküş olmuş.”

Hüseyin, Vatan Caddesi ile Millet Caddesi arasında bize ring yaptırmaya devam ediyordu.

Elini tuttum, canını fazla yakmadan hafifçe sıkarak, “Bak, acele etmeliyiz, yoksa yaşlı kadının başına birşeyler gelebilir. Sonra gider güzel bir yerde akşam yemeği yeriz,” dedim.

“Geç olmaz mı?”

Gönül’ün bazı beyin hücreleri kesinlikle fonksiyonlarını yitirmiş olmalıydı.

“Neden olsun ki... Etap bile gece yarısından sonra ikiye kadar servis veriyor.”

“Beni almazlar oreye.”

“Nereye dersen oraya gideriz. Adresi söyle. Hadi artık.”

Elini iyice bir sıktım. Bu sefer canını yaktım. Gözleri büyüdü ve işin ciddiyetini anladı.

“Ay! Canımı yaktın gı’. Bu ne güç abla, laço gibisin valla... Şur’dan dönelim. Koca Muşt’a Paşa’ya doğru.”

Son anda iyi bir sıyırmayla soldan en sağ şeride kayıp, sağdaki sokağa girdik. “Ta şeytanın bakır sıçtığı yere” ara sokaklarda sallanarak on dakika sonra vardık. Havada kesif bir is kokusu vardı. Yaz günü balkonda mangal yapanlar tüm sokağı is kokutmuştu.

Betebeleri dökülen dört katlı eski bir binaydı. Girişi çamaşır suyuyla çiş kokuyordu. Gönül, kokuyu işaret ederek çok komik bir şeymiş gibi kıkırdadı. Bilimsel olarak her geçen saniye ile beyin

hücrelerimizde ölümler artıyor. Ancak Gönül'deki artış diğer insanlardan kat be kat hızla oluyordu. Bu kesindi.

Her katta üç daire vardı. Duvarların omuz hizasına gelen sütlü kahve rengi boyası kavlamıştı.

Hüseyin, hem Gönül'den yüz bulduğu hem de artık kendini konuya ortak saydığı için peşimizde, bir kat çıktık, istemezsem kırıtmadan da yürümeyi beceririm. Ona göz ziyafeti çektirme niyetim yoktu. Dosdoğru, adam adam yürüdüm. Ayrıca ayağımdaki spor ayakkabıları ile kırıtmak zaten zordu.

Önünde çeşitli numaralarda boyasız ayakkabıların sıralanmadığı tek dairenin kapısını çaldık. Anlaşılan Sabiha'nımın evinde ayakkabı çıkmıyordu. Taziye gelen şimdilik yoktu. Ve bekledik. Az sonra tekrar çaldık. Yine bekledik. Bu arada önünde ayakkabı koleksiyonu olan dairenin kapısı aralandı ve beş yaşlarında, kıvrırcık saçları taraz taraz kesik bir kız çocuğu kafasını dışarı uzattı. Dikkatle bizi izledi. Biz de onu.

Aralık kapıdan bulunduğumuz yere kadar yemek kokuları yayıldı.

Hüseyin zoraki gülümsedi. Ben uzanıp kapıyı yumrukladım. Kör kadın belki de aynı zamanda sağırdı. Ya da yatmıştı.

Ya da televizyonun sesini fazla açmış kapıyı duymuyordu. Birden aklıma takıldı, körler televizyon seyrederler miydi?

Kız, Hüseyin'in zoraki gülümsemesini candanlık sayıp konuştu:

“Evde yok.” Ve utanıp hemen kafasını içeri kaçırdı. Kapıyı kapattı. Sabiha'ımın evde olmadığını evin çocuğu biliyorsa ana babası nerede olduğunu da bilirdi. Kapılarının önüne varıp zillerini çaldım. Beklemeden kapı açıldı. Kırmızı yanaklı, güleç yüzlü –kız kesinlikle anasına çekmemiş–, en fazla otuzunda gösteren tombul bir kadın kapıda belirdi. Önce bana, sonra Hüseyin ve Gönül'e baktı.

“Buy’run?”

“Sabiha Hanım’ı aramıştık. Az evvel kızınız ‘evde yok’ dedi. Belki biliyorsunuzdur diye size sormak istedim.”

“Bilmiyorum,” dedi ve aynı gülümseme ile bakmaya devam etti.

“Ben, yani biz, oğlu Fevzi’nin arkadaşlarıyız,” dedim. “Kendisini mutlaka görmemiz gerekiyor.”

“Kız Fevzi’nin mi?” Yüzüne alaycı bir gülümseme yerleşti. “O kendini kadın yaptı. Adını da Buse dedi. Çocukken az oynamadık.”

“Buse’nin çocukluk arkadaşı mısınız? Ne hoş.”

Öldüğünü biliyor muydu, bilmiyorsa benim söylemem gerekir miydi?

“Sabiha Hanım pek çıkmaz, çıksa bize gelir, yukarı çıkar. O kadar. Gerisi yeni kiracı. Eskiler biziz. Burası annemlerindir. Beyim içgüveysi geldi.” insaf, henüz tanışalı kaç dakika oldu ve ne gereksiz ayrıntılarla boğuluyordum.

“Siz yukarı bakın, yedi numaraya, olmazsa gelin, buy’run, oturun. Taze çay demledim. Buz gibi de karpuz var. Beyim almış. Beraber yeriz.”

Teşekkür edip üst kata çıktık. Merdivenin ortasındayken ardımızdan seslendi: “Muhakkak beklerim. Geliniz.”

Yedi numaralı dairenin kapısı aralıktı, yine de zili çaldım. İçeriden televizyonun şakrak sesi geliyordu ama kapıya gelen olmadı. “İyi akşamlar,” diye seslenerek kapıyı ittirip içeri girdim.

Bizimkiler peşimde. Belanın da kokusunu alırım. Nitekim tam orada, girişte aldım. Ev karanlıktı. TV'den yayılandan başka ışık yoktu. Bazıları ekonomik olsun, elektrik parası artmasın diye karanlıkta seyreder. Televizyonun sesini izledim. Tepeleme eski koltuk ve kırlent dolu odada televizyonun karşısında oturan kadını gördüm. Alnının ortasında bir kurşun deliği vardı. Kafası arkaya düşmüştü.

İşte bunun cinayet olduğu kesindi. Yaşlı kadınlar genelde alınlarının ortasında bir kurşun deliği ile televizyon karşısında, koltuklarında ölmezler.

Hüseyin “Ölmüş mü?” diye sordu. Başımla “evet”ledim. Gönül, en erkek sesiyle, bir çığlık koyverdi.

“Onu bulmuşlar,” dedim.

“İşte şimdi boka battık,” diye iç geçirdi Hüseyin. Bembeyazdı.

Ya polise haber vermek ya da bir an evvel sıvışmak gerekiyordu. Sıvışmak akıllıca değildi. Ne de olsa alt kattaki gürbüz kadın bizi görmüştü. Ayrıca eve girdiğim andan beri kapılara dokunmuştum. Bir dolu yerde parmak izi bırakmıştım. Hoş, bizim polis pek bunlarla uğraşmazdı ama yine de tedbirli olmak gerekirdi. Hem zaten korkacak ne vardı ki. Bizim durumumuz ortadaydı. Ölen arkadaşımızın annesine başsağlığı için gelmiş, onu evde bulamayınca üst kat komşusuna uğramış ve cesedi bulmuştuk.

Gayri ihtiyari TV’de yayınlanan yarışmaya kulağım takıldı: Aşağıdakilerden hangisi yüzey oluşum şekli değildir? A–Horst, B– Graben, C– Peneplen, D– Pinonik. Başka şeyler düşünmeye çalışırken ne gereği vardı ama cevap “D–Pinonik” idi. Hatırladığım kadarıyla horst ve graben Ege Bölgesi, peneplen ise İstanbul çevresinin yer oluşum şekilleriydi. Pinonik, tam emin değilsem de, galiba bir kimyasal adıydı. Üçünden emin olunca elemek kolaydı. Yarışmacı elbette joker hakkına sığındı.

Gönül’ün sesiyle yarışmadan odaya döndüm:

“Abla, kim bu kadın ayol?”

Sabiha Hanım değil miydi? Belli ki değildi. Ve doğal olarak benim tanımam beklenemezdi. Yüzümde kocaman bir soru işaretiyle ona döndüm. İlk bakışta olmasa da durumu kavradı.

“Bu kadın Sabiha’nım teyze değil,” dedi.

Yarışmacı yüzde elli hakkını kullandı, bilgisayar horst ve penepeni elledi. Yarışmadan kopmalıyım. Durum iyice karışmıştı.

Yeni bir cesetle karşı karşıdaydık. Ben de kendi yarışma sorumu oluşturdum: A– Bu apayrı bir cinayetti, B– Önüne geleni temizleyen bir seri katille karşı karşıyaydık, C– Bu kadın, her kimse, kör Sabiha Hanım yerine yanlışlıkla öldürülmüştü, D– Mektup ve fotoğraflar neden bu kadar değerliydi? Elenmesi gereken madde şimdilik “d” idi.

Hüseyin’in eli omzuma kondu.

“İstersen bir an evvel çıkalım.”

Kibarca eli tutup omzumdan indirdim.

“Olmaz,” dedim.

Durumu yüksek sesle bir de onlara özetledim: Polise bulaşmak, her durumda bu gecenin onlar eşliğinde ve denetiminde geçmesi, Gönül’ün epeyce bir tartaklanması, zühreviye bir ziyareti, Hüseyin’in ise Allah bilir başına neler geleceğine işaret ediyordu.

Yarışmacı “graben”de ısrar etti ve tabii elendi.

Ceset henüz tam soğumamıştı. Yani öleli çok zaman olmamıştı. Kimdi bu a,dam? Ona şantaj malzemesi olacak mektup ve fotoğraflar, sahiden bu cinayetlere değer miydi? Kim olduğunu nasıl öğrenecektim? Sabiha Hanım neredeydi? Mektup ve fotoğraflara ne olmuştu?

Bu yeni ceset Buse/Fevzi'nin kör annesi olmadığına göre, Sabiha Hanım hâlâ sağ olmalıydı. Seçenekleri tekrar kafamda değerlendirdim. Seyirciye danışmaya karar verdim:

“Bakın,” dedim, “bu kadın Sabiha'nım değilse, biz hâlâ onu, yok hayır onu değil, mektup ve resimleri bulmalıyız.”

“Ama önce hemen buradan çıkalım. Ben polis sevmem.” dedi Gönül.

Haklıydı, ben de sevmem. Hüseyin'in de bir polis sempatisi olduğunu hiç sanmıyordum. Ne de olsa taksiciler, polislerin en kolay dış geçirdikleri ceza kurbanları, azarlama ve aşağılama fırsatları, kısacası polisler için örnek şamar oğlanlarıydılar.

“O zaman ortalıkta bıraktığımız izleri silip hemen dışarı!”

Bu Hüseyin'in de kafası fena değildi aslında.

Dokunduğumuz yerleri hatırlayıp temizlerken kapıya doğru yavaşça geriliyorduk. Tersten oynatılan film gibiydik. Kapıyı bulduğumuza yakın bir biçimde hafif aralık bırakarak hızla alt kata indik.

Durumu kurtarmak, her şey yolunda biz bu yeni cesetle karşılaşmadık, görmedik, duymadık, bilmiyoruz demek için gürbüz komşulara görünmek; ne yapacaksak ondan sonra yapmak daha akıllıcaydı. Önden mahalle karakolu ve sonra da cinayet masasını başımıza sarmaya sahiden hiç gerek yoktu.

İçimden, kapıyı bir şekilde halledip Sabiha Hanım'ın evine girmek, Fevzi'nin genç kızlık odasını

iyice arayıp mektup ve fotoğrafları bulmak geliyordu. Bu içsel isteğimi bastırıp önünde ayakkabı koleksiyonu olan dairenin kapısını tekrar çaldım ve anında açıldı. Galiba bu evde yaşayanlardan biri mutlaka kapının yakınında bulunuyordu.

Bu kez kapıyı açan “evin beyi”ydi. Uzun zamandır görmeye alışık olmadığım biçimde evde kravatla oturanlardandı. Yaka düğmeleri bile ilikliydi. Karısı gibi bunun da yüzünde biraz bön bir gülümseme vardı. Uzun zamandır özlenip beklenen dostlarını görmüş gibiydi.

“Buy’run... İçeri geçin.”

Elma yanaklı eş belli ki bizleri anlatmış, kocası da hazırlıklı, bizi karşılıyordu.

“Yok,” dedim, “sağolun. Sabiha Hanım’ı arıyorduk, hanımınız yedi numaraya bakın demişti.”

Hüseyin başka bir şey söylerim paniği ile araya girdi:

“Onlar da evde yok. Çaldık, cevap veren olmadı.”

Kravatlı “bey”in gülüşü dondu, şaşkın şaşkın baktı.

“Olamaz. Mümkün değil. Hamiyet Hanım kapısını örtmez bile, hep açıktır. Kulakları ağır işitir. Gelen olur da kapıyı duymazsam diye hep aralık bırakır. İttirin, açılır.”

Bela geliyorum diyordu. Şimdi bizimle yukarı gelip kapının nasıl aralık durduğunu göstermeye niyetlenecek, cesedi onunla birlikte tekrar bulacağız ve karakol maceramız beraber başlayıp sürecekti. Hayır bunu istemiyordum.

Beyaz çorapla giydiği koyu kahve renkli deri taklidi terliklerinden tek bir hareketle sıyrılıp,

arkasına basarak giydiği kapı önünde bekleyen kendi pabuçlarına geçiverdi. Hüseyin kollarına yapıştı:

“Aman abicim zahmet etmeyin.”

“A hiç zahmet olur mu. Şurası üst kat.” Sonra da evin içine seslendi: “Aynur, ben misafirleri Hamiyet Hanım’a kadar çıkarıp geliyorum.”

Cümlesi bitmeden bacaklarının arasından kızı belirdi ve babasının elini tuttu. Önde Hüseyin ve ben, hemen ardımızda kapı gibi Gönül, önünde bir duvar gibi dikilmesek baba bu çeviklikle şimdiden üst kata çıkmış olurdu.

Hüseyin, babasının elini tutup hâlâ haylazca Hüseyin’i kesen, kadınsı bakışlar yollayan kızın başını okşadı.

“Maşallah pek de şirin. Adın ne senin?”

Kızımız utanıp babasının arkasına saklandı.

“Sevgi. Söylesene kızım adını.”

Her şeyi unutup, bırakıp bir an evvel buradan ayrılmak için dayanılmaz bir içgüdü duyuyordum. Orta sınıf ailelerden hazzetmem. Hayatım boyunca bunlardan uzak durmaya çabaladım. Beni boğuyorlar. Gel gör ki şimdi tam da birinin içine düşmek üzereydim.

“Biz gidelim en iyisi,” dedim.

Gönül arkasını dönüp alt kata yönlendi bile. Elini sıkmak üzere kravatlıya elimi uzattım. Aynı

anda evin içinden bizim güleç yüzlü kırmızı yanaklar seslendi:

“Ay vallahi olmaz. Çayları koydum bile.”

“Girmeyelim. Başka zaman geliriz.”

Kravatlı tekrar terliklerine geri sıçrayıp koluma yapıştı ve içeri çekeleme operasyonunu başlattı.

“Girin, girin... Bir çay içeriz gidersiniz. Hem bu arada belki Sabiha Hanım da nereye gittiye döner.”

Bu son söylediklerinde belli bir mantık vardı, tabii Sabiha Hanım sağsa veya dönebileceği bir yere gittiye.

“Arabayı kötü bıraktım. Çekerler, biz kalmayalım.”

Hüseyin’in de direnişi “Çekmezler efendim... çekemezler. Bizim sokakta vaki değildir,” ile karşılandı. Gönül suratını daha da astı ve ayakkabılarımızı çıkartıp kapı önü koleksiyonuna ekledik. Gönül kulağıma eğilip fısıldadı:

“Beni anlerler mi dersin?”

Anlamamaları için pek bir neden yoktu. Komedi filmlerinde kadın kılığına giren en maço erkek oyuncular bile daha kadınsı olurdu.

“Herhalde. En azından tahmin ederler,” dedim.

“O zaman ben gelmiyim.”

Kapı eşiğinde bu kadar fısıltı sohbeti yeterdi. Koluna yapışıp içeri ittirdim. “Konuşmazsan anlamazlar.”

Konuş desem ancak o kadar konuşabilirdi. Üzerine basma örtüler geçirilmiş koltuklara yerleştığımız andan itibaren Gönül, üçlü grubumuzun sözcüsü kesildi. Havaların ne kadar ısındığı, İstanbul’da yeni bir deprem ihtimali, olur ise fayın yeri ve şiddeti, karpuzun iyisinin nasıl belli olduğu, hangi takımın gelecek yıl kimleri transfer etmesi gerektiği, evde çekilen kahveye bir tutam tarçınla bir tutam da karanfilin katılmasının nasıl da farklı bir lezzet yarattığı üzerine birbirleriyle ilişkisi olmayan cümleler kurdu.

Üst kattaki cesedi aklımdan çıkarmadan dinliyordum. Basiretimiz bu aile tarafından bağlanmış, biz de her şeyi kenara bırakmış, antrakt halinde oturmuş onlarla çay içiyorduk.

İlk ortak çay yudumlama sessizliğinde dolgun pembe yanaklar Türk filmlerinden edinilme İstanbul aksam ile ortaya sordu:

“Siz de Fevzi gibi kendinizi kadın yaptınız di mi?”

Soruya benim de dahil olup olmadığımı önce anlamadım. Gönül’ün bakışları karardı. Gerçek bir kadın sanılmak konusundaki çabaları toptan boşa gitmişti. Ama sormak isterim, hangi Türk kadını takımların kimleri transfer ettiği ile ilgilidir?

“Adım Gönül,” diye sualle asla alâkası olmayan bir cevap geldi.

“Peki, ameliyatlı mısınız?”

Gönül çaresiz bakışlarla bana bakıyordu. Hüseyin ise kafasını misafire çıktığı belli kristal kesme çay bardağına gömmüştü. Ufacık, ince belli bardak elinde kaybolmuştu. Ellerin temizliği, tırnaklarının düzgünlüğü dikkatimi çekti.

Aslen içgüveysi olan kravatlı ev sahibimiz durumu anlayıp tombul yanaklara müdahale etti:

“Reca ederim Aynur, çocuğun yanında...”

Evet ya, çocuğun yanında! Çocuk, içeri girdiğimizden beri Hüseyin’in karşısına çömelmiş, melül gözler ve içli duygularla onu kesiyordu.

“Ne var? Bunlar da hayatın gerçekleri. Öyle değil mi ama? Sokakta öğreneceğine, evde görsün öğrensın.”

Galiba benim bilip tanıyıp nefret ettiğim orta sınıf aile yapısı, ben içli dışlı olmayı keseli epey değişime uğramıştı.

“Aslında beyefendiler Sabiha’nıma gelmişlerdi.”

Evet, “beyefendiler”, yani Hüseyin, Gönül ve ben.

“Evet... tabii ya... Bizim Kız Fevzi nasıl? Pek hayırsız çıktı, annesine gelir bana uğramaz. İnsan bir acı kahveye uğrar. Eline yapışmaz, çocuk için bir çikolata alır gelirsın. Değil mi ya? Oysa dediğim gibi çocukluğumuz beraber geçti. Ama ta o zamandan belliydi onun bir başka olacağı. Ufacıkken sürekli annesinin terliklerini giyerdi. Tırnaklarını boyardı. Sonra da yememek için oje sürüyoruz derdi, ilkokuldayken...”

Canım nostalji sever, tombul yanaklı, gürbüz hammefendiciğim, üst katında az önce halledilmiş bir cesetle oturduğunu bilse eminim bu zevzeklikleri yapmazdı. Her geçen saat ile karşı kapı komşusunun da benzer bir akıbete doğru ilerlediğini ise elbette akıl bile etmiyordu.

Hepimiz canhıraş bir feryat ile yerlerimizden hopladık. Sevgi kapıya, babası pencereye koştu. Elma yanaklar ise özür dilerce gülümsedi. Tam da böylesine eksantrik misafirler ağırlarken yeri miydi şimdi.

Ve hemen ardında kapı yumruklandı, aile önde, biz peşlerinde oraya yönlendik.

Kapıda genç irisi, sivilcelerinden henüz tam kurtulamamış bir genç kız vardı. Yüzünün kırmızılığı ya yaptığı gereksiz sivilce bakımından ya da...

“Aynur abla! Hamiyet Hanım teyze ölmüş! Vurulmuş! Hem de tam alnının ortasından!”

Yüzüne basan al, kesinlikle gördüğü cesettendi!

“Dayımgiller taze dut kurusu yapıp yollamışlar. Annem ondan gönderdiydi. Ama vurmuşlar! Tam ortadan!”

Bu durumda polis kaçınılmazdı. Müsaade isteyip kalkmak için artık çok geçti. Lakin biz yine de pişkin pişkin ayrıldık.

Kravatlı ev sahibimiz adliyede kâtipmiş, bizlere bu işe hiç karışmamamızı önerdi. Bu gün karşılaştığım en sevindirici teklifti. Bizden şüphelenmeyecek kadar da temiz yürekliydi. İçimden sarılıp öpmek geldi, ama karısı yanlış anlayabilirdi.

Siren çalan polis arabası apartmana yaklaşırken biz Hüseyin’in karanlık bir yıkıntı önüne bıraktığı taksisine binmiş, durumu değerlendirmek üzere yola koyulmuştuk.

Sabiha Hanım’ın kendisi bulunamasa bile evine, Buse/Fevzi’nin odasına ulaşmak gerekliydi. Apartman polis istilasındayken bunu başarmak, şanslı fazlasıyla zorlamak olacaktı. Yani bu şık elendi.

Aynı apartmanda, alt alta iki dairede, iki yaşlı kadının cinayete kurban gitmesi tesadüften öte bir şeydi. Yani pek olanaksızdı. Yok eğer, katiller üst kattaki kadını yanlışlıkla

Sabiha Hanım zannedip öldürdüler ise, bu bize Sabiha'yı ve resimlerle mektupları bulmak için zaman kazandırabilirdi. Sabiha Hanım ellerine geçtiyse her şeyin rengi zaten değişirdi. Sabiha üst kata oturmaya çıktığında geldilerse, onu alıp diğerini de temizlemiş ve gitmiş olabilirlerdi. O zaman da yapacak bir şey kalmıyordu.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Hüseyin.

“Etap demiştiniz ya. Bana yemek sözün vardı, unutma sakın.”

Gönül, yani Metin, bunca olayın ortasında yemek yemeği akıl edebiliyordu. Sinir olunca kızlara nüfusa kayıtlı oldukları erkek isimleri ile hitap ederim.

“Metin, bak bunca şeyin ortasında...”

“A vallahi hiç kaytaramazsm. Söz vermeseydin. Senin gibi sosyetik kılıklıler hep zaten döneklık eder. Cebinde akrep vardır senin gibilerin.”

Bunca gerginliğin üstüne bu kadarı da fazlaydı.

“Tamam,” dedim, “ben ısmarlayacağım. Siz ikiniz gidin. Benim işim var. Parasını öderim.”

Hüseyin anında fren yapıp arkaya döndü.

“Bahis konusu bile olamaz! Orası bizim mahallenin dibi.”

“Ne yani, Gönül’den mi utanıyorsun?” diye damarına bastım. Madem bana uluorta asılıyordu, Gönül gibisiyle de ortalıkta görünebilirdi. İşte bu cesaret gerektirirdi.

“Ben sıkıldım bu işten,” dedi. “Nereye istiyorsanız gidin. Ne yiyorsanız yiyin. Beni ilgilendirmez. Beni karıştırmayın. Tamam mı!”

“Aaaa... ne delleniyon öyle? Ne varmış halimde. Terbiyesiz ayol.”

“Tamam... sakın olun,” dedim.

“Gönül, canım, durum kritik, bu işi halletmek için zaman az. Anlıyorsun değil mi?”

“Aptal değiliz herhalde. Ne var anlameyecek?”

“O zaman istersen ben ısmarlayayım yine, sen yalnız git ya da istersen başka zaman yapalım.”

Gönül’ün yüzündeki küskün ifade sarkan alt dudağıyla temsil ediliyordu.

“Sanki ben yalnız gitsem içeri sokarlar.”

Bir taraftan içimde bazı acıma hisleriyle eşcinsel fanatiklik coşuyor, diğer yandan da kıza sinirleniyordum.

“O zaman başka bir gün beraber gideriz. Sözüm söz.”

“Aman anladım işte, yan çiziyosun. İbne n’olucak.”

Kendini kadın saydığı için, bana “ibne” demesi kendince ağır bir hakaretti.

Hüseyin en delikanlı asabiyeti ile önden uzanıp yakasına yapıştı:

“Sen ne biçim konuşuyorsun lan öyle!”

“Bırak,” dedim. “Gerekirse ben kendimi savunurum.”

Yakasız bırakılan Gönül hemen kendini topladı:

“Tamam, bu gece olmasın ama söz verdin unutma. Ben unutmam. Kesin olsun, gün konuşalım,” dedi.

İçimden onu paralamak geçti, karşı konulmaz bu duyguyu bastırıp uzaklaştırdım.

“Sana telefonumu vereyim, haftaya ara. İstersen kulübe gel. Buluşuruz,” dedim.

“Ben öyle Etiler, Taksim’e felan çıkmam. Aksaray, Bağcılar... bazen de Topkapı felan takılıyorum. Anlarsın ya.”

“Al sana numaramı yazıyorum.”

“Bak doğru yaz ama. Sonra yanlış çıkmasın. Laçoler gibi yapma.”

İçimden güldüm. Ama yine de kulübün numarasını yazdım.

Kâğıdı alırken sordu:

“Abla senin adın neydi kız?”

Aksaray’ın ortasında indi.

Dikiz aynasından Hüseyin’in nereden sardın bunu başımıza bakışları altında Unkapanı yönünde ilerlerken aklıma geldi, taksimetreye göz attım. Herhalde şimdiye kadar bir servet yazmıştı. Kapalıydı.

“Taksimetre kapanmış.”

“Açmadım ki kapansın.”

“Neden açmadın? Bu senin ekmek paran.”

“Bana çektiğin muameleyi görünce ben de pişman oldum açmadığıma ama artık geçmiş olsun. Uygun bir şey verirsin. Nasılsa yardımımı istemiyorsun. Ortak falan da değiliz. Filmlerde dedektifler ortak oluyor, ikili çalışıyor ya, onlar gibi değiliz.”

Uygun bir şey verirsin ya hiçbir şey verme –ki bu başka türlü helalleşmek gerektirir–, ya da olası tarifenin üstünde birşeyleri iyice yuvarlatıp ver demekti.

“Ben de tam içine düştük, belki öyle filmlerdeki dedektifler gibi beraber çözeriz olayı diye saf saf kuruyordum. Hani Mavi Ay’daki gibi. Bruce Willis’le, neydi sana benzeyen kızın adı, onlar gibi. Sen tafra yaparsın, ben de... Ama ner’de... senin kalbin soğumuş.”

Araya Cybill Sheppard’ı sokmanın manası yoktu. Ama yine de alttan aldım.

“Kusura bakma... Aklım karışık, sana terslik etmek istemedim. Kırdımsa özür dilerim.”

“Bak, bir özür dilerim çekince her şey hallolacak sanıyorsun. Kalbimizi kır, hakaret et, sonra yarım ağızla bir özür dile, her şey hallolsun. Temiz iş valla.”

“Ne yapmam gerekir peki?”

Yüzüne derhal o eski sırıtış yerleşti. “Bırak ısıtayım kalbini.”

Derin, derin “öf”ledim.

“Sen iflah olmazsın ayol!” dedim.

Eve kadar konuşmadık. Kapıda inerken üzerimde yeterince para olmadığını fark ettim.

“Parayı yarın versem olur mu?”

“Ayıpsın! Hiç vermesen de olur. Ama içecek soğuk bir şeyin varsa hayır demem. Şık olur.”

Kapıyı sertçe yüzüne kapattım.

Başkası olsa şimdiye kadar birkaç kere tepelenmiş olurdu. Ama bu oğlanda garip bir şirinlik vardı. Kızmasına kızıyordum, hem de çok, ama bir tarafı da ufaktan ufağa hoşuma gidiyordu.

Nesi hoşuma gidiyorsa yeterince güçlü değilmiş, üzerinde fazla düşünmeden acilen unuttum.

Başladığım yerden pek ötelere gidebilmiş değildim. Sofya'yı aramak için Suadiye'ye gidip gelirken gereksiz zaman harcamış, müdahalede geç kalmıştım. Hasan, Sofya'nın evini bulamamıştı ya da Sofya evinde değildi. Her neyse, şimdi ilave bir ceset daha vardı. Bir de Buse'nin annesinin, üst katı polis kordonunda olan evini öğrenmiştim. Üstelik toraman komşularla olan tanışıklığım sayesinde artık o binaya onlardan habersiz girebilmem zordu.

Polisin aradaki bağlantıyı kurması ilk elde zordu. Hoş, arada bağlantı olmayabilirdi de. Belki de sahiden birbirinden bağımsız iki farklı cinayet, tamamen tesadüf eseri aynı adreste vuku bulmuştu. İçgüdülerim –ki onları her zaman tam dinlemem– bunların tesadüf olmadığını söylüyordu.

Kitaplarla filmlerde ne olurdu diye düşündüm. Tehlikedeki kişi, herkesin peşinde olduğu malzemeyi iyi bir yere saklardı. Ziller, çanlar, hatta alarm çaldı: Buse, resimlerle mektubu benim evime saklamış olabilirdi. Sabah Hüseyin'le gelip, ben uyurken, evde güvenli olduğuna inandığı bir yere saklamış olabilirdi.

Bu düşünceyle, Buse'nin yattığı odadan başlayarak evi aramaya başladım. Ne aradığım tam belli değildi. Bir zarf olduğunu tahmin ediyordum. Büyüklüğü belli değildi. Her boy olabilirdi. Kalınlığı? O da farklı olabilirdi. Yani her ne arıyorsam bir yerlere, yatak altından çerçeve arkasına, filmlerde sıkça olduğu gibi çekmece altına yapıştırılmış olabilirdi.

Arama operasyonu epey sürdü. Evin altı üstüne geldi. Satı Hanım geldiğinde kesinlikle söylenecekti. Buse'nin evrak–ı metrukesini ararken uzun zamandır görmediğim, kaybolduğunu sandığım bir dolu şey buldum. Kimi ilk aldığım kadın külotu gibi nostaljikti, kimi de aptal saçma mektuplar, kartlar, resimlerdi.

Yorulunca işi bıraktım. Bir bok bulamamıştım. Belli ki Buse benim okuduğum kitapları okumamış, seyrettiğim filmleri seyretmemiş, resimlerle mektupları benim evime gizlememişti. Bulduğum nostaljik şeylere dalmadan hepsini bir yere topladım, sonra ayıklardım.

Aklımdakileri kenara bırakıp hazırlanmaya karar verdim. Bu gece kulüp dolu olurdu. Kulüpte kızlardan farklı bilgiler alabilir, hatta şansım yaver giderse belgelerin kimi ilgilendirdiğini bile öğrenebilirdim.

Aynı duş–tıraş–makyaj rutinine girdim. Tek farkla: Kafamda sadece bu mesele vardı. Anlaşılan Buse’yle fotoğraflar çektirip ona mektup yazan sahiden önemli bir adamdı. Düşüncelerim yavaştan fantastik boyutlara ulaştı; aklıma gelen her ünlü ya da güçlü kişiyi, tercihen politikacıyı, Buse’yle düşündüm. Birlikte önce romantik, sonra alenen pornografik fotoğraflarını hayal ettim. Nefis, silikonlu füze gibi memeler ve –anlattığı kadarıyla– kocaman bir aleti vardı. Gözlerimde bu neşeli ve komik görüntülerin pırıltısı ile hızla hazırlanıverdim. Kafam başka şeylerle meşgulse, hele de böyle çetrefilli konular var ise, diva kostümlerimi giymem, daha sade olurum. Bu, bir nevi korunma güdüsü, “beni rahat bırakın” deme tarzı olsa gerek.

Tüm bedenimi sımsıkı saran, uzun kollu, ten rengi gipür body’mi giydim. Siyah, bele kadar yırtmaçlı, uzun etek; body ile örnek desenli ten rengi dantel çoraplarla tamamlandı. Omzuma da, moda olduğu üzere ham ipek, bal rengi paşminamı aldım.

Taksi çağırmak için durağı aradım ve Hüseyin gelmesin diye de tembihledim. Şimdi bir de onun flört çabalarıyla başa edecek halim yoktu. Zaten yokmuş, işe çıkmış.

Kapıdan çıkarken telefon çalmaya başladı. Nasılsa tele–sekreter vardı. Normal zaman olsa isteyen mesaj bırakır diyebilirdim, ama hiç de normal olmayan bir zamandı. Boş veremedim. Kilitlediğim kapıyı tekrar açıp içeri koştum. Ben yetişene kadar telesekreter devreye girmiş, benim sesim “mesaj bırakırsanız size en kısa zamanda döneceğim, merisi,” diyordu.

Ahizeyi kapmakla arayanın mesaj bırakmasını beklemek arasında kararsız kaldım. Bir erkek sesi boğazını temizledi. Ve mesaj bırakmadan telefonu kapattı. Her kimdiyse en sinir olduğum biçimde mesaj bırakmadan kapayanlardandı.

Kapıda Cüneyt beni ıslıkla karşıladı.

“Patron yine fıstık gibisin. Ne hoş bluz. Çoraplarla da tam uymuş.”

Bu oğlanda da bir kırıklık vardı ya neyse. Hetero adamlar kızların kıyafetlerine değil içindekilere bakarlar.

Henüz erken olmasına rağmen kulüp neredeyse doluydu. Kızlara ve velinimet müşterilerimize gülücükler dağıtarak ilerledim. Hasan barda, Şükrü’nün yanındaydı. Beni görünce panik halinde el kol sallamaya başladı. Yaklaşıp barın üzerinden ona uzandım.

Pentagon sırrı açıklayan gizli servis üyesi gibi “Sofya burada!” dedi.

Bu garipti işte. Ben onu o kadar aramışken Sofya kalkıp, biraz geç de olsa, bana geliyordu. Sofya, piyasalardan çekileli, en azından bizimki gibi yerlere gelmeyeli, yıllar olmuştu. Değirmenin hangi suyla döndüğü tam olarak bilinmemekle birlikte camiamızda “zengin balamozun teki eve kapattı” açıklaması kabul görmüştü. Yılda bir mutlaka gerçekleştirdiği İbiza, Mikonos ya da Mardi Gras seyahati ile ilgili haberler cemiyetimize bomba gibi düşerdi. Yeterince asil bulunan kimi kızlar evine davet edilir, hoplaya zıplaya gider, gördükleri iza-zü ikram neticesinde tekrar çağırılacakları günü, ayı, yılı heyecanla beklerlerdi. Yani sözün kısası, parasıyla, puluyla, sürdüğü şa-ha-ne yaşamla Sofya, bizim kızların çoğu için ulaşılmaza ulaşmıştı. Hayatı onlar için ulaşılmaması güç bir erekti.

Kulübe gelmek âdetini epey zaman önce kesmişti. Ayrıca aramızda geçen ufak bir olayı ikimiz de büyütmüş, kırgınlığa dönüştürmüştük. Arada tazelenmeyen her ilişkide olduğu gibi bu kırgınlık zamanla uzaklığı getirmişti. Hepsi de iyi niyetli olmayan bazı aracı tanıdıklarca taşman laflarla da ilişkimiz iyiden iyiye soğumuştı. O benim, ben de onun hakkında epey şey söylemiştik. Elbette haklı olduğumuz taraflar vardı, abarttıklarımız da.

Yani bu şartlar altında kalkıp, işletmeciliğini benim yaptığım kulübe gelmesi oldukça garipti.

Diğer garip konu ise halen hazır edilmemiş olan Virgin Mary’imdi. Ve görünürde hazırlandığına dair bir belirti de yoktu.

Amerika’dan aldığım her biri 2,5 cm boyundaki, altın rengi cila kaplı, takma tırnaklarımla barın tezgâhında trampet çalmaya başladım. Bu, aynı zamanda asabiyetimi de ifade ediyordu. Şükrü “hayrola” anlamında baktı.

“İçkim... nerede?”

Özür diledi, telaşla hazırlamaya girişti. “Bana yolla,” dedim ve kalabalığa karıştım.

Kızlar elbette olayı duymuşlardı. Bilgileri televizyondan, Hasan’dan ve kulaktan dolmaydı. Fazla bir şey yoktu. Konudan bahsederken gelip yerleşen, sonra hemen uçup giden bir hüznle konuştular. Buse, en sevilen kızlardan değildi. Kankası yoktu. Beraber işe gitmez, grup yapmaz, tablo olursa katılmaz, beğenmediği adamlarla işe çıkmazdı. Dedim ya kendince belli prensipleri, bir klası vardı.

Barın diğer ucundan bana el kol sallayan ama kalabalıktan bana ulaşamayan adamın Belkıs’ın Ferruh’u olduğunu çok geç fark ettim. Adamı yalnız başına görünce kim olduğunu çıkartmakta zorlanmışım. Onu hep Belkıs’ın dibinde hatırlıyordum.

Fazla alkol almış gibiydi. Sallanarak bana yaklaşmayı deniyordu. Şimdi onu hiç çekecek halim yoktu. Fattan bir hareketle ters yöne döndüm.

Kalabalık Sofya’nın masası etrafında yoğunlaşıyordu. Aralarına daldım. Ben girince kalabalık ayrıldı. Hatta sessizlik bile oldu. Sofya ile göz göze kaldık. İşte burası çok gerilimli: Aynı filmlerdeki gibi oldu. Önce bakiştık. Kıpırdamadan. Herkes nefesini tutup bizi izledi. İkimiz de rakibi tartan bakışların tadını çıkarttık. Tanrım, hâlâ gösterişliydi. Baktırıyordu. Gözlerini iyice ortaya çıkartan,

koyu yeşil ipekten, atlet modeli kolsuz bir bluz giymişti. Silikonları tüm ihtişamı ile göz önündeydi. Saçı, moda olduğu üzere dağıtmak için kuaförde saatler harcadığını belli ediyordu. Yine moda olduğu üzere, gerçek üstü beyazlıkta bir teni vardı. Porselen gibiydi. Yani, kısacası, tam anlamıyla modayı yakalamıştı. Ev sahibesi sayıldığım için benim başlamam uygun kaçardı. Nitekim görev aşkı ve merakla başladım:

“Merhaba Sofya... Seni tekrar aramızda görmek ne hoş.” Sesim hiç de içten değildi. Hatta kuruluşuna kendim bile şaşırdım.

Tıslarca seslendi:’ “Canım..” Dudakları havayı öperce ileri uzamış, tüm porselen dişleri parlamış, kolları bana doğru uzanmıştı. Bizim oturma üniteleri çok rahattır. Ancak koltuk olarak epey alçaktır, içine gömülünce tek hamlede kalkmak zordur. Sofya akıllı kızdır. Niyetlenmedi bile. Kollar havada bana uzanmış bekliyordu. Ağır ağır yanma yaklaştım, dizlerimi kırıp beni sarmak üzere bekleyen kolların arasına girdim. Makyajlarımız bozulmasın diye omuz üstlerinden havaya öpücükler yollayarak öpüştük. Kucaklaşma faslımız bitti. Gerilim burada son buldu. Tutulan nefesler bırakıldı. Ve alkışlar koptu! İkimiz de cemaatimizi reverans gülücüklerine boğduk.

“Başımız sağolsun,” dedi.

Konuşurken dudaklarını kapatmamayı, son görüşmemizden bu yana yeni geliştirmiş olduğu belliydi. Nereye baksa, ne söylese öper gibi duruyordu.

Kulağına “Bu konuda seninle görüşmek istiyorum,” dedim. “Müsait olduğunda...”

“Hemen!” derken tüm ağırlığı ile bana abanıp ayağa kalktı. Az daha dengemi kaybediyordum. Sofya gösterişlidir ve asla minyon değildir. Elimi tuttu ve tüm halklarını perişan eden savaş sonrası barışan iki mağrur kraliçe edasıyla ofise çıkan merdivene doğru elele ilerledik.

“Dışarıda konuşmalıyız. Burada olmaz,” dedi. Tanrım nasıl da her hecenin hakkını tam veriyor, her harfi devlet tiyatrosu sanatçıları gibi tam seslendiriyordu.

“Neden?” diye sordum. Sesim hâlâ kuruydu.

“Sen tehlikenin farkında değilsin. Bilmediğin çok şey var.” Fransa’da yaşadığı yıllardan edinme bir alışkanlıkla r’leri hafiften yuvarlatıyordu. Eminim bunu, daha seksi olduğuna inandığı için yapıyordu.

Herhalde biraz hayran, biraz da bön bakıyordum.

“Hasan anlattı, bana, eve gelmişsin. Dışarıdaydım. Olanları duydum. Çok üzüldüm. Tabii. Buse için. Sonra. Düşündüm. Durum çok kritik. Ama yine de paniğe gerek yok. Ya da var. Bakış açısına göre değişir, işte, ben de kalkıp buraya, seni görmeye geldim.”

Anlaşılır olmasa da Allah için güzel konuşuyordu. Pek bir açıklama yaptığı yoktu. Konuşurken gözlerini irileştirip kısıyor, her söylediği kelime ağzında dünyanın en anlamlı lafı oluyordu. Tek kelimelik cümlelerin heceleri arasında bile etkileyici susma boşlukları veriyordu.

“Buse sana neler anlattı?” diye sordum.

“Asıl sana neler anlattı?”

Beklenen oluyordu. Nihayet didişme tonumuza kavuşuyorduk.

Tüm dikkatini vererek ve dünyanın en hassas işini yapar gibi uzanıp minicik çantasından incecik bir More sigarası çekti. Zarif, mücevher kılıklı bir çakmakla da yaktı. Sonra, gözlerini bana dikti.

“Bekliyorum. Haydi anlat.”

Bu İngiltere kraliçesi tavrı en sinirime dokunan tavidir. Ve Sofya bunu becermekte sahiden iyiydi.

“Sabah bana geldi. Sana değil,” dedim.

“İyi ya sen daha çok şey biliyorsundur. Anlat,” dedi.

İşi uzatıp uzatmamak arasında çabuk bir seçim yaptım. Amaç, hızla netice almak ise bildiklerimi paylaşmamın sakıncası yoktu. Başladım anlatmaya. Üst kattaki komşunun cesedi faslını atladım. Pozunu bozmadan beni dinledi. Sigarasının külü ucunda birikiyordu. Sigaranın ortasını geçince sustum.

“Anlaşılan durum daha da vahim,” dedi.

Bir süre düşündü. Ya da düşünür gibi yaptı. Gözlerini kısıtı ve konuşmasına öyle devam etti.

“Bak, durum senin bildiğın ve anladığın kadar basit değil. Bütününü bilmiyorsun. İşler bu kadar karıştıysa tehlikeli olmaya başladı demektir, içine cinayet karıştıysa daha da beter. Ben de tehlikeyim demektir. Hatta sen de. Şimdi değilse bile... yakında.”

Burada dramatik bir poz verdi. Oturuşunu değiştirdi. Başını iyice havaya kaldırıp dumanı tavana doğru üfledi. Belli ki bazı şeyleri açıklıyordu, ama ben anlayamıyordum. Kendimi bir an, zavallı gibi hissettim.

“Ben hâlâ bir şey anlamadım.”

“Anlamam beklemiyorum zaten.” Elleri, daha da dramatik hareketlerle, “bütün bunlar senin için boş, beni kendi derdimle rahat bırak” anlamında, havada kanat ırdı. “Biraz sabredip dinlesen ve anlamaya çalışsan...”

Nasıl da hiçbir şey söylemeden her şeyi söyler gibi yapıyor, sonra da karşısındakini –yani beni– küçümsüyordu. Kendimi kötü hissettiğim zamanlar düşünürüm, cevap: Sofya’nın yanında idi.

“Peki resimlerdeki adam kim? Mektupta neler yazmış? Biliyor musun bari?”

Gözleri, “bana böylesine saçma bir soruyu nasıl sorarsın” ifadesine geçti.

“Yani belki resimleri görmüşsündür. Ya da ne bileyim, Buse anlatmıştır.”

Sessizlik. Gerilim. Heyecan. Her şey! Her şey vardı.

“Bak,” –bunu söylerken gözleri hafiften kısıldı– “adam kim biliyorum. Söylemem bile hata olur. Öyle böyle biri değil.”

“Kim ayol? Cumhurbaşkanı mı, başbakan mı, yoksa ABD başkanı mı?”

Plastik bir kahkaha ile beni susturdu. Yapma bebekler gibiydi. Yüz kasları hiç oynamadan farklı sesler çıkartıyordu.

“Ne kadar da safsın.”

Biliyordum, bütün bunları sadece beni sersemletmek için yapıyordu. Ve işin fenası başarıyordu.

Sigarasını bitirmişti. Etrafta küllük arandı, ilk bakışta bulamayınca hiç düşünmeden izmaritini yere attı ve zarif bir sağ ayak hareketiyle ezdi. Ayağa kalktı, uzun eteklerini toplayıp merdiveni inmeye başladı. Daha birkaç basamak inmişti ki geri döndü, yaramaz bir çocuğa nasihat eder gibi gözlerini kocaman açarak konuştu:

“Şantaj işi, büyük iştir. Tehlikelidir. Çok, ama çok tehlikelidir. Temkinli olmak gerekir. Ekip işidir.”

Sonra gözlerini kısıp beni izledi. Parmağıyla burnuma dokundu.

“Seni severim,” dedi. Biraz bekleyip “hâlâ,” diye ekledi. “Beni dinle. Uzak dur.”

Döndü ve gitti.

Sofya'nın söylediklerini, daha sonra, biraz alkol alıp kafayı bulunca, anlamaya başladım. Anlatış tarzı ve buna eşlik eden beden dili, söylediklerinin ilk seferde anlaşılmasını imkânsız kılıyordu. Her haliyle “derin kadın” imajı vardı.

Buna gıpta edip etmemem gerektiği konusunda tam karar veremedim. Her halükârda üzerinde düşünmeye değer buldum.

Sofya tarafından, resmen, sersemletilmiştim. Kapanış saatine kadar dayanacak takatim yoktu. Bir de Belkıs'ın Fer-ruh gözleri kayarak, dili dönmeyecek kadar sarhoş bir şekilde benimle konuşmaya çalışıyordu, indirim yapıyoruz ya, bokunu çıkarana kadar içmişti anlaşılan.

“Bak ama çok önemli,” diyordu. “Seninle özel konuşmam lazım. Bu konuyu bir sen halledersin.”

Gözleri kayıyordu. Terli elleriyle koluma yapışıyordu. Bizim kızlara olan ilgisi malumdu. Kendi gözü önünde olmadan yapılıncı Belkıs'ın kıskançlığını bildiğimden onu Cüneyt'e havale ettim. Zorla bir taksiye bindirip yolladı.

Biraz alkole ihtiyacım vardı. Kulüpte içmek âdetim olmadığımdan kalkıp eve döndüm. Genelde içmem, ama böyle zamanlar için evde bir şişe “Absolut” ve çeşitli şarap stoklarını her zaman bulundururum. Şarap hafif kalırdı. Absolut'ta karar kıldım.

Evi alt üst ederken bulduğum döküntüleri önüme çektim. Bir taraftan onları eşeleyip geçmişe dalarken kendimi “Absolut”un serin kucağına bıraktım.

Beşinci shot'tan sonra yeterince allak bullak edilmiş olan zihnim bulandı. Bu iyiye delaletti. Elimde ortaokuldayken bin bir özenle hazırladığım anket defterim vardı. Her sayfasına muhteşem

kadınlarla yakışıklı erkeklerin resimlerini yapıştırmıştım. Gizlice alıp evde Playgirl dergisinden kestiğim resimleri sansürleyip yapıştırmıştım. Yedinci shot’u devirdiğimde her şey yerli yerine oturmuştu. Defteri görünce bana okkalı bir şamar atan orta üçteki edebiyat öğretmenimin adını ve sürekli giydiği, eteği ütünden parlamış, hâki renkli tayyörü bile hatırladım. İlk beraber olduğum adamı hatırlıyordum ama ilk gece elbisemi: Hayır.

Her sayfasında kocaman “iptal” damgası basılı eski pasaportum elimdeydi. Paris’te bir kabarede, sahne denememi de en ince ayrıntıları ile hatırlıyordum. Sofya’nın şimdiki gerçek saçlarını andıran bir peruğum vardı. Makyajım harikaydı. Şovum betardi. O zamanlar moda olan pop şarkılara, söyleyen kadınları taklit ederek play-back yapıyordum. Onlar en kabasından komedi istiyordu. Ben, ise en alımlı halimle şarkıcılığı kariyer olarak düşünüyordum. Olmadı elbette.

Sofya, oranın gerçek divası idi. Eşcinsellerin her zaman favorisi olan Dalida ve Sylvie Vartan’ı taklit ediyordu. Masası vardı. Sadece onu seyretmeye gelen müşteriler vardı. Ayrıca hepimiz şovdan sonra konsomasyon yaparken, o yapmazdı.

Beni, Sofya bağlamıştı. Tatile geldiği Bodrum’da tanışmıştık. Gençtim, inceydim, aşırı cesurdum. Her şeyi yapmaya teşneydim. Azgındım. Hevesimi görünce, Paris’e döndüğünde, o zamanlar sürekli çalıştığı kabarede, bana da iş ayarlamıştı. Tüm sahne kariyerim sadece beş gece sürmüştü. Beşinci gecenin sonunda patron beni sıkı bir azarla işten kovmuştu. Sabah ise yanında kaldığım Sofya’dan sıkı bir zılgıt yemiştım.

“Beni rezil ettin,” demişti. “Türklerin adını mahvettin. Burada hepimiz misyoner sayılırız. Bak Tunuslu, Cezayirli kızlara. Nasıl birlik bütünlük halindeler. Portekizliler... Sen, değil ülkemizi, Türk kadınlarını temsil etmeye... Buralarda bulunmaya bile layık değilsin. Oysa seni ne kadar methetmişim. Ne ümitler beslemişim. Benim altımda, kabarenin ikinci yıldızı olursun ummuştum. Olmadı... olamadı. Yazıklar olsun.”

Evet, bu hamasi ve ummadığım kadar milliyetçi –ayol onun nesineydi Türkiye’yi temsil etmek– düsturu kelimesi kelimesine hatırlıyordum. Türk kadınlarının temsilciliği ve ben: Daha komik bir şey hayal bile edemiyordum. Türk kadınları deyince aklıma Atatürk’ün annesi, sonra Halide Edip, bilemediniz Günseli Başar geliyordu. Ve kendimi onlarla aynı ligde hayal etmeye çalışıyordum. Olmuyordu elbette. Hoş, onlar da kendi aralarında bir birlik bütünlük sergilemiyorlardı.

Bana, derhal eşyalarımı toplayıp en kısa zamanda Türkiye’ye dönmemi söylemişti. Ben de aynen

uygulamıştım.

Ertesi gece onu sahnede son kez seyretmiştim. Sylvie Var-tan’ın oğlan çocuklarına özenip taklit ederek söylediği “Comme un garçon” şarkısına play-back yapıyordu. Bu şarkıda yeniyetme oğlan çocuklarını taklit eden ve kadın olan Syvie Vartan’ı taklit eden bir erkekti. Yani önce pozitifin negatifi, sonra da o negatifin pozitifini gibi bir şey oluyordu. Ya da aynadaki bir görüntünün başka bir aynaya yansıyor düzelmesi gibiydi. Ve sahiden komikti. Salon gülmekten yıkılıyordu. Her nakarattan sonra alkış kopuyordu. Hele de şovun sonunda kazayla pantolon askıları kopup dantel külotla kaldığında kıyamet kopuyordu. Perde kapanıyordu. Selam vermeye çıkarken, askıları kopuk pantolon dizlerinin altında sürünüyor oluyordu. Böylece pantolonun müsaade ettiği kadar minik adımlarla, üzerinde ufacık dantel külotla defalarca selam veriyordu. Selam vermek için ellerini havaya kaldırıp sonra utanmış gibi hızla önünü gizliyordu. Alkışlar, alkışlar. Tekrar. Tekrar. En son selamında arkasını dönüp kırım da gösteriyordu. Koskoca bir kırmızı dudak izi sol kalçasında parlıyordu.

Sofya, o zamanlar bile karanlık biriydi. Yanında kaldığım iki hafta boyunca esrarengiz görünümlü adamlarla sıkça görüşmüş, bana ise hep “sen anlamazsın, daha erken” açıklamaları yapmıştı. Beni onların koynuna sokup para almak konusunda hiçbir tereddüdü yoktu, ama açıklama yapmak konusunda vardı. Ne kadar safmışım.

Bütün bunları hatırlamamın ne gereği vardı bilmiyordum. İçim buruklaşmıştı. Geçmişime sevgi ve şefkatle bakmak isterken, o zamanki saflığım şimdi canımı yakmıştı. Gözlerimde yaşlar birikti. Sofya’ya o zamanlar hayrandım. Şimdi ise beni sadece etkiliyordu. Daha da doğrusu sersemletiyordu. Artık onun gibi olmak gibi bir çabam yoktu. Geçen zamanla herkes kendi yolunda ilerlemişti. O kendi tarzını rafine etmişti, ben ise kendiminkini bulmuştum. Kesinlikle farklıydık.

Gözümü korkutmak konusunda yaptıkları etkili olmuştu. Söylediklerini toplayıp düşününce şantaj işinin organize biçimde yürütüldüğü açıktı. Her kim iseler, pek iyi niyetli değillerdi. Ve Sofya’nın da işin içinde olduğu kesindi. Lakin, kendisi de korktuğunu söylemişti. Bu ise, işlerin onun kontrolünde olmadığını, onun sadece oyunun parçası olduğunu söylüyordu. Belki de sadece piyundu.

Bildiklerini, Sofya’dan normal şartlarda öğrenmek imkânı yoktu. Kızlara gelince, Sofya hakkında ser verir, sır vermezlerdi. Hele de bana!

Votkanın desteğiyle sızdım.

Alışık olmadığım kadar erken bir saatte gözlerim açıldı. Sabah kahvemi içerken günün şıklarını gözden geçirdim: A–Beklemek ve ne olacağını görmek, B– Sabiha Hanım’ın evini arama yolları denemek, C– Sofya ile görüşmek, olmadı onu takip etmek, D– Başka işlerle ilgilenmek, tercihen de dağılmış ortalığı toplamak.

Canım bu şıkların hiçbirini istemedi. Yeni şıklar üretmek niyetiyle gazeteyi taramaya başladım. Buse/Fevzi cinayeti, bugünkü gazetelerde ufak bir yer almıştı. Nüfus cüzdanından alınma “Fevzi” resmi basılmıştı. Fotoğraftaki ürkek bakışlı biriydi. Bu halini hiç görmemiştim.

Koca Mustafa Paşa’daki ölüm gazetelere geçmemişti. Her şeye rağmen ölüm ilanlarını da inceledim. Beni ilgilendiren bir şey yoktu.

Sabahın bu saatlerinde bizimkilerden kimse ayakta olmazdı. Hayat, gece kızları için en erken öğlen saatlerinde başlardı. Wish & Fire firmasının işlerine kalkışmak gereksizdi. Henüz ortada imzalanmış bir anlaşma yoktu. Yazılı anlaşma olmadan giriştiğim her işte yemiş olduğum kazıklar sayesinde, uzun zamandır bu konuda yeterince kararlıyım. Hatta böyleleri ile anlaşma yetmezdi, bir de yüklü bir avans ödemesi işi ciddiye almalarına yardımcı olurdu.

Televizyonun sabah programları arasında dolaşım. Program konukları olan ev hanımları bana tombul yanakları anımsattı. Ona bir sabah ziyaretine karar verdim. Belki de dün akşam nerede olduğu meçhul Sabiha Hanım evine dönmüştü.

İsmarlandığı üzere, evin duygusal, apalak kızına bir koca paket çikolata aldım. Bir de kendime. Yolda yemek için. Annesi için de, köşedeki pastacıdan taze çıkmış kek aldım. Dün akşam Fevzi için söylediklerinden sonra eli boş gitmek olmazdı.

Birden aklıma geldi, Sabiha Hanım sağsa ve evine dönmüşse ona da bir şey götürmem şık olurdu. Aklıma ilk gelen çiçek seçeneğini hemen eledim. Ne kadar kokulu olursa olsun, körlerin, çiçekten

anlayacaklarını zannetmiyordum. Daha önce bir köre hediye alıp almadığımı düşündüm. Hayır, almamıştım. Yaşlılardaki şeker, tansiyon, kolesterol, damar sertliği, kemik erimesi gibi sorunları hatırlayınca “doping” anlamına gelecek tatlı, çikolata, pasta seçeneklerini de eledim. Kolonya! Evet, eskiden böyle bir âdet bile vardı. Nostaljik zamanlarda insanlar birbirlerine bayramlarda şişe şişe kolonya hediye ederlerdi.

Yolun az ilerisindeki eczaneden bir şişe lavanta kolonyası aldım. Limon kolonyası içimi bayıltır. Sabiha Hanım’a verilmezse –ki bence bu hâlâ düşük bir ihtimaldi– kendim kullanırdım. Güzelce paketlettim. Sonra, bu çabanın da bir kör için gereksizliğini anladım.

Pastacı, eczane derken taksi durağına gelmiştim. Sıradaki arabaya “buyur abi” ile bindim. Sürücüye tarif ederek betebeleri dökük Toksoy Apartmanı’nı buldum. Bir gece önce Hüseyin’in arabayı park ettiği yerin yanık bir bina olduğunu fark ettim. Gece karanlığında dikkatimi çekmemişti. Sokağa sinmiş is kokusunun nedeni buydu. Balkonlarında mangal yakanların günahını almıştım.

Giriş katında ikamet eden suratsız kadın, pencere pervazına bir yastık koymuş, iri memelerini de üzerine yerleştirmişti. Tığ işliyordu. Bir yandan da karşı apartmanın ikinci kat balkonuna çamaşır asan kadınla sohbet ediyordu. Sohbet konusu, kurumak üzere asılan yatak örtüsünün motifleriydi. Suratsız giriş katı, pek beğendiğini, kuruyunca ödünç almak, motifi kendi de işlemek istediğini söyledi. Gayri ihtiyari kafamı kaldırıp gıpta edilen örtüye baktım. Mide bulandırıcıydı. Çoğaltılması gereksizdi. Hatta suç sayılmalıydı.

Apartmana girdiğimi görünce beni dikkatle süzdüler. Bir şey sormaya yeltenmediler. Arkamdan neler konuşacaklarını merak ettimse de hızla birinci kata çıktım. Merdivene yakın olan toraman ailesinin kapısıydı. Nasılsa Sabiha Hanım bekleyebilirdi. Çikolata ve keki boşuna almamıştım. Hemen açılacağını bildiğim halde zile uzun uzun bastım.

Nitekim kapı, ben zilden elimi kaldırmadan aralandı. Altta kızı, üstte anası kafalarını uzattılar. Beni görünce, tombul yanakların gülüşü soldu. Demek gazeteleri okumuş ya da televizyondan haberdar olmuştu.

“Merhaba... Siz miydiniz?”

“Dün akşam biraz olaylı ayrıldık. Sabiha’nıma da ulaşamadık... Beraber çay içeriz diye kek getirdim. Bu da kızımıza... Al bakalım.”

“Ay tabii buy’run.” Kapı ardına kadar açıldı. “Ben de serseme döndüm. Ne yaptığının farkında değilim. Olanları biliyorsunuzdur tabii. Fevzi meselesi yani. Çok şaşırdım. Hiç aynı günde iki ölüm haberi almamıştım. Vallahi inanır mısınız yıkıldım. Söyleseler, olmaz derdim, ama insan sahiden sarsılıyormuş.”

Bütün bunları, ben pabuçlarımı çıkarıp gösterdiği lame terliklere geçene kadar aktarmıştı. Seçtiği terliğe bakılırsa benim hakkımda belli bir fikri vardı. Çalçene insanları severim, hele de belli bir konuda bilgi toplamaya çalışırken çok yararlıdırlar.

İçeri geçip oturduk. Kek, paketiyle orta sehpa öylece yatıyordu.

“Aslında sanırım dün gece biliyordunuz, ama bize söylemediniz. Yani Fevzi’nin öldüğünü. Keşke söyleseydiniz. Hazırlıklı olurum. Sabiha’nıma gelmeniz de, ya haber vermek ya da başsağlığı içindi. Beyimle bu konuda konuştuk. Ne kadar ince düşüncelisiniz. Allah herkese sizin gibi arkadaş, dost versin. Zaten ne demişler: Dost kara günde belli olur.”

Nefesi güçlüydü. Tek bir nefesle epey şey söylüyordu. Anlayışlı bir ifade ile dinlemem yetiyordu. Her nevi açıklama sırayla geliyordu. Buna sıra denebilirse eğer.

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan bakışlarımı kek paketine kaydırdım. Yani paketi ona gösterdim. Hemen fırladı.

“Ay pardon. Keki unuttuk di mi? Hemen çayı ateşe koyayım. Demlenene kadar konuşuruz. Size sormak istediklerim var.”

Benim de sormak istediklerim vardı.

Köşedeki sehpayı, fotoğraf çerçeveleri işgal ediyordu. En gösterişlisinde gelin–damat olarak stüdyoda çektirdikleri, üzerine de fotoğrafçının pembe güller monte ettiği fotoğrafları yer alıyordu. Her gelin başı gibi “bülbul yuvası” tarzında binlerce buklesi vardı. Yüzünde aynı güleç tavrıyla, biraz da “bakın, nasıl koca buldum” gururu ile kameraya bakıyordu. O zamanlar da bonfile yanaklıydı.

Hemen yanındaki çerçevede buruşuk bir suratla görülen bebek, evin suratsız kızı olmalıydı. Nereye baktığımı sürekli izleyen çocuk:

“O benim,” derken haylazca gülümsedi.

Büfenin üzerindeki duvarda yaldız çerçeveli bir fotoğraf asılıydı. Herkesin takım elbiseli olduğu bir gruptu. Evin iç–güveyi beyi politikacılardan biriyle el sıkışırken poz vermişti. Politikacılara yakın olmak belki de işi gereği idi. Âdettir, particiliğe bulaşmayan devlet memuru taşraya sürülürdü.

Çerçeve eğri duruyordu. Hiç tahammül edemem. Kalkıp düzeltmekle yerimde kalıp umursamamak arasında sadece bir an tereddüt ettim. Dayanamazdım. Her hareketimi izleyen kızın bakışları altında kalkıp, çerçeveyi parmak ucumla düzeltip, hemen yerime geri oturdum.

Salonda, benzeri evlere kıyasla inanılmaz bir şey vardı: Ortada el işi örtü ve nakış yoktu. Bunu artı puan hanesine yazdım. Mutfaktan gelen su sesleri kesildi ve elma yanaklar tekrar karşıma yerleşip eteklerini düzeltti.

“Bakın aslında sizinle paylaşmak istediğim bir şey var. Söylemek gerekir mi diye çayı koyarken düşündüm. Söyleyeyim dedim. Biliyorsunuz Sabiha’nımdan hâlâ haber yok.”

Gözlerini kocaman açıp bana dikti. Yorum bekliyordu.

Konuşmasına devam etmesi konusunda teşvik amacıyla “Garip,” dedim.

“Ay evet,” dedi. “Bir şey olsa haberim olurdu. Gel gör ki olmadı. Benden habersiz şuradan şuraya gitmez. Yani maazallah başına bir şey gelmediyse... nerede bu kadın? Değil mi ama?”

Buna cevap veremezdim. Manalı manalı baş sallamakla yetindim.

“Şimdi... bakın benim içim meraklıdır. Yani her şeyi, hep merak ederim. Neden, niye bilmek isterim. Hep kendimi polisiye dizilerdeki kadınlara benzetirim. Hep düşünürdüm böyle bir cinayetin içine düşsem ne yapardım, nasıl çözerdim diye. Ve şansa bakın... ayağıma iki tane birden takıldı...

Yani üst kattaki Hamiyet Hanım meselesi de ayrıca ele almaya değer. Hoş, onun hayırsız bir evlatlık oğlu vardı, sarhoş, esrarkeş bir şey. Hep gelip para isterdi. Bence o yapmıştır. Polise de söyledim. Yoksa kim ne istesin ondan. Değil mi ama?”

Belli ki bu da cevap beklenen bir soru değildi. Sadece monologa diyalog yanılsaması sağlıyordu.

İki cinayeti akıl almaz rahatlıkla hazmetmiş, ürkütücü bir soğukkanlılıkla bana dedektiflik hayallerini anlatıyordu. Allah bilir çocukluğunda Charlie’nin Melekleri’ne takılıp kalmıştı. Jaclyn Smith’i beğenip erişilmez bulunca Sabrina / Kate Jackson’u “ama en akıllı o” diye kendine idol edindiği belliydi. Oysa yeterince alımlı ve iddialı olanlar Farrah Fawcett’tan milim geri sarmazlardı. Ben de...

“Her neyse, kafanızı boşa meşgul etmeyeyim. Ne de olsa sizin Hamiyet Hanımla tanışıklığınız bile yok. Ben kendimi tutmazsam susturana kadar konuşurum. Ondan bundan şundan... Biraz geveze bile sayılırım. Onun için kenara bırakalım, olmazsa döneriz, biz Fevzi’ye gelelim. Bu arada siz ona ne derdiniz, Fevzi mi Buse mi? Ben ağız alışkanlığı hep Fevzi derim. Bazen de kızdırmak için, Fevziye. Yani sağken derdim. Artık ne desek olur. Değil mi? Kadın olduktan sonra beni azarlamıştı. “Artık Fevzi yok, onu gömdüm. Ben Buse’yim” diye. Yani benim için fark etmez, ha Fevzi, ha Buse. Siz nasıl isterseniz öyle bahsedelim.”

“Ben Buse diye tanıdım.”

“İyi o zaman. Ben de Buse derim. Kızım emme parmağını. Çıkar ağzından. Abisi çok ayıp değil mi parmak emmek? Bak abi de ayıplıyor. Haydi geç otur yerine. Aferin sana. Hanım kız ol bakayım. Aferin di mi abisi.”

Elbette “abi” bendim.

“Aferin sana...” dedim. İleride ne kadar problemlili olacağını da düşünmeden edemedim.

“Biliyorsunuz dün gece polis geldi. Hamiyet Hanım sizlere ömür.”

Bunu söylerken gözlerini şaşlı yapıp, işaret parmağıyla alın ortasını, tam da kurşun deliğinin yerini işaret etmişti.

“Biraz inatçıydı. Suratsızın tekiydi aslında, yaşlılığına yorardım. Ama olsun, üzuldüm yine de. Şurada komşuluk edecek kaç kişi var zaten. Okumuş kadındı. Şirretliği biraz da oradan gelirdi. Her şeyi bildiğini iddia eder, her şeye itiraz ederdi. Neyse... Tüm apartman ayağa kalktı tabii. Sabahlara kadar sorgu sual. Beyim adliyede görevli de, uzatmadılar. Yoksa silah sesi duydunuz mu, duymadınız mı sorusunu Sevgi’ye bile sordular. Di mi kızım?”

Sevgi, başparmağını köküne kadar ağzına sokup “Hım” sesi çıkardı.

İşine gelince tam hecelerle “değil mi”, aceleye gelince “di mi” diye kısaca geçiştiriyordu. Bunlarla dikkatimi dağıtmam gereksizdi. Ancak elimde değildi.

“Rica ederim yani, şimdi televizyonlar her çeşit programı, filmi falan yayınlıyorlar. Herkes başka kanalı izliyor. Kiminde silah da patlıyor top da. Nerden bilelim ne duyduk değil mi? Zaten beyimin dediğine göre susturuculu silahla öldürülmüş olabilirmiş.”

“Haklısınız tabii.”

“Ben değil, beyim. Ben, gidip bakmadım bile. İim kaldırmaz dedim. ıkmadım yukarı. Merak etmedim mi? Ettim tabii. Ama cesaret edemedim. Rahmetli anneannemin cesedini görmüştüm, yetti. Başkasını istemem.”

“Peki Sabiha’nım...”

“ayı demleyip geliyorum.”

“Yardım edeyim mi?”

“Aaa hiç olur mu. Yoksa kahve mi içseydik? Karşılıklı birer fal kapardık. Ama kek getirmişsiniz.” Keki de kapıp mutfak yönünde kayboldu. Beni anladığı kesindi. Erkek kıyafetleri içinde olmam fark etmezdi. Onunki gibi tecrübeli gözler, iki bakışta her şeyi anlardı. Az değil, Fevzi ile beraber büyü müştü. Gelişim ve değişimi yakından izlemişti. Yoksa durduk yerde hangi ev kadını bir kere gördüğü adamı sabah sabah eve alır, karşılıklı fal bakmaya niyetlenirdi.

“Size kanım ısındı,” dedi.

Aklımdan geçenleri okuyor olamazdı. Bu sadece tesadüftü. “Fevzi’yi seviyor olmanız hoşuma gitti. Çocukken bana az eziyet etmedi. Ama onu da severdim. Kendimce.”

“Peki ya Sabiha’nım nerede olabilir?”

Uslu kız pozunda bizi dinleyen kızına baktı.

“Kızım hadi sen içeri geç, oyuncaklarınla oyna.”

“Yaaa...” Suratsızlığına şirretlik eklenince hiç çekilmez oluyordu.

“Alırım ayağımın altına!” Terlik ele alınmıştı bile.

Somurtuk surat, gittikçe alçalan sesle uzun protesto “ya—aa”ları salarak, kendisine sallanan terliğe baka baka oturduğu koltuktan olabildiğince ağır hareketlerle inip ayaklarını sürüye sürüye odadan çıktı. Böylelerini bilirim. Odasına gitmez, kapının dibinde durup konuşulanları dinlerdi.

Biz bize kalınca sesine gizemli ve bilmiş bir ton hâkim oldu.

“Aslına bakarsanız benim bir teorim var: Sabiha’nım, televizyonda haberi duydu. Ya inme geldi ya da kalpten gitti. İçeride yatıyor. Yoksa nereye gitsin? Dün gece apartmanda kıyamet koptu, onun dairesinde tık yok. Sordular elbette, bilmiyoruz dedik. Polisler de ısrar etmedi. Bence içeride. Ölü ya da inmeli. Biliyorsunuz zaten gözleri de görmez. Kalbi dayanamamıştır.”

Kör olması ile kalbinin dayanıksızlığı arasındaki ilişkiyi kurmakta zorlandım. Lakin, söylediğine göre bir bildiği olmalıydı. Yüzünde, büyük bir keşif yapmış olduğuna inancı belliydi. Gözleri parlıyordu. Heyecanla benden takdir bekliyordu.

“Allah göstermesin,” dedim.

“Vallahi onun neler gösterdiği belli. Memleketin haline bakın yeter.”

Anlayışla başımı salladım. Ülke olarak seviyemizin düşmesi, İstanbul’un hali, nereden nereye geldiğimiz, gençliğin yozlaşması, politika, kültür, Avrupa Birliği’ne üyeliğimiz ve Güneydoğu sorunlarına kadar uzanacak bu görüş beyanı girişimine çanak tutamazdım. Nitekim tutmadım.

“Peki ne yapmalıyız? Buse’nin cenazesi bugün yarın kalkacak. Morgdan vermelerine bağlı. Malum cinayet olunca işler uzuyor. Biz, arkadaşları hallediyoruz. Annesidir. Belki gelmek ister. Ya da

nereye gömüldüğünü bilmek isterse...”

“Vallahi ben cenazeyi tamamen unutmuşum. Gitmek isterim. Mahalleden başka isteyen de olur herhalde. Ama cesaret eder miyim bilemem. Ertesi gün, travestinin cenazesine katılanlar diye orada burada resmim çıkarsa ne yaparım? Burası muhafazakâr bir çevre. Beni affedin.”

Ah bu daracık beyinler diye içimden geçirdim.

“Elbette, siz bilirsiniz.”

“Biz aramızda ayrıca mevlit düzenleriz. Gelmek isterseniz, size de haber veririm,” dedi.

“Memnun olurum.” Geleceğimi hiç sanmıyordum. Mevlitlerden sıkılırım. Kadınlarla otursam başımı bağlamayı sevmem, erkeklerin arasında olsam bakışlarıyla bana rahat vermezler, üstüne bir de kenara çekip nasihat eder gibi sıkıştırırlardı. Hoş, onun da mevlit düzenleyeceği şüpheliydi.

Anlayışla birbirimize gülümseyerek bakiştık. Birşeyler daha söylemek niyeti vardı. Bu kesindi. Sadece yeterince cesareti yoktu.

“O zaman beklemekten başka çare yok. Elimizden en fazla cenazeyi bir gün daha bekletmek gelir.”

Evet, cesareti artıyordu. Sabırla bekledim.

“Dedim ya,” dedi, “ben, Sabiha’nımın haberi duyunca, evinde öldüğüne inanıyorum. Beyim bu konuyu konuşmak istemedi. Kendi bilir. Nasılsa bir hafta sonra ceset kokunca ortaya çıkacak.”

Kendinden ne kadar da emindi.

“Peki öneriniz?”

Sesini alçaltarak konuşmasını sürdürdü.

“Aslına bakarsanız bende anahtar var. Hini hacette lazım olur diye Sabiha’nım vermişti. Ama tek başıma girmeye cesaret edemiyorum. Yani sahiden öldüyse, fenalaşırım.”

Tanrım, tüm çabalarım netice veriyordu. Gürbüz, elma yanaklım ne cevherler sergiliyordu.

“Bana eşlik ederseniz beraber girip bakalım.. “

İşte, beklediğim teklif kapı gibi önüme konmuştu.

Önde tombul yanaklar vardı, arkasında ben. Karşı dairenin kapısı önündeydik. İşaret parmağını dudaklarına yaklaştırıp “sus” yaptı. Ne de olsa gizli bir şey yapıyorduk. Gözlerimi bir kez ağırca kapatıp açarak onu onayladım.

Hayatına yeni bir heyecan katılmıştı. Bunun tadım çıkarmak konusunda sonuna kadar gitmeye niyetli olduğu belliydi. Elindeki anahtarı, etrafı tekrar kolaçan ettikten sonra, kilide yerleştirdi. Gülümseyerek bana baktı. Anahtarı çevirip çevirmemesi nükleer savaşı başlatacak film kahramanları gibi bana bakıyordu. Dostça omzuna dokunup, ona gereken son damla cesareti verdim.

Çevirdi. Aynı anda kapı açıldı. Kapıyı açan biz değildik. Azıcık aralanan kapıda sert bakışlı, kurşuni takım elbiseli bir adam vardı. En fazla otuzundaydı. Takım elbise ile daha büyük gösterenlerden olduğu kesindi. İfadesiz bakışlarıyla bize baktı. Bakışları yeterince tehditkârdı. Haliyle anahtarı geri çekip şaşkınlıkla ona baktık. Ağzım açmadı.

“Ben karşı daireyim. Sabiha’nıma gelmişim.”

Pembe yanakları ilk defa solmuştu. Yanaklar solmaya solmuştu ama tizleşip çatlayan sesinde hâlâ bir hak ve iddia vardı.

Sabit bakışlar bana yöneldi. Herhangi bir anlam yoktu, bu da daha tehlikeli yapıyordu. Aptalca gülümsemekle yetindim. Doğal olarak artık içeri alınmayı beklemiyordum. Bu goril her kim ise dost olmadığı kesindi. İki hamleyle halledebilirdim ama kapı arkasında kalan elinde silah olması muhtemeldi. Hem içeride başkalarının olup olmadığını da bilemezdim. Risk almaya değmezdi.

“Dün gece de aradım. Hiç ses çıkmayınca merak ettim. Bir ihtiyacı varsa diye...”

Tombul yanakların sesi, donuk bakışlar altında gitgide kısılıyordu. Basbayağı korkmuştu. Bir adım gerileyip bana yaslandı.

“Kendisi dinleniyor.”

Kaya suratın sesi inanılmaz boğuk bir tenordu. Kalınlaştırmak için ne kadar boğarsa boğsun incecik ve komik bir sesti. Sesinin komikliğini buz gibi bakışları ile dengelemeyi iyi beceriyordu. Kapı üzerimize doğru kapanıyordu. Uzanıp hamle yaptım. Kapanmasını engelledim. İfadesiz suratla ilk defa bir anlam belirdi: Ben de kim oluyordum?

“Biz kendisini görmek istiyoruz,” dedim.

“Dinleniyor.”

Ve kapı kapandı. Dikkat ettim içeriden hiçbir ses gelmedi. Ne ayak sesi ne de konuşma. Kapı arkasında bekleyip bizi dinlediği kesindi.

Kısa süren bir şaşkınlık ve sessizlik yaşadık.

“Peki bu adam kim?” diye bana sordu Aynur. “İlk defa görüyorum. Akrabalarını tanırım. Bugüne kadar hiç görmedim.”

Adamın eve yakışmadığı kesindi. Ama haliyle bu soruya cevap vermem beklenemezdi.

“Siz tanı mıyorsanız ben nereden tanıyayım? “

“Tabuya...”

Belli ki bir anda karar vermişti. Uzanıp kapının ziline bastı. Ve tabii göz deliğinden dikizlenmekte olduğumuz için kapı hemen açıldı. Aynı ifadesiz bakışlar yine üzerimize dikildi.

“Şey... affedersiniz ama siz kimsiniz? Sizi daha önce hiç görmedim.” İşte tombul yanaklardan beklenecek doğal merak sorusu buydu.

“Akrabası,” dedi.

Ve kapı kapandı. Biz de öylece kalakaldık. Şaşkın ve başarısızlıktan yıkılmış halde dairesine döndük.

Suratsız kızımız girişte bizi karşıladı. Her şeyi izlediği belliydi.

“Anne, o adam kimmiş?”

“Çarparım bir tane öğrenirsin! Sanki ben biliyorum kim olduğunu. Hem ben sana içeride otur demedim mi?”

Tekrar isyankâr “yaa..”lar eşliğinde ayaklarındaki şıpıdık terlikleri sürüyerek içeri yöneldi. Biz de oturma odasına geçip eski yerlerimize yerleştik. Sabiha’nıma öyle ya da böyle ulaşıp, bildiklerimize yeni bilgiler katmak konusunda yaşadığımız hayal kırıklığı ve başarısızlık, her ikimizde de bir suskunluk yaratmıştı. Bu konuda hislerimiz, içinde bulunduğumuz durum gibi ortaktı.

“Akrabaymış. Yalan. Kesinlikle yalan. Olsa bilirim di mi? Gelen giden hepsini tanırım. Zaten öyle kalabalık bir aile değiller. Tanıdıkları, ziyaretine gelip gidenler belli. Bunca yıldır komşuyuz. Vallahi ilk defa görüyorum.”

Ona kesinlikle inanıyordum.

“O zaman akraba olmadığı kesin,” dedim.

“Acaba Sabiha’nım teyze nasıl? Bak şimdi merak ettim doğrusu.”

Doğrusu, az önceye kadar iyi ihtimalle inme geldiğine, kötü ihtimalle ise öldüğüne inanıyordu. Daha kötüsü ne olabilirdi ki?

“Peki şimdi ne yapacağız?”

Bu biraz yılışık ve durumu hemen sahiplenmiş “biz” kalıbından pek hazzetmedim.

“Polise haber versek mi?”

“Olmaz,” dedim. “Ne diyeceksiniz onlara? Komşumun evinde akrabası olduğunu iddia eden biri var, gelip bakın mı? Böyle bir ihbara gelmezler bile.”

“Bu doğru...”

Karşılıklı düşünüyorduk. Tombul yanaklar düşünürken hâlâ elinde tuttuğu karşı dairenin anahtarıyla oynuyordu. Tek bir halkaya takılıydı. Ucunda sütlü kahverengi plastik bir isimlik vardı.

“Bari çayları koyayım. Zihin açar.” Elinde anahtar mutfığa geçti.

Durum garipleşmişti. Kimin adamı olduğunu bilmediğim, ama kendi adına hareket etmediği kesin

olan, ifadesiz koruma Sabiha'nın evindeydi. Sabiha'nın sağı ya da ölü olması artık pek de önemli değildi. Resimlerle mektup bulunmuştu. Bulunmadı ise bile bulunmaları an meselesiydi. Benim rolüm bitmişti. Buse'nin neden ve kim adına öldürüldüğü bir muamma olarak kalacaktı. Üst katta oturan Hamiyet Hanım'ın ölümünün ise belki de sahiden bu olaylarla hiçbir alâkası yoktu.

Ev sahibem çaylarımızı getirdi, kek servisine başladı. Bir yandan da konuşmaya. Pek anlamlı konuştuğu söylenemezdi. Daha ziyade yüksek sesle düşünüyordu. Bu yüksek sesli düşünceler Fevzi ve Sabiha Hanım'ın şeceresi üzerinde dolaşıyordu. Tüm akraba ve tanıdıkların kim oldukları, aralarındaki bağ, ne yaptıkları, nerede oturdukları, tiplerinin ne olduğunu listeliyordu. İsim, yer, meslek ve sıfatlara boğuluyordum. Yani onun düşünceleri sadece benimkileri bulandırmaya yarıyordu. Yüzüme en klasik fotoğraf gülümsememi yerleştirip kulaklarımı kapattım.

“Ama beni dinlemiyorsun...”

Bu haddini bilmez talebinde haklıydı. Evet onu dinlemiyordum.

“Pardon, biraz daldım da. Kendi düşüncelerime dalmışım...”

“E sen de söyle o zaman. Ne düşünüyorsun?”

Her düşündüğümü onun bilmesini istesem zaten düşünüyor değil konuşuyor olurdum. Bu felsefeyi ona anlatmak gereksizdi. Şantaj konusunda bilgisi yoktu. Bilmesi gerekmezdi. Resimler konusunu açıp açmamakta kararsızdım. Belki de geçmişten hatırladığı birşeyler, Fevzi'nin gençlik maceraları olabilir.

Bizim kızların her birinin mutlaka pek samimi bir kadın kankası vardır. Bunlar, genelde efendi kadın tabir edilen cinsten olurdu: çoğu evde kalmış, şirin ama asla güzel ve alımlı değil, orta bakımlı, kadın olarak iddiasız ama kabul gören mesleklerden. Bankada uzman ya da şef, hadi bilemediniz müdür yardımcısı; bir şirkette yönetici sekreteri, muhasebeci; en uzun boylusu avukat ya da kendi ufak işinin başında. Gündelik işleri halletmek konusunda tartışılmaz bir yetkinlikleri, gelişkin ve hızlı pratik çözüm önerileri; özel hayatlarında ise akıllara durgunluk verecek bir beceriksizlik ve kurulukları olurdu. Bizimkiler, onlarla, bütün sırlarını paylaşır, gündelik hayat ihtiyaçlarını onlar vasıtasıyla giderirlerdi. Her yaptıklarını tüm ayrıntısıyla, boyundan enine ve tercih ettiği tarza kadar

ayrıntı sektirmeden onlara anlatırlardı. Kadın arkadaşlar, yoğun bir heyecanla dinleyip neredeyse tatmin buldukları bu anıları sahiplenir, içsel olarak aynı duygulan taklit ederlerdi. Aynı yoğunluk ve heyecanda bir yaşantı anlatma eşitliği yaşadıklarına hiç inanmazdım.

Belki Buse/Fevzi de elma yanaklar ile böyle bir dostluk dönemi yaşamış, gelişme dönemi ve genç kızlığında en mahrem ve şehvi anılarını ona anlatmıştı. Birlikte büyü–nen, güleç ama çirkin, içindeki kösnül duygulan Fevzi’nin yaşayıp anlattıkları ile özdeşleştirerek tatmin bulan, komşu kızından daha ideal bir aday olamazdı.

“Bakın,” dedim, “size açıklamadığım bazı şeyler var aslında. En baştan sizi de ürkütmek istemedim.”

Nefesini tutarak beni dinledi. Ben de meseleyi özetledim.

“O zaman olan olmuştur. Bunlar Sabiha’nımı da temizlemişlerdir. Ayol desenize katille yüz yüze geldik ve hâlâ burada oturuyoruz. Aman Tanrım! Aman Tanrım...”

Eliyle ağzını kapatıp çığlığını bastırdı.

“Resimlerle mektubu bulmalıyım,” dedim. “Buse’yi kimin öldürdüğünü ancak o zaman anlayabiliriz. Tabii hâlâ onlar ele geçirmediyse...”

“Ben şimdi korktum. Katiller yanı başımızda. Kızım var. Ya bize de bir şey olursa!”

Kızını ve tehlikeyi hatırlayınca yerinden fırladı. Yanaklarında artık ne renk ne de gülücük vardı. Bu haliyle şirin bile sayılamazdı.

“Sevgi! Yavrum çabuk buraya gel. Neredesin sen? Çabuk...”

Yanımıza gelen “yavru” suna sıkıca sarılıp korumaya aldı. Sanki psikopat katiller yanı başımızdaydı.

“Beyimi aramalıyım. Polise de haber verelim.”

Dedektiflik hevesi pek kısa sürmüştü, ilk engele takılıp dağılmıştı. Kapıldığı panik karşısında yapabileceğim fazla bir şey yoktu. Her şey olacağına varır diye aklımdan geçirip 155’i aramasını izledim.

Kocasına ulaşamadı. Ne de olsa adliyede davaların tam da civcivli saatiydi. Polisleri birlikte bekledik. Yavrusuyla yalnız kalmaya ne cesareti vardı ne de isteği. Asabi hareketlerle ritmik olarak çıplak ayaklarını terliklerinde yaylandırıyordu. Etli, tombul topukları bakımlıydı. Beklerken âdet olduğu üzere, zamanın hızı durma derecesinde yavaşlamıştı. Bir taraftan da kızının kıvrırcık saçlarıyla oynuyor, parmaklarıyla yapağı haline gelmiş kısımları tarıyordu. Kızın kafası, saçların çekelendiği yöne uzanıyor, yüzünde acıyla karışık bir haz gelip gidiyordu. Saçlar gerilince yüzü de geriliyor, bekleme anında hareketsiz kalıyordu. Yapağılaşmış kıvrırcık düğüm zorlandıkça nefesini tutuyor, bağırmaya hazırlanıyor, düğüm çözüldüğünde kendini koyveriyor, suratına manasız ve mağrur bir gülümseme yayılıyordu.

Ben ise polis geldiğinde neyi ne kadar açıklamam gerektiği konusunu düşünüyordum. Polisin işe karışması ile en azından Sabiha Hanım'ın durumunu aydınlığa kavuşacaktı. Bir de, hâlâ evdeyse, ifadesiz adamın kim ve ne olduğunu öğrenecektim.

Tombul yanakların polise neyi ne kadar anlatacağı ise apayrı bir konuydu. Resimler, mektup, şantaj gibi konulan ona anlattığım, hem de kendi yorumlarımla anlattığım için pişmanlık duydum. Artık yapacak bir şey yoktu. Burada kalıp en azından neler anlatacağını, polisin neyle ilgileneceği ve ne yapacağını görmek yararlıydı. Sol el baş parmağımdan başlayarak sırayla tüm tırnak etlerimi geri ittirerek manikür yapmaya devam ettim.

Nihayetinde kapı çalındı. Ev sahibem yavrusunun kafasını bıraktı.

“Polis,” dedi ve derin bir nefes vererek yerinden hoplayarak kalktı. Polisin gelmiş olması sanki her şeyi bir anda halledecekti. Bir süreliğine olsun bulanıklaşan hayatına, huzur, adeta eski berraklığı ile geri dönecekti.

Nitekim gelenler polisti, iki kişiydiler. Göbekli ve kısa olanı değil de genç olan diğeri pek hoştu. Kumral. Koyu ela–yeşil gözlerini bana dikti, tepeden tırnağa bir güzel süzdü. Ve tabii hemen anladı. Yüzüne yarım bir gülümseme yerleşti.

Aynur, kısa ve yaşlı olana durumu anlatıyordu, ben ise yakışıklı ve çapkın olanla süzüşüyordum. Boy, bos, ağız, burun, bakışlar, eller, yani kısaca fevkalâdeydi. Sert bir çenesi, çok şey vaat eden bir burnu vardı. Yazlık kısa kollu ve açık yakalı gömleğinden göğüs kılları gözüktüyordu. Yutkundukça yukarı aşağı hareket eden kocaman bir âdemelması vardı, iri elleri temiz ve bakımlıydı. Üniformasız olsa o iş kesindi, ama üniforma sevmem, hele polis üniforması olursa hiç sevmem. Yani, tabii yunuslar istisna teşkil ediyor, o ayrı mesele. Motosiklet üzerinde, biri önde, diğeri arkadan ona sarılmış. Ay!

Tombul yanakların yanakları, durumu ağır ağır, tadını çıkara çıkara anlatırken heyecandan al basıp yeniden elmalaşmıştı.

“Karşı dairede bir katil zanlısı var,” diyordu. Söyledikleri bitince dinleyen polis bana döndü, benim de diğeri ile fındırdeşmem bitti. Benden de açıklama bekliyordu.

“Ben Sabiha Hanım’ı ziyarete gelmiştim. Bulamayınca buraya uğradım.”

Açıklamamı desteklemek üzere kolonya şişesini gözüne uzattım.

Kim olduğumu sordular, benimkine duyura duyura adımlı, her bir rakamın üstüne basarak da telefonumu ve tek seferde ezberletmek üzere neredeyse heceleyerek adresimi verdim.

“Oğlunun arkadaşımı da,” dedim. “Doğrusu ben de merak ettim.”

“Peki biz bakarız,” dedi yaşlı ve göbekli olan. “Siz de şikâyetçi misiniz?”

Emin olamadım. Şikâyetçi olsa mıydım olmasa mıydım? Dolgun yanakların şaşkınlıktan sarkmasına neden olsa da şikâyetçi olmadım.

Birlikte apartmanın içine çıktık. Yanlarındaki telsiz sürekli ötüyordu. Onlar ilerleyip karşı dairenin kapısını çaldılar. Ve tahmin edileceği gibi kapı açılmadı.

Tekrar çaldılar, yine açılmadı. Bir gece evvel, aynı apartmanda, bir üst katta, aynı model bir kapı önünde yaşadıklarım ile bu sahne deja–vu yapıyordu.

“Bekleyin, bende anahtarı var,” diyen Aynur kendi dairesine geri koştu. Ben de iki polisle bakışa bakışa bekledim. Göbekli bakmasa da olurdu. Zaten buram buram ter kokuyordu. Benimki ise sabun ve biraz da uçmuş tıraş losyonu.

Anahtar gelince göbekli polis:

“Bu durumda tutanak tutmak lazım,” açıklamasını yaptı.

“Ama benim komşum. Hem anahtarı bana vermiş. Siz güvenlik sağlayın, ben açarım. Zaten bir şey olursa beyim adliyede görevli.”

Bonfile yanakların bu beyanı her iki polisi de susturdu. Elindeki anahtarı yaşlı olana uzattı.

“Haydi bakalım...” Polislerin çekingenliğini görünce “E açın...” dedi.

Polislerin silahlarını çekmemelerinden bizi ciddiye almadıkları belliydi. Ortalıkta çay ve kek servisi olan bir evden, bir ev kadını ile benim gibi bir “kırık”, katil zanlısı ihbarı yapıyordu. Üst katta bir gece önce öldürülen kadın olmasa hiç gelmezlerdi.

Kapı açıldı. İçerisi sessizdi. Ama çok dağınıktı. Bir kör kadın için bile fazlasıyla alt üst edilmişti. Polislerin yüzü ciddileşti. Silahlar nihayet ellerine alındı.

Önden giren iç odalara seslendi.

“Polis! Teslim olun!”

Tabii ki cevap veren olmadı, ne sesle ne de silahla.

Her oda iyice aranmıştı. Buzdolabı dahil her dolabın içi yere boşaltılmıştı. Buse’nin genç kızlık odası olduğunu tahmin ettiğim, duvarlarında posterler asılı oda ise tam manasıyla didik didik edilmişti. Aradıklarını bulmuş olmalıydılar. Ben, kendim de arasam ancak bu kadar dağınıklık yapabilirdim. Bazı posterler bile duvardan sökülüş, altlarına, arkalarına bakılmıştı.

Garip olan durum ise Sabiha Hanım’ın kendi ya da cesedinin ortalıkta olmamasıydı. Eğer öldürüldü ise ortalıkta izi olmalıydı ama bizimkiler var olan izleri bile haşince karıştırdılar. Benimkinin adı Kenan’dı. Eğilip kalktıkça pantolonunun gerisi gerginleşiyor, benim de gözüm mecburen o tarafa kayıyordu. Sağ arka cebinde görüntüyü bozan kaim bir cüzdan vardı. Olmasa tercih ederdim. Ama böyle zamanlarda insan bulduğu ile yetinmeli.

Dördümüz de evde kayda değer bir şey bulamadığımızdan emin olunca durup birbirimize baktık..Göbekli olan durum tespiti yaptı:

“Burada kimse yok.”

Yüzündeki ciddiyeti görmesem dalga geçiyor zannedecektim. Böylesi ince ironi yapacak bir hali zaten hiç yoktu. Evet, ciddiydi. Gülmemek için avurtlarımı ısırdım.

Aynur’un tepkisi farklıydı:

“E peki şimdi ne olacak? Öyle çekip gidecek misiniz?”

“Han’ fendi, ne yapabiliriz ki?”

“Ayol işte ev alt üst edilmiş, kadın da kayıp,” dedi pembe yanaklar. “Vallahi şikâyetçi olurum.”

“Elbette olursunuz ama şu an için bizim yapabileceğimiz bir şey yok. İsterseniz kayıp ihbarı yapın.”

“Peki şimdi biz öylece gelip bizi de öldürmelerini mi bekleyelim yani?”

Doğrusu bu noktaya nasıl vardığını hiç anlamadım. Lakin söylediğine göre bir nedeni vardır diye kabullendim.

“Bakın bayan,” dedi. Ter kokan göbekli “bayan”a geçtiğine göre artık tavır baştaki kadar hoşgörülü değildi. “Ortalıkta bizim müdahalemizi gerektiren bir şey yok. Ne silah ne cinayet ne de ceset. Dağınık bir ev ve nerede olduğu bilinmeyen bir kör kadın.”

“Peki ya üst kattaki cinayet ne olacak?” konuştukça sesi burundan çıkmaya başlamıştı. Yanakları artık sinir ve hırstan kızarıyordu.

Benimki araya girdi:

“Sakin olun bayan...”

Ay! “Bayan” diye hitap eden erkekleri de sevmem. Bana ağır bir varoş duygusu veriyorlar. Sanki nikâh kıyacak gibi incelemesem olmaz.

“Sakin falan olamam! Olmayacağım..” Etli yanakları al basmıştı. “Bizim can güvenliğimizi sağlamanız gerek. Öyle çekip gidemezsiniz.”

“Ama oturup sizinle bekleyemeyiz de...”

“Haklısınız memur bey,” dedim.

Aklı başında bir laf etmiş olmalıydım. Bonfile yanakların itiraz ve söylenmelerine kulaklarımı tıkadım. Seçici duyma meziyetim de vardır. Hem de epey iyiyimdir. Polislerin her ikisi de bana hak verdi.

Teşekkür ederken benimkini elleme fırsatını kaçırmadım, yazlık kısa kollu mavi gömleğinin bittiği yerden kolunu tuttum. Kaçırmadı. Açık renk kılları vardı.

“Hanımefendiyi ben sakinleştiririm. Geldiğiniz için sağolun,” dedim. Son kelimemi söylerken belli belirsiz kolunu sıktım. Fark etti. Ama tepki vermedi. Soğuk şey!

Israra gerek yoktu. Bıraktım kolunu. Merdivenlerden inene kadar arkalarından baktık. Sadece bir kez dönüp baktı. Karar verdim: Bu iş olmazdı!

Tıkadığım kulaklarımı hâlâ söylenen bonfile yanaklıma açtım.

“Ne yani katiller burada bütün oturanları tek tek temizleyene kadar bekleyecek değiliz herhalde,” diyordu.

Polislerin apartmandan çıkmaları ile bütün dairelerin kapıları açıldı ve sahanlığa envai yaşta kadın ve çocuk kafası uzandı. Hepsi ne olduğunu merak ediyordu. Tombul yanaklar durumu elbette değerlendirdi. Hayatının en önemli rolüne hazırlanan bir aktris gibi önce hepsini teker teker süzdü, sonra anlatmaya başladı. Onu seyircileri ile baş başa bırakıp son bir defa göz atmak üzere Sabiha

Hanım'ın dairesine girdim.

Sabiha Hanım'ın altı üstüne getirilmiş evinde sakın kafayla dolaşıp düşünmeye çalıştım. Buse'nin odasına girip şiltesi yere devrilmiş somyaya iliştim. Oda, tam bir demode genç kız odası halinde dekore edilmişti. Pembe pelüş yatak örtüsü bile vardı. Karşı duvardaki şifoniye'nin üstü tuvalet masası haline getirilmişti. Dibine gelmiş, boş, çeşitli parfüm şişeleri sıralıydı. Aralarında tek bir erkek kokusu yoktu. Her biri tatlı ve baygın kokulardı: Siyah beyaz, Prince de Galles desenli etiketiyle Diorella, mor şişeli Poison, orijinal lalik şişesinde EAir du Temps de Nina Ricci, YSL Rive Gauche, kare şişeli Givenchy, Guerlain'in Samsara'sı. Ben, kendi adıma biraz baharlı ve daha hafif kokuları severim. Ama zaten Buse gibi Chanel tayyörler de giymem.

Şifoniye'nin tüm çekmeceleri yere dökülmüştü. İçlerindeki renkli erkek donları, beyaz slipler, dantel kadın çamaşırları, kenarı fistolu fanılalar, hepsi yerdeydi. Ten rengi ipekli boxer şort dikkatimi çekti. Elime aldım. Çekmecelerdeki lavanta kokusu sinmişti.

Duvarlardaki posterlere baktım. Ulaşılmaz şahane kadınlar ile yakışıklı erkekler doluydu. Başta Breathless'in, –belden üstü çıplak–, afişi olmak üzere bolca Richard Gere resmi vardı. Bir kısmı yırtılıp yere atılmıştı.

Ne aradığımı bilmiyordum. Ama gözlerinden kaçtıysa bir albüm, bir hatıra defteri, bir günlük bulsam çok iyi olurdu. Diğer odaları da dolaştım ama bulamadım. Braille alfabesinde yazılmış birkaç kitap haricinde hiçbir şey yoktu. Doğrusu burası tam bir kör eviydi. Buse'nin odasında bulunmuş yazılı her şey ise belli ki kaldırıp götürülmüştü.

Sabiha Hanım'a ne olmuştu? Neredeydi? Evi neden bu haldeydi? Ünlü resimlerle mektuplar neredeydi?

Tam bir çıkmaza sürükleniyordum. Eşyaların renklerinde hiçbir uyum olmayan kasvet verici bu evden bir an evvel kendimi dışarı attım.

Tombul yanaklar pençe pençe kızarmış, tiradını sonlandırıyor. İlk noktaya kadar bekledim. Araya girmem gerekiyordu:

“Ben gidiyorum,” dedim.

“Nereye?” dedi. “Bütün bunları başımıza sen sardın, şimdi de kaçırıyorsun demek.”

Bunları bana söylemişti. Sonra hâlâ bizleri, yani aslında sadece onu, izleyen komşulara döndü ve beni işaret ederek konuşmasını daha yüksek perdeden sürdürdü.

“İşte, söylediğim Fevzi’nin arkadaşı bu!”

Kolundan tutup evine sürükledim. Şaşkıncı, direnmedi. Beni izledi. İçeri girer girmez kapıyı kapattım. Kapı hemen çalındı. Evet, somurtuk suratlı kızı dışarıda unutmuştum. İçeri aldım.

“Şimdi sakın ol ve beni dinle!” dedim.

“Olur,” dedi ve az önceki şovundan tek bir iz taşımadan geçip oturma odasındaki koltuğa yerleşti. Yavrusunu da yanına çekeledi.

“Dinliyorum,” dedi. “Bana yapacağın açıklamaları dinlemeye hazırım.”

Durumu kaba hatlarıyla özetleyip derdimi anlattım.

“Bana, Buse’nin hatırladığın her ilişkisini anlatmanı istiyorum,” dedim. “Belki içlerinden bir ipucu buluruz.”

“Tamam. Olur. Anlatırım... Ama bak bir şeyi önceden söyleyeyim, ben onlarla hiç tanışmadım. Hep o gelir anlatırdı. Belki ortaokuldayken falan okuldaki bir ikisini görmüşümdür, o kadar. O ne anlattıysa o kadar bilirim. Ha bir de arada Beyoğlu’na İnci pastanesine profiterol yemeye, sinemaya, Nişantaşı’na falan giderdik. Orada, beğendiklerimizi birbirimize gösterirdik. Aynı adamı beğendiysek beni azarlar, kolumu çimdirirdi. Richard Gere’i ben de beğeniyorum diye benimle iki hafta küsmüştü.”

Evet, işte başlamıştı bile. Bu arada “yavrusu” kızının aile ve hayat bilgisi erken yaşta ayrıntılı bir şekilde oluşuyordu.

“Ben de onun beğenmediklerini beğenmeyi öğrendim. Ay ama ne kadar kıskançtı bu konuda. Sonra benim beğendiklerimi o da beğenmeye başladılar. Tabii ki sonunda ona kalırdı. Yani şimdi böyle anlatıyorum, aklına yanlış bir şey gelmesin. Bir şey yaptığım yoktu. Artist falansa resimlerini biriktirirdik. Ben uzaktan beğenirdim. Dilime vururdu. O kadar.”

Şimdiye kadarı klasik edebiyattı.

“Fevzi, yani Buse, erken başladı oynaşmaya. Yani daha ortaokulu bitirmemiştik ki birşeyler yapıyordu. Gidip öpüşüyordu falan. Sonra malum şeyler. Ama tabii ne yapsa her şeyi bana anlatırdı.”

Bu konuda o kadar emin olmasa iyi ederdi. Bizimkiler her şeyi anlatmazlar. Anlattıklarına biraz peri masalı, biraz da John Holmes eklerler. Beğendikleri adamın ufak şeyli çıktığı vaki değildir. Gerçek de olabilir ama, memleketin gerçekleri var. İstatistikler var.

“Aslında şimdi anlıyorum ki anlatmadığı şeyler de varmış.”

Şüphelenmekte haklıydım. Aklımdan geçenleri okuyordu. Kısmen de olsa okuyordu.

“Neler?” dedim. Böylece konuşmaya katılmış gibi yaparak çift taraflı iletişim yanılgısı yarattım. O da devam etti.

“Yani baksanıza olanlara. Meşhur birileriyle bile birşeyler yapmış. Vallahi resimlerini falan gösterirdi ama hiç öyle meşhur biri aklıma gelmiyor. Belki sonradan meşhur olmuştur.”

“Peki resimleri falan nerede saklardı?” diye sordum. “Evde hiçbir şey kalmamış.”

“Yaa... Almışlar di mi hepsini...”

Bir süre sonra sıkıldım. Uykum geldi. Kızlar kendileri anlatırken bile tahammülüm sınırlıdır. Orta sınıf bir ev kadının ağzından kendince sansürlediği versiyonu ise tam anlamıyla çekilmezdi. Bu şekilde bir yere varmak zordu.

Vedalaşıp ayrıldığımda öğleden sonra olmuştu bile. Kendi tahammül sınırlarımı aşıyordum. Karnım açtı. Tombul yanakların ısrarlarına cansiperane direnmiş, “ne varsa yeriz” önerisine teşekkür edip kalkmışım.

Bu civarda fazla bir yer bilmediğimi hatırlayıp ilk önüme gelen taksiyi çevirdim.

Kafamı dinlemek için şiddetle bir bilgi yarışması programına ihtiyacım vardı. Mümkünse en embesil yarışmacılar olmalıydı. Kendi adları sorulduğunda bile tereddüt eden cinsinden istiyordum. Ağzımdan köpüklerle öfke saçarak televizyon karşısında onları seyretmek için dayanılmaz bir arzum vardı. Lakin saat henüz erkendi.

Ortada bıraktığım sağdan soldan çıkan nostaljik döküntülerle artık bir işe yaramaz çöpler hâlâ öbek halinde kanepenin üstünde duruyordu. Toplama niyetim geldiği hızla gitti. Satı geldiğinde hallederdi.

Telesekreterdeki mesajları dinledim. Ali aramıştı. Wish & Fire’cılar teklifi düşüneceklerini söylemişlerdi. Onlara bir haftalık düşünme süresi vermeye karar verdim. Daha uzun değil. Eğer bu süre içinde geri dönmezlerse yapacağım şey, yerel sitelerini, uluslararası stok sistemlerini ya da en temizi bütün sitelerini çökertmektir. Yani bana fazla bir seçenek kalmıyordu. Gelip saatlerce toplantı yapan, sonra da üç kuruş için nazlanan şirketleri sevmem.

Kayda değer bir şey yoktu. Nedenini anlamadığım şekilde

Ferruh aramış, benimle “hususî görüşmek” istediğini belirten bir mesaj bırakmıştı. Dün gecedan beri peşimde olması, iki kere evimi arayıp özel görüşme talebinde bulunması midemi bulandırdı. Belli ki Belkıs’ın bir işi vardı, alışveriş için Milano’ya ya da kumar için Kıbrıs’a kısa bir kaçamak yapmıştı. Yalnız kalan Ferruh da bana sarkıyordu. Evet, Belkıs’la hukukumuz vardı ama bu kocasını memnun edeceğim, hem de ondan gizli memnun edeceğim anlamını içermiyordu. Şimdi onunla “hususî görüşmek” istemediğime karar verdim.

Kendime bir rezene çayı hazırladım. Hasan’ı cebinden aradım. Bakalım Buse/Fevzi’nin cenaze işleri ne olmuştu. Geriye kalan her şey karman çorman olduğuna göre bari bu yolunda gitse iyi olurdu.

Hasan’ın verdiği haberler de iç açıcı değildi. Cinayet olduğu için morgdan naaşı vermemişlerdi.

Soruşturma için otopsi gerekecekti. Bu da birkaç gün sürerdi. Ben de tüm günün hıncını Hasan’a yöneltip yüksek tondan giriştim.

Aradaki bir yutkunma anıma denk gelince “Ama abi zaten cenazeyi başkaları da istiyormuş,” dedi. Benim de sesim kesildi.

“Kim?” dedim. “Ailesi adına bildiğimiz bir annesi var. O da hem kör hem de kayıp.”

“Ben de öyle biliyordum. Ama işte öyle değilmiş. Eğer işyeri olarak talep ediyorsak cenazeyi almak için işe giriş bildirgesi falan istiyorlar.”

“Hasan, saçmalama! Kulüpte konsomasyon yapan kızlar ne zaman SSK’ya kayıtlı oldular ki Buse’nin işe giriş bildirgesi olsun.”

“Ben de öyle dedim zaten,” dedi.

“İyi etmişsin! Bari kim olduklarını öğren.”

“Olur öğrenirim,” dedi. Sonra da “Şarjım bitiyor,” diye ekleyip telefonu kapattı. Görgüsüz kırık, telefonu açan kapardı.

Tam artık yeter diyecekken, önüme yeni bir yem geliyordu. Ben de en saf halimle bunu kapıp kendimi iz peşinde sanıyordum. İşte aynısı tekrarlanmıştı. Birileri daha Buse’nin cenazesini kaldırma işine talipti. İyi. Sanki ben çok bayılıyordum bu işi üstlenmeye. Tamam, her kim iseler onlar kaldırırsındı. Ben de efendi efendi siyahlar içinde cenazeye katılırdım. Tabii makul bir yerde yaparlarsa.

Cenazenin peşinde koşmayı kesmesi için Hasan’ı tekrar aradım. Ama açmadı. Ya sahiden şarjı bitmişti ya da telefonu kapatmıştı.

Kendimi yorgun hissediyordum. Biraz kendime bakmaya ihtiyacım vardı. Evdeki bakım ürünlerini karıştırdım. Kil maskesi, kolajen kremlerim, Ölüdeniz’den aldığım canlandırıcı maske ve kremler vardı. Bir de rahatlatıcı losyonlarla aroma terapi malzemelerim. Önce heves ettim, sonra kendi yapacağım iş ve yaratacağım dağınıklık gözümde büyüdü. Güzellik salonuna gitmeye karar verdim. Aradım. Beni hemen alabilirlermiş. Malzemeleri ortada bırakıp çıktım. Ev gitgide dağılıyordu.

Salon beni tanır, efendi davranırlardı. Biraz buharla temizlik, biraz ağda, sonrasında sıkılaştırıcı masaj ve bir seansta tüm beden için solaryuma karar verdim.

Yüzüme uygulanacak buhar temizliği için beklerken butikçi Belkıs’la kulübe gelen, adını bir türlü hatırlayamadığım gazeteci kadın buhar bakım odasından çıktı. Acaba beni bu halimle tanır mı demeye kalmadan önümde durdu.

“Merhaba, ne tesadüf değil mi? Nasılsınız canım?” dedi.

Bu durumda “canım” ben oluyordum. Teşekkür ettim. Adını asla hatırlamıyordum. Öpmeye de yeltendi ancak yeni temizlenmiş yüzünü bana bulaştırmaktan çekindi. Elimi elleri arasında tutarak konuşmakla yetindi.

“Evvelki gece için teşekkürler. İki gündür tüm arkadaşlarıma ne kadar eğlendiğimizi anlatıyorum. Ve tabii sizin güzelliğinizi.”

Tekrar teşekkür ettim. Sonra beni ne dürtükledi bilmiyorum ama

“Bu asıl sizin güzelliğiniz,” diye yalakalık ettim.

Bundan cesaret almış olsa gerek hemen yanıma yerleşti. Bornozunun eteklerini düzeltip tek ayağını altına aldı. Bana döndü.

“Söyleyin bakalım, şimdi sırada ne var?”

Hangi sıra olduğu konusunda şaşkın bakmış olmalıydım.

“Buhardan sonra canım,” dedi ve hiç de içten olmayan bir kahkaha saldı. Gülmesi bitince de tek eli benim dizime kondu. Evet, başlıyorduk. O bana asılacak, ben anlamazdan gelecektim. Bakalım hangimiz ne kadar sabredecektik.

Aslında terslemek vardı ama ticari ahlakım müsaade etmedi. Ne de olsa iyi kötü müşterim sayılırdı. Özel müşteri olmak yolundaki çabası ise boşunaydı.

Sıram gelmişti, beni çağırdılar. Kuş kadar hafif adımlarımla, içimde ondan kurtulmuş olmanın dayanılmaz hafifliği ile, buhar odasına geçtim. Odaya girmeden dönüp, ona cilveli bir vedayı elbette ihmal etmedim. Başıma gelecekleri bilemezdim. Her şey çok masumdu.

Buhar temizliği nefesimi kesse de sabırla bekledim. Bittiğinde yüzüm bebek kıcı gibi pembeydi.

Diğer programı tamamlayıp solaryuma geçmeden dinlenme salonunda bir limonlu soda içmek istedim. Ve çapkın gazeteci kadının neredeyse kucağına düştüm. Beni hemen yanındaki boş şezlonga davet etti. Ben de yerleştim.

“Arkadaşınıza üzüldüm,” diye başladı. “Maalesef sık oluyor değil mi?”

“Cinayetler mi? Evet maalesef,” dedim.

Galiba Buse, öldükten sonra ünlü olanlar kervanına katılmıştı.

“Polisin de fazla bir yardımı olmuyordur,” dedi.

“Evet... Sizin de bildiğiniz gibi,” dedim.

Sodamla ilgilenmek istiyordum.

“Biraz anlatsanıza,” dedi.

Sesi en profesyonel tatlılığındaydı. İçim kalktı.

“Şimdi biz röportaj mı yapıyoruz?” diye sordum.

“Ay yok, estağfurullah,” dedi. “Ne demek. Yanlış anlaşıldım galiba. Kusura bakmayın. Sadece merak etmişim. Ama gördüğünüz gibi meslek damarımıza işlemiş, düz doğru konuşurken bile ortaya gazetecilik çıkıyor.”

“Yani aslında önemli değil,” dedim.

Ve tekrar ilgimi limonlu sodama yönelttim. Pipetim ile buzları karıştırdım. Röportaj verecek halim yoktu.

Anlayışlı kadınları severim. Bu öyle değildi. Arkasına yaslanıp susmak yerine gözlerini benden ayırmadı. Kırpmadan bakıyordu.

Haliyle rahatsız olup ona döndüm.

“Ne kadar güzel burnunuz var. Kirpikleriniz de uzun uzun...” dedi.

‘Uzun’ derken dudakları öne geliyordu. Galiba herkesinki gelir.

“Gece, kulüpte bu kadar yakışıklı olduğunuzu fark etmemiştim,” dedi. “Karanlıktan tabii...”

Resmen asılıyordu.

“Ama şimdi bakıyorum da,” dedi, “gözlerimi alamıyorum. Bence makyajsız haliniz daha hoş. Farklı bir çekiciliğiniz var. Bu halinizle istediğiniz kadın peşinizden koşar.”

Sanki sorun kadınları elde etmek ya da elde etmemekti. Salon tanıdık olmasa başlardım ağzımı açmaya ama başka düzgün salon yok. Risk almamak ve rezil olmamak için sustum.

“Ne zaman başladınız?” diye sordu.

Duymazdan geldim.

“Yani nasıl oldu?” dedi.

Yüzünde sinsi bir merak vardı. Sanki nasıl ve neden başladığımı anlarsa tedavi edebilecekti. Suratımı ekşittim.

Rahatsız olduğumu anlamıştı. En azından bu kadar anlayışı vardı. Bir süre sustuk. Beni dikkatle ve nefes alışını sıkılaştırarak seyretmeye devam etti. Suskunluğun uzun sürmeyeceği belliydi. Ama nereden vuracağını bilemezdim.

“Biliyor musunuz Buse’yle bir süre önce bir söyleşi yapmıştım,” dedi. “Yayınlanmadı. Belki şimdi bir ufak köşede yayınlarım.”

Doğrusu ilgimi nasıl çekeceğini çok iyi biliyordu.

“Ne konuda konuşmuştunuz?”

“Genelde travestilerin durumu, ilişkileri, tercihleri gibiydi. Bana sırlarını açmıştı.”

Alıcılarımın hepsini açtım. Sinyaller geliyordu.

“Söyleşi sırasında epey alkol almıştık. Hatta bir ara kendine bir sigara sarmıştı. Bana da teklif etmişti, ama pek âdetim değildir, kendi içmişti. Herhalde etkili olmuş ki pek çok şey anlattı. Kendisiyle ve başkalarıyla ilgili. Bir dolu isim saydı. Ünlüler, iş adamları, politikacılar, sanatçılar. Bilinen, bilinmeyen... Hayaliniz almaz. Delil olmadan yazamayız tabii, ama ben yazdım. Olay bir haber olurdu. Yılın haberi. Ödüller gelsin. Gel gör ki reddedildi. Yayın yönetmeninden iyi bir zılgıt yedim, ‘bu gazeteyi kapattırmak mı istiyorsun’ diye. Kapanmazsak hepimizi sırayla temizlerler dedi. Zaten herkes için neler söyleniyor. Yazmak imkânı yok.”

Tüm dikkatimi ona yönelttim.

“Kim ki bu bahsettiğiniz?”

Yüzüme baktı, ama beni duymazdan geldi.

“Çocukluğunu, gençliğini de anlattı. Neler yaşadığını. Zorlukları.”

“Kaseti dinlemek isterdim. Hatta mümkünse anı olarak saklamak...” dedim.

“A tabii. Beraber çıkalım, bana uğrarız. Biz birşeyler içip sohbet ederken kopyalarız.” Cümlesinin sonunda elleri üzerimdeydi.

Şansım düzeliyordu. Bilgiye ulaşmak üzereydim. Kadın bana asılıyordu ama bertaraf edeceğim ilk gerçek dişi o değildi. Bu halimdeyken kadınlar, kostüme oldum mu erkekler bana yazılır. Galiba herkesin yatağa atmak istediğı tiplerdenim. Kadın olarak da, erkek olarak da. Yüzüme yayılan gülümsemeyi inşallah yanlış anlamazdı. Fazla uğraşmak istemiyordum. Ufak oynaşmalara tahammül edebilirdim ama ötesi olmazdı. Hem zaten adını bile hatırlamıyordum. Adını bile bilmediğim bir kadınla yatacak halim yoktu.

Solaryum seansım 12 dakika sürecekti. Onun işi bitmişti. Beni bekleyecekti.

Neşeyle solaryuma geçtim.

Evine arabasıyla gittik. Vites değiştirdikçe beni ellemeyi kâr bildi. Sesimi çıkarmadım. Hatta galiba biraz ümitlendirdim bile. Ne de olsa kasete ulaşana kadar her şey mubah sayılırdı. Yol boyu kendinden bahsetti. Notre Dame de Sion mezunuydu. Diplomat kocası onu boşayınca İstanbul’a dönüp gazeteciliğe başlamıştı. Hayır, Portekiz’de bir zenci kız için terk edilmenin ne demek olduğunu elbette bilmiyordum. Hem zenci kız Portekizli bile değilmiş, ama onlar gibi “vıjt vıjt” diye konuşuyormuş. Aslında çok yıkılmış. Hiç ummazken olması daha çok koymuş. Sanki böyle şeyler alıştıra alıştıra olurmuş gibi konuşuyordu. Kaset uğruna kurduğu tüm mantık dizgelerini ve ellemelerini itirazsız kabullendim.

Üçüncü kata yürüyerek çıktık. O önden yürüdü. Ben de bacaklarına bakarak dar merdivenlerde onu izledim. Sol ayağını çarpık basıyordu. Ayakkabısının topuğu yenmiş, formu bozulmuştu.

Kapıda bizi kedisi karşıladı. Beni sevmedi. İnanılmaz dağınık oturma odasına geçtik. PC’si bile açıktı. Birkaç gündür yıkamadığı belli olan kahve fincanları, içlerindeki kabuklaşmış kahvelerle ortadaydı. Çok sigara içiyordu. Ev kokmuştu. Kül tablaları da günlerdir dökülmemişti. Kocasına hak verdim. Hanım kadınlar, efendi erkekler arada yaşadıkları ortamı temizleyip toplardı. Bu onlardan değildi.

Bakışlarımdan her şeyin okunmuş olması muhtemeldi.

“Kusura bakma canım. Ortalık biraz dağınık. Ama inan hiç vaktim olmuyor. Anlarsın işte. Yalnız yaşayanların ortak kaderi.”

Kendi evimi hatırladım. Galiba şu anda pek fark yoktu.

Arabada gelirken bir ara fark ettirmeden “sen” olmuşum. Kaset uğruna buna da katlanıyordum.

“Kadın da gelmiyor,” dedi. “Sonuncu temizlikçi kaçtı. Kapıcının karısına söyledim, yenisini arıyor. Ben üşenirim böyle şeylere.”

Bana asılmaya hiç üşenmiyordu ama.

Hemen küçük el teybini müzik setine bağladı. Bu konuda becerikliydi.

“Dinlerken şaşıracaksın. Öyle çok isim saydı ki neredeyse yalan söylüyor zannettim. Sonra bir yokladım, yarısı bilinen isimlermiş. Ama dedim ya yazdırmıyorlar. Bu da basının kendi kendini sansürü. Aslında bir tür koruma.”

Bunları söylerken yerdeki bir sepette karışık halde, kimi kabında, kimi kılıfsız kaset, mini kaset ve CD’ler arasından aradığını buldu. Onca dağınıklık arasında her aradığını, ilk el uzatışında bulmasını takdir ettim. Bunu ona söylemedim. Henüz ayakta bekliyordum. Gözüme oturacak bir yer kestirememiştim.

“Şarap içeriz değil mi?”

“Ben pek alkol almam,” dedim. O cümlede ‘pek’ kelimesi olmasa, anlamı daha etkin olurdu. Bu kesin. Ama bir kere ağzımdan çıkmıştı.

“Eşlik edersin o zaman.”

Anlaşıldı. Kararlıydı beni içirip sarhoş etmeye. Ben bildiği kızlardan değilim. Ya da erkeklerden. Öyle bir kadeh şarapla sızıp kendimi kullandırtmam. Üstelik azgın kadınları bertaraf etmek konusunda da kaşarlandım.

Şaraplar geldi. Şarap koyduğu bardakların her biri vazo ‘ kadardı. Belli ki bir şişe şarabı ikimize bölüştürmüştü.

Bardağımı elime tutuştururken yanağımı okşamayı ihmal etmedi. Önce onun oturmasını bekledim. Böylece yanma değil karşısına yerleşme şansım oldu.

Bana sorduğu sorulara cevap beklemeden, kendi bildiği gibi konuşmaya devam ediyordu. Yaptığı söyleşiler de böyleyse, bir şey çıkmayacağı kesindi.

Onun şarabı bitmiş, ikinci kadehine geçmişti. Benimki hâlâ lebaleb doluydu. Geleli yarım saati geçmişti. Kayıt henüz bitmemişti. Dönen kasetlerin vızıltısını işitiyordum, içkiden dili ağırlaşmıştı. Cümle aralarında daha uzun sürelerle durup bana anlayışla bakıyordu. Ben de mal mal geri gülümsüyordum.

Yani, kısacası hayatımın en rahat anlarından sayılmazdı. Kasetin gözü kör olsundu. Nelere katlanıyordum. Aklımdan Buse’yi suçlamak geldi. Her şey onun yüzünden başlamıştı. Üzerinde düşününce hemen bu fikri kafamdan attım. Her şeyin nedeni kendi merakımdı. Evet, karşı koymakta başarısız olduğum merakım.

Zaten başıma ne geldiyse hep meraktan gelmiştir. Ata sözleri, bazen haklı çıkıyordu. şimdi bile şu merakımı yen–sem, kalkıp gidebilirdim, istiyor muydum? Hayır, kesinlikle bu merakımı bastırmak niyetim yoktu. Burada iradem, sıfırlanmak ne demek, eksiye iniyordu.

Swatch’ıma tekrar baktım. Beş buçuğa yaklaşıyordu. Aniden aklıma gelmiş gibi lafını kesip araya girdim:

“Benim saat altıda biriyle randevum vardı. Az daha unutuyordum.”

“Kiminle randevun?” dedi.

“Bir adamla,” dedim. Hem kolay uydurulacak bir yalandı. Hem de, durumu göz önüne alınca, yeterince can yakıcıydı.

“Halbuki ne güzel konuşuyorduk,” dedi.

Yerinden kalkmaya hiç niyeti yoktu. Ben kalktım.

“Zahmet etmeyin, ben alırım,” dedim ve küçük teypteki orijinal kaseti aldım. Ne olur ne olmaz, belki kayıt olmamıştır, kötü olmuştur vesaire. Tekrar peşine düşüp bu kadının altına yatmaya gerek yoktu.

İtiraz edecek oldu.

“Benim için anısı var. Temiz kopya ben de kalsın,” dedim.

Kaseti montumun cebine atarken yanına gidip yanağına ateşli bir hoşçakal öpücüğü kondurdum. Artık, bu kadar da yılanlık olsundu.

“Çok teşekkür ederim,” dedim.

Hızla evden çıktım, dar merdivenleri inip önümde duran ilk taksiye bindim. Adını hâlâ hatırlamıyordum, garip ya da çok kolay bir şeydi. Ama neydi? Bunu düşünmemeye karar verdim. Öyle ya da böyle işime yaramıştı. Adını bilsem de, bilmesem de.

Eve gidip kaseti dinlemeye can atıyordum.

Evim, huzurlu ancak biraz dağınık yuvam, beni bekliyordu. Bu gece kulübe çıkmadan önce ne çok yapacak işim vardı. Ele geçirdiğim kaset konusunda çok ümitli değildim ama yine de beni bir süre meşgul edeceği kesindi.

Kimselelere açılmayan Buse'nin bir gazeteci parçasına tüm geçmişini, sırlarını bütün ayrıntıları ile anlatmış olmasını beklemiyordum. Tabii eğer uyuşturucu almadı ise. Uyuşturucu aldıysa dili çözülmüş, saçmalaya saçmalaya bir dolu gerçek ve uydurma anlatmış olabilirdi.

Uyuşturucu alınca kimsenin ne yapacağı belli olmazdı. Esrar çekip kendinden geçen, en beğendiğinin koynunda hiçbir şey yapamadan sızıp kalanlar çoktur.

Kokain alınca benim diyen maçolar bir kıvrak olurlar, akıl almaz. Erkekliklerine toz kondurmazken, kokaini çekince domalıp cart diye köküne kadar alıverirler. Az görmedim. Ayılınca da hiçbir şey olmamış gibi yaparlar.

En pısıırığı canavar, sünepesi seks makinesine dönüşür. Bizim kızlar çekince durum belli olmaz. Kiminin erkek kanı ağır basar, gitgide maçolaşırlar. “Savulun, yettim!” diye kendini ortaya atan, beraber oldukları adamları evire çevire dövenler bile çıkar.

Bir de içince süt dökmüş kediye dönüp sızanlar vardır. Sesleri kesilir, adeta yok olurlar.

Kızlardan biri kafayı bulunca kalkıp temizlik yapar, gece yarısı çıkıp camları silerdi. Nitekim bir seferinde üçüncü kattan düştü.

Yol boyu bunları hatırladım, yüzüme aptal bir gülümseme yerleşti.

Ben eve girerken, hava kararmaya başlamıştı. Yaz günleri artık kısılıyordu. Apartman otomatı yanmadı. Lanet okudum. Yine elektrik kesilmişti. Ve anında şafak attım: Elektrik kesik ise kaseti nasıl dinleyecektim? Ufak kaset kayıt cihazım doğal olarak yoktu, telesekretere takıp dinlemeyi umuyordum. Ve elektrikler kesikti. Belediyeye, elektrik idaresine, başta bakanı olmak üzere enerji ve tabii kaynaklar bakanlığına, tüm çalışanlarına, hükümete, meclise ve daha bağlantılı olabilecek her kurum ve kişiye söverek daireme çıktım. Elektrikler kesik olduğu için merdivenler karanlıktı. Haliyle yukarı çıkmam ve sövgülerim uzun sürdü.

Dışarıda hava tam kararmamış da olsa apartmanın içine karanlık basmıştı. Anahtar deliğini bulmakta bile zorlandım.

Tabii ki kendi dairemde de elektrik yoktu. Kaseti cebimden çıkartıp masaya koydum ve sıcakla nemden üstüme yapışan kıyafetlerimi çıkarttım. Havalanmaları için balkona astım. Arka balkona çıplak çıkmakta hiçbir sakınca görmedim. Ne de olsa biraz teşhircilik iyidir. Yüzümü ve saçlarımı ıslattım. Serinlik duygusu iyi geldi.

Şimdi televizyon da çalışmazdı. Tam da yarışmalara ihtiyacım varken bu olacak iş değildi. Kendime koca bir bardak buzlu çay hazırladım, öylece çırılçıplak kanepeye yayıldım. Masanın üzerinde, karanlıkta görüntüsü gitgide belir-sizleşip kaybolan kasetle karşılıklı bakışıyorduk. İçinden çıkacaklar beni heyecanlandırıyordu. Hele de, sarhoş kafayla zamanında kimlerle beraber olduğunu adıyla sanıyla veriyorsa, epey ipucu çıkacaktı.

Bedenim gergindi. Neye ihtiyacım olduğunu da çok iyi biliyordum. Sadece aklıma getirmemeye çalışıyordum. Pencereleler açıktı. Arada esen hafif bir yaz esintisi bedenimi ürpertiyordu. Bu tatlı rehavet bir taraftan beni azdırıyor, bir taraftan da içim geçiyordu.

Buzdolabının sesini bekliyordum. Elektrik gelip, tekrar çalışmaya başlamasının sesini. Kapı çalındı. Elektrikler kesik olduğu için zil değil hafif bir kapı tıklatmaydı. Bu saatte kim olabilirdi ki? Aklıma ilk gelen Hüseyin oldu. Azmaya azmıştım ama o kadar da değildi. Göz deliğinden bakmaya karar verdim. Gereksiz biriye açmayacaktım. Ses çıkarmadan parmak uçlarımda yürüyerek kapıya gittim. Böyle, edalı ve salınarak yürümeyi severim. Hoş da yürürüm. Yüksek topuklu ayakkabıyla yürümeyi beceremeyenler gibi dizlerimi kırmadan, dimdik.

Apartmanın içi karanlık olduğundan hiçbir şey göremedim. Uzun boylu bir gölge seçtim. Galiba erkekti. Kim olduğunu doğal olarak merak ettim. Durduk yerde erkekler kapıma dayanmazdı. Hele de azdım mı hiç denk gelmezdi. Kısmet, ben aramazken ayağıma gelirdi. Ne zaman havamda olsam gözüme kestirdiğim adamın manisi çıkar, o iş yatardı. Kim olabilirdi? Çok ayıp tensel arzularıma ve merakıma teslimiyeti seçtim.

Kapıyı böyle cırılçıplak açamazdım.

“Kim o?” diye seslendim.

“Ben Kenan,” dedi. “Polis.”

‘Polis’ derken sesini alçaltmıştı. Aferin ona, apartmana bunu ilan etmenin gereği yoktu.

“Bir saniye,” diye seslendim.

Heyecanlandım. İçim ürperdi. Evet, kesinlikle şanslı günümdeydim. Üstümü örtecek, saracak birşeyler arandım. Dün akşam sırtıma aldığım paşmina ortalıktaydı. Hemen ona seksi bir biçimde sarındım.

Kapıyı tamamen açmadan araladım. Başım ve çıplak omzum görünüyordu.

“Buyrun?”

“Şey,” dedi. “Mesaim bitince bir uğrayayım dedim.”

Sivil giyinmişti. Mis gibi şampuan ve deodorant kokuyordu. Ümitle bana bakıyor, yukarıdan aşağıya süzüyordu. Ben her şeye hazırdım hazır olmaya ama birazcık işvesiz olmazdı. Kapıyı biraz

daha açıp tüm bedenimi gösterdim. Filmlerdeki vampirler gibiydim: Tek elim kapıdaydı, diğer elimle de paşminamı tutuyordum. Örttüğü kadar bedenimi örtüyordu. Gözükmesi gerekenden fazlasını gözler önüne seriyordu.

Bakışları değişti. Bu arada apartmana biri gelse, komşulardan biri kapıyı açsa resmen rezil olurum. Kenan bana bakıp önündeki şişliği düzeltti. Fazla söze gerek yoktu. Amaç belliydi. Üstümdekiler ya da üstümde olmayanlar, cilve ve naz imkânımı azaltıyordu. Çarnaçar içeri buyur ettim. Doğruca yatak odasına geçti.

Açıkçası iyi gelmişti. Biraz daha uzun sürse, her şey toplam on dakikanın altında bitmese daha iyi olurdu. Evet, kapıdan girmesi ile giyinip gitmesi arasında en fazla on, haydi bilemedim, on beş dakika geçmişti. Ancak papaz her zaman pilav yemediği gibi, ayağıma gelen kismet de her zaman dört dörtlük olmayabilirdi. Tamahkâr olmanın gereği yoktu. Yoğun günün kârıydı. Atlattığım gazeteci kadına göre ziyafet bile sayılırdı. Kısa sürmeye pek kısa sürmüştü, yatakta da fazla becerikli ve oyuncu değildi ama Allah için mal okkalıydı. İki elimle tutunca dolu doluydu. Hele taşaklar, her biri neredeyse kiloluktu. Üstelik elektrikler hâlâ kesikti. Yapacak daha iyi bir şeyim mi vardı ki?

Biraz daha sevişse, dudaklarını kismadan dolu dolu öpüşse, hemen “hadi dön” dememiş olsa, tercih ederdim. Kim etmezdi ki?

Ama sadece ele alması bile tatminkâr bir alet ve takımı vardı. Sıralamada ilk ona, olmadı ilk yirmime kesin girerdi. Yani görüntüsü yeterdi. Yoksa performans sıralamasında sonlarda kalırdı.

Kenan, üzerimdeki gerginliği –yüzeysel de olsa– almıştı. O merdivenleri inerken ben duşa girmiştim bile. Bu arada elektrikler de geldi.

Buse'nin söyleşi kasetini alıp telesekreterin başına geçtim. Makine bana beş mesaj bırakıldığını söylüyordu ama sonra dinlemeye niyetlendim. Şimdilik tüm merakım kaset üzerindeydi. Arada ne olur ne olmaz diye telefon bağlantısını çıkarttım. Arayan çıkar, hem de ısrar ederse, telsiz telefondan konuşurdum. Dikkatle dinlemeye başladım. Başlangıçta karşılıklı kibarlık yapıyorlardı. Buse, bizim azgın gazeteci kadına “efendim” diye hitap ediyordu.

Gelişim ve değişimini anlatıyordu. Uzun uzun, her ayrıntısıyla. Yok yüz epilasyonu ne kadar acı vericiymiş, hem de ne kadar pahalıymış. Epilasyon sonrası yüzün şiş kalması, bu nedenle doğal olarak aradaki işsizlik ne kadar zormuş. Dokununca bile verdiği acı falan.

Ailesinden bahsediyordu. Babasını ufacıkken kaybetmişti. Baba, anneden epey yaşlıydı. Erken gitmiş olması doğaldı. Annesinin gözleri görmediği için o ufacık yaşında nasıl da annesine “göz” vazifesini üstlenmişti. Zaten, yalnızca anneleri ile büyüyen erkek çocuklar, onun teorisine göre, eşcinsel adaylardı. Anlattıklarından çıkan, o da, teorisini ispat için, öyle olmuştu.

Annesinin körlüğü, pek çok şeyi alenen yaşamasına, erkenden pek çoklarının yıllarca gitmedikleri kadar yol katedip cinsellikte uçlara ulaşmasına uygun ortam sağlamıştı, ilk deneyimleri masumdu: Tuvalette diğer erkek öğrencileri dikizlemek, doktorculuk oynamak, kimya öğretmenine âşık olmak gibi herkesin denediklerinden. Ergenlikten sonra tarzı değişmişti. On altı yaşında, lise birinci sınıfta da milli olmuştu.

Ve işte ilk isim dökülmeye başlıyordu. Sınıfın yaşı büyüklerinden Yusuf onu hallediveriyordu. Bizimki hemen âşık olup evlilik hayalleri kuruyordu. Oğlan hiç oralı olmadığı gibi, sıkça evlerine gelip kendini taciz eden Buse'yi –o zamanlar Fevzi– kendisini rahat bırakması için bir güzel dövüyordu.

Aradığım kişi Yusuf muydu? Kılıkuyruk yakışıklı, serpilip semirip kodamanlaşmış, şimdi de geçmişini mi temize çekiyordu? Olmayacak şey değildi, kenar mahalle bıçkınlığından nerelere gelindiğini bilirdim. O zamanların modası, özellikle kızlar ve potansiyel ibneler tarafından tutulan anket defteri, hatıra defteri gibi bir yerlere Fevzi için duyduğu arzuyu yazmış olabilirdi. O yaşlarda

arzu ile sevgi ayrımı daha yoktur. Biri sıkça öteki zannedilir. Hatta böyle başlayıp, tutkuyla arzu bitince, yerine konacak dostluk ve sevgi de bulunmayınca mutsuz olan evlilikler çoktur. Sosyolojik evliliği harcamaya kıyamayanlar, kendilerine ve duygularına kıyarlar.

Burada gazetecimiz derin duygulara kapılıp durumu ne kadar iyi anladığını ifade ediyordu. İçkide epey yol alındığı sesinden belli oluyordu. Buse'nin esrarlı sigarasını derin nefeslerle çekmesi duyuluyordu.

Bu “yıkım”dan sonra bizimki kendini önüne gelen herkesin koynuna atıyor; madem bu hayat pis, onu tüm pisliği ile yaşayıp kendini olabildiğince kirletip alçaltmaya başlıyordu.

Sesindeki dramatik titreme, bu son söylediklerinin sonradan düşünülüp “şık olur” diye geliştirildiğinin işaretiydi. Çoğumuzun kendinden bahsederken “şık oluyor” diye sonradan geliştirdiği özgeçmiş yorumları vardır.

Daha sonrasında konuşma asla tam ve düzgün bir cümle kuramayacak kadar peltekleşiyordu. Belli ki sardığı sigaraya otu bol gömmüştü. Kafası iyiydi. Dediğim gibi bu konuda ben biraz katıyım. Pek hoş görmem. Kullanmam, kullananı da etrafımda istemem.

Lise biterken, yeterince görgü ve bilgiye sahip olmuş. Hatta beraber olduğu aktör Semih onu bir kere film setine götürmüş.

Bu Semih denen ikinci sınıf oyuncu zaten oğlancı diye bilinirdi. Geçmişi yeterince kurcalanıp karalanmıştı. Yani üzerinde durmaya değer bir isim değildi.

Fevzi o filmde figürasyon yapmış. Sonra, Semih onu filmin kart ve alkolik baş oyuncusu ile tanıştırap peşkeş çekmiş: Atilla Erkan. Onu kimse bilmezmiş ama, işte o da bu işlere düşkünmüş. Film çekimi yapılan dairede arka odaya geçip, soyunmadan, sadece pantolonunun önünü açıp Fevzi'yi becermiş. Sonra da eline imzalı bir fotoğrafını tutuşturmuş. Hâlâ saklarmış, o günün, o düzüşmenin anısı olarak. Ne de olsa o zamanlar Atilla Erkan, Atilla Erkan'mış.

Doğru, bir zamanlar böyle bir adam vardı. Yakışıklı ama pek kabiliyetsizdi. Epeydir sönmişti. Uzun zamandır da ortalıkta yoktu. Bazı güzellik kraliçeleri ile sırayla evlenip boşanmıştı. Hatta birini öyle dövmüştü ki yıllardır hasretini çektiği gazetelerin manşetlerine yerleşmişti. Karısını dövmesinin altında, gizli eşcinsel zevkleri olabilirdi. Öyle kadınlar, kocalarını pek sık yakalar ve basarlar. Durumdan bir şey anlamazlar ya da anlamak istemezler. Anladıklarında da başlarına geleceği hiç hesaplamadan olay çıkartırlar. Herhalde, o dayak da öyle gelişmişti. Fevzi sayesinde magazin geçmişinin bir muamması daha aydınlığa kavuşmuştu.

Sahiden Atilla Erkan’a ne olmuştu? Beşinci sınıf televizyon dizilerinden birinde oynuyorsa elbette bilmezdim. Ama ne yaptığını ben bile hatırlamıyor ve merak etmiyorsam, kimse etmezdi. Bu durumda ona şantaj yapılsa ne çıkardı? Hiç! Yani onun da, şantaj işine bulaşmadığı sönüklüğünden dolayı adeta kesindi. Kim ne yapsındı artık onu.

Yok Semih’tir, yok Atilla’dır derken bizimki kendini orta yaşlı adamların koynunda bulmuş. Hatta Semih’in avanesi bir figüran, onu satmaya başlamış. Buse’nin müşteriyle işi bitince “şimdi tam kaygan olmuştur” diye bir kez de kendi becerip parasını öyle verirmiş.

Bir kere gazeteci Korhan Türker’in köşküne partiye götürmüş. Kendi gibi, bir dolu genç oğlan ortalıkta kadın iç çamaşırları ile dolanıyor, Korhan Türker ve arkadaşları da kâğıt oynuyorlarmış. Fevzi’ye ten rengi bir dantel külot giydirmişler. Bir diğeri, her şey ortada salınırken sadece jartiyerle dolaşıyormuş. Arada bizimkileri kucaklarına alıp, mıcıklayıp, sıkıştırıp, işleri bitince pokere devam ediyorlarmış. Masada, adamların namplarına yakışır yüksek para dönüyormuş. Sonra Fevzi’yi masanın altına sokmuşlar. Sırayla oyuncuların hepsini emmiş. Masadan iyi bir bahşiş vermişler. Sabaha karşı köşkten ayrılırken çimdiklenip mıcıklandıktan kıcı mosmormuş.

Burada gazeteci kadın, yayın yönetmenine feveran ediyordu. Hoş küfürler bildiği kesindi. Kendi gazetelerinin kıymetli yazarı Korhan Türker’i rezil edeceğini söylüyordu. Eline düşmüştü. Zaten adam satılmışın tekiydi. Oğlancılığı ise hiç bilinmezdi. Kendinden epey yaşlı ve zengin bir karısı vardı. Karısını tatile yolladığında bekâr partisi yapıyordu. Bu oğlancılık partisi yüzüne vurulsa fantezi der geçerdi. O kadar pişkindi. Nereden bakarsan bak geçerli şahit yoktu. Onlara göre ibneler adam yerine konmazdı. Şahadetleri de doğal olarak sayılmazdı. Diğer adamların itiraf etmesi ise bahis konusu bile değildi. Hem zaten gazeteciler arasında da, dokunulmazlığa ulaşmış Zeki Müren statüsünde saygın bir koruma sansürüne mazhar olanlar vardı.

Aynı mantık benim için geçerli değildi. Pekâlâ da aradığım isim Korhan Türker olabilirdi. Lakin Buse resimler ve mektuptan bahsetmişti. Eğer ilişkinin gerisi gelmediyse, bir gecelik partiden en

edepsizinden resim varsa bile öyle mektup, hatta mektuplar dizisi çıkmazdı.

Bu arada Buse'nin kazancı günden güne artıyor, her istediğini alabiliyormuş. Gezmediği gitmediği yer yokmuş. Sadece erkekler değil, bazı kadınlar da arada onu istiyor, hizmetleri için ona para veriyorlarmış. Ünlü şarkı sözü yazarı, lezbiyen Suat onu alıp tatile Bodrum'a sonradan da mavi tura götürmüş. Bizimki teknenin miçosuyla kırıştırmış ama aynı gezideki piyanist şantör Mahmut Gürsel'den yakayı sıyıramamış. Herif, ondan küçümsemeyle "herif diye bahsediyordu, çirkin olmaya pek çirkinmiş ama hayatta gördüğü en baba mal ondaymış. King Kong gibiymiş. Adam her fırsatta bizimkini hallediyormuş. Her sefer canı yanmış, ama çöpür suratlı Mahmut bağırta bağırta işini yapıyormuş. Açık denizde kim duyar seni, daha bağır deyip atlıyormuş Fevzi'ye. Teşhirciliği sevdiğinden genelde güvertede yapıyormuş. Diğerlerinin gözleri önünde. Elinde buzlu viskisiyle Suat da kahkahalarla onları seyredip sigarasını içiyormuş.

Gazetecimiz derhal araya girip, piyanist şantörün zaten her fırsatta kendini teşhir ettiğini, sahnede bile ter bastı diye her gece gömleğini çıkarıp attığını, spor yaptığı belli kıllı göğüsleriyle pazulu kollarını sergilediğini içlenen bir sesle anlatıyordu. Penis boyutu hakkındaki dedikoduyu da duymuştu. Evet, tabii merak etmiş, aklından, hayalinden geçirip fantezisini kurmuştu. Ama adam Allah için çok çirkindi.

Buse/Fevzi, meşhur olduklarından bu adamları bir bok sanıyor, sesini çıkarmıyormuş. Yoksa sahiden canı her sefer çok yanıyormuş. Can acısını altın kalpli, mütevazı mallı –ve belli ki latan–miçonun okşamaları ve masajı ile gideriyormuş.

Burada da gazeteci kadın, en klasik "zaten boyu değil, işlevi önemli" açıklamasını getiriyordu. Olur mu canım? Tabii ki önemli. Yani patlıcanla bamya bir mi?

Kasetin ilk yüzü böyle bitiyordu. Arada bolca boş laf, seks üstüne görüşler, kadınların düşüklüğü, erkeklerin adiliği üstüne felsefeler yapılıyordu. Her ikisinin de konuşmaları peltekti. Buse'nin söyledikleri hiçbir düzen içermiyordu. Anlattıklarını kendine gelince inkâr edeceği açıktı.

Derken Buse/Fevzi bu yolla kendine parlak bir yaşam kurabileceği konusunda inanmışmış. Bu nedenle de bedensel değişimine hız vermiş. Malum bunların hepsi para ister. Tam kendine böyle bir kariyer seçmişken, karşısına Süreyya çıkmış. O zamanlar o da gençmiş. Tabii aralarında oldukça yaş farkı varmış. Süreyya, otuzlarının sonlarındaymış. Ama yaşma rağmen hâlâ aslan gibiymiş. Kapı gibiymiş. Yakışıklı denmese bile garip bir çekiciliği varmış. Şimdi bile öyle değil miymiş?

Gazeteci kadının geride kaldığı için iyice duyulmaz olan sesi, telesekreterin şahane ses düzeninde daha da boğuklaşıyordu. Söyledikleri kelimesi kelimesine anlaşılmasa da meali Süreyya üzerine yorumlardı. İnanamıyordu. Çok şaşıırıyordu.

Ortak tanıdıkları çıkan bu Süreyya kimdi? Aklıma gelen bu soruyu cevaplayamadım. Dinlemeye devam ettim.

Bu iş yıllarca sürmüş. Süreyya ile ilişkileri kesinlikle gizli, çok gizli sürmüş. Onun yalnız yaşadığı evine randevuyla gider, bazen saatlerce onu beklermiş. Bütün gece kalırmış.

Süreyya'nın toplantıları falan varsa, şehir dışına gittilerse, günlerce gelmediği bile olurmuş. Parti işleriyle o zamandan haşır neşirmiş. Başkalarına gitmemesini, evde onu beklemesini istermiş. Çok kıskanırmış...

Parti mi? Ne partisiydi bu? Kimdi bu Süreyya, hangi parti?.. Sorular kafamda tamamlanmadan cevapladım: Hedef Partisi'nin ikinci adamı Süreyya Eronat! Telesekreteri durdurdum, idrak ettiğim şeyi hazmetmeye çalıştım: Hedef Partisi ve Süreyya Eronat. Bu cümle kafamda farklı seslerde, gözlerimde farklı yazı karakterlerinde uçuşuyordu. Olamazdı! Ağzım aralanıp, çenem şaşkınlıktan sarkmış olmalıydı. Kalkıp yüzüme soğuk su çarptım. Yetmedi. Bir bardak da soğuk su içtim.

Hedef, muhafazakârlığı öne çıkan partiydi. Çekirdek aileden, ailede erkeğin rolünden milim taviz vermezlerdi. Mesnedi ve karşılığı olmasa da aşırı maçoydular. Anti her şeydiler, ibnelik onlar için aşağılanmanın son kademesi, böcek olmaktan bile beter bir şeydi. Onlara kalsa hiç yaşatmazlardı.

Gel gör ki, kuramla gerçek bambaşka oluyordu. Partinin ikinci adamı düpedüz oğlancıydı.

Ağırlıklı olarak bir erkek partisiydi. Sembolik bazı kadın üyeleri varsa da duyan bilen yoktu.

Onların “ağır erkek” imajına uyacak en son şey eşcinsel ilişkiydi. Ve parti başkan yardımcısı Süreyya Eronat eşcinseldi! İşte bu bilgi ölümcüldü. Belgeleri ise, kesinlikle daha ölümcüldü. Bunu bilmek bile tüylerimi diken diken etmişti. Sofya haklıydı, bilmek bile tehlikeliydi.

Üstüne şantaj! Bu konuyu şantaja dönüştürmek intiharla eşanlamlıydı. Bizim asil kızımız Buse’nin böyle bir şeye kalkışması olanaksızdı. Olsa olsa Süreyya Eronat’ın ender bir nostalji anında, geçmişini yad ederken aklına resimleri gelmiş, bunların peşine kendi düşmüştü. Kendi olmasa da adamlarını salmıştı. Başka ellere geçse bu malzeme partinin çökmesine bile neden olurdu. Genel başkanları uzun süredir ortalarda görünmüyordu. Tüm ipler açıkça söylenmese de Süreyya Eronat’ın elindeydi. Partinin nabızı onda atıyordu.

Kendi özel yaşamı ise, medyanın en merak ettiği yanıydı. Çok gençken evlenmiş, eşi birkaç kısa yıl sonra elim bir trafik kazasında ölmüştü. Yıllardır eşinin yasını tuttuğuna inanmak zordu, ama herkes inanır gibi yapıyordu.

Biri evli iki çocuğu vardı. Gözlerden uzaktılar. Oğlu Amerika ya da Kanada’da yaşıyordu. Diğeri ise evlenip çoluk çocuğa karışmış, becerikli ev hanımı, fedakâr anne rolünü sessizce yürütüyordu.

Rivayete göre, dul annesi ve teyzesiyle oturuyordu. Boş zamanlarda doğa gezileri yapıyor, ata biniyordu. Tatillerde annesi ve teyzesi ile kaplıcalara gidiyor; asla şortla, mayoyla, peştamalla fotoğraf vermiyordu. Kravatsız resmi yayınlandıysa da ben hatırlamıyordum. Beraber olduğu hiç kimse yoktu. Böyle bir şey ima dahi edilmiyordu. Ne yakın geçmişinde, ne bu gününde Süreyya Eronat’ın cinsellik çağrıştıracak herhangi bir sosyal ilişkisi bile adeta yoktu.

Korkulduğu için de kimse dedikodulara yer vermiyordu.

Ve benim zavallı Busem, asil kızım onlara kurban olmuştu. Hatta, belki de kör annesi Sabiha bile kurbandı.

Merakımın ödülünü almıştım, inşallah bedelini ödemem gerekmezdi.

Kasetin gerisini dinleyip dinlememek konusunda kararsızdım. Bildiklerim artarsa ağızımdan kaçacak şey de çoğalırdı. Belli mi olurdu, birinin koynunda kendimden geçip neler anlatacağım; ya da kafam kızınca birine söverken zihnimde nerelere zıplayacağım; haraççı pezevenklere resti çekip aşağılamak için bunları da söylemeyeceğim... Kendimden korktum. İnsanlık hali bu! Ne zaman neyi söyleyeceğimi bilemem. Hem zaten dilimin kemiği yoktur. Ayrıca olsa ne yazar, mutlaka birilerine anlatmak isterim. Anlatmazsam içim içimi yer. Kendime saygım kalmaz. Öz güvenimi yitiriveririm.

Neyse neydi, devamını dinlemeye karar verdim. Azını bilmekle, hepsini bilmek neyi değiştirirdi ki. Bastım tekrar telesekreterin düğmesine. Buse'nin sesi devam etti.

“Ama hep çok kıskanırdı. Bana özellikle çok kıskançtı. Oraya gitme, buraya gitme, gece çıkma. Sonraları bana masraflarımı karşılamak üzere yardımlarda bulunmaya başladı. Ne de olsa annemin dul maaşı ile geçinemezdik. Ne kadar düşük olduğunu biliyor musunuz? Ay vallahi yazık diyorum emeklilere. Sürünüyorlar aslında.

Neyse ki Süreyya sayesinde bizim eksikimiz yoktu. Kuş sütü isteyeyim, bulur getirirdi. Ne yaptıysa hep çok kibar yapmıştır. Bir beyefendi gibi. Yardımlarını bile. Sonraları bize, eve de gelmeye başladı. Annemi pek sevdi. Annem de onu. Geldiğinde mutlaka elini öper, onunla iki çift laf ederdi. Kadının da hoşuna giderdi. O zamanlar neler olduğunu pek anlamıyordu belki, ama ilişkimiz yedi sene sürünce herhalde uyanmıştı duruma. Anlayacağınız canım, aile gibi yaşıyorduk. Biz ayrılınca ben çok üzuldüm tabii. Beni az teselli etmedi. Yani hangi anne yapar böyle şeyi...”

Hmmm, bu hoştu işte. Süreyya Bey ve erkek sevgilisinin annesi. Kayınvalide – damat muhabbeti. Sabiha Hanım'ı hiç görmemiş olsam da, bu sahneyi gözümde canlandırıyordum. Kör anne, yüzünde anlamsız bir gülücükle tercihen sallanan koltukta oturuyordu. Boş bakan odaksız gözleri tavana dikiliydi. Hemen önünde, oğluyla Süreyya sevişiyordu. Seslerini çıkartmadan sevişiyorlardı. Kadın görmez gözlerle onlara bakıyor, onlar zevkten dudaklarını ısırıp ses çıkartmadan devam ediyorlardı. Sonra, işleri bitince Süreyya, yaşlı kadının elini öpüp teşekkür ediyordu. Bu sahne, fena halde bir filmi çağırıyordu. Hangisi olduğunu hatırlamıyordum. Yarışmada önüme çıksa kesin tökezlerdim.

Ay! Bu sahneyi, Süreyya Eronat'ı seks yaparken, hayal etmek zordu. Adam, medyadan gördüğüm kadarıyla, seks ötesi bir tipti. Hani cinselliği aşmış, ya da hayatında asla böyle bir şeyi olmamış gibi duranlardandı. Yani, ben aslında pek az erkek için böyle düşünürüm, ama bu tam da o tipti. Davranışları, konuşması, mimikleri, jestleri, kılığı, kıyafeti, her şeyi ile... Zerre kadar cinsellik yoktu.

Eski gazeteleri karıştırıp adamın bir resmini aradım. Fazla medyatik değildi. Gazetecileri azarlayıp terslemeleriyle ünlüydü. En azından benim aldığım gazetenin favori haber konularından değildi. Yine de biraz arayınca buldum. Tekrar baktım. Onu, bizimkilerden biriyle hayal etmek, canım kızları aşağılamak olurdu.

Kasetin gerisinde bildik bilmedik bir dolu isim daha vardı. Hiçbiri bu kadar tehlikeli değildi. Zaten en az yarısı için söylenmemiş şey kalmamıştı. Yani para ederdi etmeye ama cinayete değmezdi.

Kaseti ne yapacağımı bilemedim. En hoşu medyaya sızdırmaktı. Ama elime zaten medyadan ulaşmıştı. Değerini bilmeyip yayınlamadılarsa kendileri bilirdi.

Süreyya Eronat’a ulaştırmak bir diğer seçenektir. Ama biraz da tehlikeye davetiye çıkarmak gibiydi. Posta ile yollar—sam menşesine ulaşmaları zor, hatta imkânsız olurdu. Yine de kasetteki seslerden, adını bir türlü çıkaramadığım aba—zan gazeteci kadının kimliğini tespit edip, kolayca bana ulaşabilirlerdi. Sonrası, ayıkla pirincin taşınıydı. Yani bu seçeneği de eledim.

Elimde, yok etmek ve saklamak seçenekleri kalıyordu. Aralarındaki farkı düşündüm. Yok etsem kim bilecekti, saklasam kime neydi? Ayrıca, olmaz ya, olur da peşime düşerlerse “yok ettim” desem kim inanırdı? Nasıl inandırırdım?

Adı belirsiz gazetecim zevzeklik etmezse ben de kopyasını olduğunu kimse bilemezdi. Saklamaya karar verdim.

Bu, sadece baraj sorusuydu. Ödülü yoktu. Nereye saklayacağım, hâlâ ayrı bir meseleydi. Tamam, sakladım diyelim; ileride ne işe yarayacağı ise apayrı bir bulmacaydı.

Kaset konusunu kafamdan atıp bir an evvel hazırlanmaya başlasam iyi ederdim. Yoksa kulübe geç kalacaktım. Her hafta sonu olduğu gibi yine tıklım tıklım bir kalabalık olacak, kıyamet kopacaktı. Aklımdan, kimleri içeri aldırmayacağımı listeledim.

Adı her neyse, gazeteci kadın gelirse alınmayacaktı. Mazeretimiz belliydi: Hafta sonu kadın müşteri almıyorduk.

Butikçi Belkıs'ın kocası Ferruh tek başına gelirse alınmayacaktı. Bu gaflete dün gece de düşmüştüm. Kızlardan birini götürmüşse Belkıs yine kıyameti kopartırdı: Bir de bana asılmayı deniyordu.

Sadece hafta sonları gelen, kendi barlarında kısmet bulamayınca sabaha kadar otel parası vermek istemeyen “gay”ler alınmayacaktı. İşlerine geldi mi bize dost görünür, işlerine gelmedi mi aşağılamanın en alasını yaparlardı. Bu kadar sınıf bilincine tahammül edemem.

Bir birayla geceyi geçiren, beş parasız ziller alınmayacaktı. Hafta arası neyse ama cuma–cumartesi kulüp zaten doluyken olmazdı. Cüneyt'in onları ayıklamak konusunda özel bir yeteneği var. Doğuştan.

Sinirlerimi bozan Sofya –gelmezdi ya– kibarca refüze edilecekti.

Her geldiğinde, götürdüğü kızı mutlaka dövüp bir hafta sokağa çıkamaz hale sokan geçkin aktör Ahmet Kuyu alınmayacaktı. Zaten sarhoş geleceğinden sorun olmazdı.

Son zamanlarda uyuşturucuya iyice sarmış Nalan ve Mehtap kesin alınmayacaktı. Olay çıksın istemiyordum.

Geçen hafta Sırma ile kavga çıkaran Damper Beyza da alınmayacaktı. Ne kadar kalabalık grupla gelirse gelsin alınmayacaktı.

Serap'ın askıntısı, kıl kuyruk sevgili alınmayacaktı. Buna da mazereti Cüneyt bulsundu. Herkese mazaret, her soruna çare bulamazdım.

Hazırlık faslını liste hazırlamakla geçirdim, ama kafamı kurcalayan bir soru vardı. Temel bir soru. Buse nasıl olmuştu da gazeteci kadına röportaj verirken bu kadar açıklama yapmıştı? Bana, “ben ilişkiye ihanet etmedim, etmem” derken ne kastediyordu. İşte, ilk fırsatta şimdiye kadar kimselere anlatmadığı Süreyya Eronat macerasını tüm ayrıntıları ile, hem de bir gazeteciye anlatmıştı.

Bunu çözemiordum. Kafamda sürekli bu soru dönüyordu. Evet, söyleşi sırasında esrarlı sigara çekip alkol alıyordu. Ama bu, bana yetmiyordu. Bütünü açıklamıyordu. Uyuşturucuya alışıktı. Sen bunca zaman sakla, sus, sonra bülbul gibi öt. Hem de kime! Olacak iş değildi.

Aklıma en olmadık açıklamalar geliyor, onları hemen savuşturuyordum. Gazeteci kadın –ay adı neydi bunun?–, Buse'ye, uzmanların itiraf ettirmek için kullandıkları sodyum pentothal vermiş olabilirdi. Bu seçenek hemen elendi. Yeterince saçmaydı. Başlangıçta kıyırık bir travesti söyleşisi olarak başlarken, nereye varacağını bilmeden, olanaksızdı.

Sonraki seçenek, aralarında birşeylerin geçmiş olması, bunun sonucu Buse'nin kendini gazeteci kadına yakın hissedip açılmasıydı. Bu da olamazdı. Buse, kadınlarla ilişki konusunda epeydir tutucuydu. Hem kadında da herhangi bir lezbiyenlik belirtisi yoktu. Bana sarkması apayrı bir konuydu. Beni erkek halimle istemişti. Üstelik Buse gibi memelerim yoktu. Ayrıca, aralarında birşeyler geçmişse, en azından ölümünden biraz daha etkilenirdi. Oysa tanıyor olmaktan bile etkilenmiş gibi değildi.

Bir ihtimal, yarasının taze deşilmesi, yani röportajdan hemen önce Süreyya Eronat'tan bir kazık yemişliği olabilirdi. Bir taraftan dost kaldıklarım, ihanet etmediğini söylüyordu ama yine de gururun incinmesi kadar kışkırtıcı şey yoktur. Eğer gururuna yediremediği bir şey olduysa, kafası da iyiiken aklına geleni söylemiş, kendince bir türlü eşitlik sağlamıştı. Bu mümkündü. Aklıma yatıyordu. Yine de, sonra bana yaptığı konuşmalardaki leydi tavrı aklımı bulandırıyor.

Aklıma gelen son ihtimal, bu aralar üzerinde okuduğum hipnozdu. Teorik olarak, hipnoz altında her şeyi söylemek mümkündü. Son zamanlarda, polisiye romanlarda da, itiraf amacıyla sıkça karşıma çıkıyordu. Neden olmasın ki? Burada da soru, hipnoz kim tarafından neden yapıldığıydı. Gerçi gazeteci kadının bu tür becerileri olup olmadığını bilmiyordum. Ama durduk yerde Buse'ye neden hipnoz yapacağına açıklık getiremiyordum.

Her şeye rağmen ajandamda kayıtlı bir hipno-terapistle danışmaya karar verdim. Hipnoz konusunda, en yetkin isim olduğunu her fırsatta ifade ediyor; yayınladığı kitapların ön ve arka kapaklarında bu bilgi kocaman yazıyordu. Tanıştığımızda, üç kitabım imzalayıp bana vermişti. Kuracağı hipnoz sitesi için benden yardım istemişti. Bir süre işlerini yapmıştım. Sabah, öğlen ve akşam olmak üzere her fırsatta arayıp işinin nasıl gittiğini sormuştu. Müşterilerime kibar davranmak âdetimdir –en azından paralarını ödedikleri sürece–, ona da öyle davranmıştım. Lakin işim bitip paramı alınca sosyal telefonlarına yüz vermemiştim.

İki kere aradım. Cevap yoktu. Belli ki yerinde değildi. Mesaj bırakıp bırakmamak konusunda bir an tereddüt ettim, sonra bana bırakmayanlara ne kadar kızdığımı hatırlayıp, bıraktım. Aramazsa ben tekrar arardım.

Bir süreliğine bunları unutup kulübe konsantre olmaya karar verdim. Her gece farklı bir şey giymesem de, en azından bazı aksesuarlarla kıyafetimi farklı kılmaya çabalarım. Malum, patron sayılıyım, yerimi hak etmeli, kızlara örnek olmalıyım. Üstüme başıma hep özen gösteririm. Çalışanlardan da bunu beklerim.

Eski film yıldızlarını örnek alırım. Yenilerden Madonna ve Cher haricinde taklit etmeye değer kimse yok. Cher zaten kendi travesti gibi. Neyini taklit edeyim. Madonna'nın son imajı ise gösterişten uzak, fazla sokak tarzı ve dağınık. Bana uymaz. Eskisi gibi büstiyerler falan giyse... O zamanlar bir başkaydı. Hepimiz onu taklit ederdik. Şimdi ise sadece dinliyoruz, kışından düşen eski blue-jean ya da devasa kovboy şapkalarını hangi kız ister? Bizim şatafat beklentimize uymuyor.

Bu gece Audrey Hepburn gibi olmaya karar verdim. Zarif ve ince. Evet, o kadar ince değilim ama doğru kıyafet ve makyaj olmazı olur kılıyor. Aynısı olmasa da andırıyor. Makyajın inceliklerini Sofya'dan öğrendiğimi itiraf etmeliyim. Elbette bu incelikleri geliştirip rafine ettim. Şu anda benim tekniğim onunkini aşmış durumda. Boynuz ve kulak gibi.

Funny Face filminde, Paris'te yeraltı kulübünde dans ettiği sahnedeki kıyafetini kışın sıkça uygularım. Siyah, dik yakalı, dar kazak ve pantolon, dümdüz siyah mokasenler. Ve sımsıkı at kuyruğu saç. Yaşasın kaynak, peruk ve postişlerim! Yazın bu sıcağında bahis konusu bile olamazdı. Gary Cooper'la oynadığı Öğleden Sonra Aşk filmindekilere benzer, diz altı, uzun eteği ortadan pli kaşe, belinde kendi kumaşından kemeri olan, kolsuz ve yakasız, bebe mavisi elbisemi giydim. Kalıp gibi oturdu. Audrey, tahta gibi olduğu için, ben de dolgu sutyen takmadım: Aynı düz göğüsler. Saçlarımı jöleleyip aynı tarz taradım. Boynuma uçuşan beyaz, şifon bir eşarp sardım. Kısa beyaz pamuklu eldivenler ve düz topuklu beyaz mokasenler giydim. Eldivenler biraz fazla oldu. Bizimkiler anlamaz, ellerime bir şey oldu sanırlardı. Mantar, egzama dedikodusu çıkarsalar, değil ayol diye inandırıp silmesi zor olurdu. Eldivenleri çıkardım. Ne olur, ne olmaz diye kalın kemerinin arasına sıkıştırdım. Boy aynasında kendime baktım: On üzerinden dokuz verdim. Bir puanı, gece için biraz fazla gündüz kıyafeti olmasından dolayı kırdım.

Taksi çağırırken Hüseyin gelmesin diye tembihledim. Zaten yine yokmuş. Nereye gittiyse? Haberi olmayacaksa, gelmesin diye tembih etmemin ne anlamı vardı ki?

Kapıdan çıkarken, duvardaki çerçevelerin eğri durduğunu fark ettim. Londra'da GayPride'da RuPaul'le çektiğim resim çarpık duruyordu. RuPaul, aramızda ilahe muamelesi görür. Göstermeyene ben gördürtürüm.

Çerçeveyi düzeltirken deja-vu benzeri bir duyguya kapıldım. Bu anı yaşamıştım. Duvardaki çerçeveyi düzeltmiştim. Nerede, ne zamandı?

Birden hatırladım: Tombul yanakların evinde, duvardaki çerçeve! Resimde, kocasıyla tokalaşan adam Süreyya Eronat'tı. Lanet olsun!

Hafta sonu kulüpte izdiham yaşanır. Nitekim kapının önü bile kalabalıktı. Gurur duydum. Kalabalığı yarıp kapıya ulaşmaya çalışırken yediğim pandikler aynı gururu yaşatmadı. Sarışın biri çimdiklemeye niyetlenirken yakayı ele verdi. Ufak bir hamleyle kolunu yakalayıp çevirdim. Biraz daha çevirsem, omuzdan çıkartırdım o kolu ama daha gecenin erken saati, yazıktır dedim.

Oğlanın çığlığına uyanan Cüneyt bana yol açtı.

“İyi akşamlar patron, bakıyorum yine fistiksınız.”

“Sağol şekerim,” dedim. Sonra da kenara çekip reddedilecekler listesini verdim. Kafası önünde dinledi.

“Mehtap hangisiydi?” dedi. “Uzun boylu olan mı kırmızı perukla gelen mi?”

“Ne fark eder ayol,” dedim. “Biri Nalan öteki de Mehtap işte.”

“Bilsem daha iyi olur. Müşteri adıyla hitap edince daha mutlu oluyor. Hep müşteri memnuniyeti diyoruz ya...”

Bu çocuk beni çok güldürüyordu. Aslında işini ciddi yapıyor, sordukları da ciddi ama ben dayanamıyorum bu kadar ciddiyete. Alt tarafı pavyondan bozma bir travesti kulübüyüz. Neyimize bizim müşteri memnuniyeti ayol.

“Yıkıl!” dedim gülerek. Bizim çocuklara kızgınmış gibi yaptığımda espri olduğunu bilirler.

“Unutmadan, patron, bu gece kısmetin açık. Ayrı ayrı, iki kişi seni sordular. Baktım düzgün, yakışıklı adamlar, ikisini de içeri aldım. Biri epeydir burada, erkenden geldi. Öteki az önce girdi. Artık seçim sana kalmış. Seç, beğen, kullan.”

Konuşmasını çapkın bir göz kırpma ile bitirdi. Kapıyı benim için açtı. Ben içeri girerken hazır ol durumunda selam çaktı. Hamurunda var komiklik.

Kapıdan girer girmez dans müziğinin kıvrak ritmi beni sardı. Adımlarıma ritmik yaylanmalar kattım. Kulübün mor ışığında, üstümdeki elbise fosforlu gibi parlıyordu. Yani yine muhteşem, göz alıcıydım.

Gay yazar Refik Altın önüme çıktı. Kulübün devamlı müşterisidir. Genelde daha geç saatlerde gelir, kızlara yüz vermeyen adamlarla ilgilenirdi. Kızların yüklü tarifelerine kıyasla bedava olduğu için, özellikle zil varoş oğlanlarınca tercih edilirdi. Genelde biraz küstah ve saldırgan tavırlıdır. Komisyon bırakmasa da iyi içki tüketir, bara dolgun bahşiş bırakırdı. Bu aralar yeni skandalı ile yine gözdeydi: Eşcinsel olduğunu, kaldıysa bilmeyenlere, açıklamıştı. Televizyon söyleşileri, gazete ve dergilerde nasıl erkeklerden hoşlandığını ayrıntılarıyla anlatmıştı. Medyatik erkekleri eşcinsel gözüyle değerlendirip puanlar vermişti. Yarattığı sansasyon ile güveni tazelenmiş, daha bir küstahlaşmıştı.

“Ayol ne bu halin? Düğün salonunda kız kıza dans eden yeni yetmelere dönmüşsün.”

Doğrusu sohbete başlangıç cümlesi olarak pek ümit vermiyordu. Ve kapıdan girer girmez Audrey Hepburn yerine yeni yetme mahalle kızına benzetilmek moralimi mahvede–bilirdi. Dolgun bir cevap verip karşı saldırıya geçebilirdim. Gereksiz buldum.

“Tam da öyle olmak istedim,” dedim.

Söylediklerimi sahte bir gülücükle de süsledim.

O da aynı sahtelikte bir kahkaha attı. Gülerken tüm di-şetlerini sergiledi.

“Ay çok komiksin vallahi.”

Yanından ayrılırken tekrar koluma yapıştı.

“Buldun mu aradıklarım?” dedi.

Önce anlamadım. Gülmesi bitmişti. Gayet ciddiymi.

“Buse’nin resimlerini,” deyince anladım.

Hâlâ kolumu tutuyordu.

“Anlamadım,” dedim.

“Haydi canım,” dedi, “ben her şeyi biliyorum. Çekinmene gerek yok.”

Bu da nereden çıkmıştı? Buse’nin resimlerini Refik nereden biliyordu? Bu gece buraya gelmesinin altında başka sebepler mi vardı?

“Bir şey aradığım yok,” dedim. “Arasam bulurdum.”

“Mahalle kızı rolüne fazla kaptırıp aptalı oynama,” dedi. “Sana yakışmıyor. Birşeyler bulursan haberim olsun. Pazarlamana yardımcı olurum. Bu piyasaları çok iyi bilirim. Tanıdıklarım var.”

Pislik! Demek Refik Altın da kendince nedenlerle resimlerle mektubun peşindeydi. Kime ait olduklarını bilip bilmediğini merak ettim. Ama durduk yerde Süreyya Eronat adını ortaya atamazdım.

Artık Refik'i de kollamak gerekecekti.

“Kolay gelsin abla,” dedi.

Bana “abla” denmesinden hoşlanmam. Gaylerce denmesinden hiç hoşlanmam. Kızlar dert ortağı olarak gördükleri için diyebilirler, ama bunun gibiler hayır!

Süreyya Eronat'la kocanın fotoğrafını evlerinde baş köşeye yerleştirmiş, masum kılıklı tombul yanaklardan sonra Refik Altın ibnesi de şüpheliler listeme katılıvermişti.

Sinirlerimi daha fazla bozmamak için muhatap olmamaya karar verdim. Selamlaşıp içkimi almak üzere bara yöneldim. Şükrü meşguldü. Kafasını kaldırmadan söylenerek içki hazırlıyordu.

Koluma serin bir el dokundu. Döndüm. Koyu renk takım elbiseli bir adamdı. Gençti.

“İyi akşamlar,” dedi. Sesi kuruydu.

“İyi akşamlar,” dedim. Yukarıdan aşağıya süzdüm. Beni soranların ilki olabilirdi. Tanımaya çalıştım. Hayır, tanıımıyordum. Düzgün bir adamdı. Ellerinin soğuk olması dışında, görünürde itiraz edilecek bir tarafı yoktu. Ve hâlâ serin elini kolumdan çekmemişti. Bu iyiydi.

Kıyafeti iyi dikilmişti. Yüzü tıraşlıydı. Gömleği beyaz ve ütülüydü. Koyu renk kravatı sımsıkı bağlıydı. Bakımlıydı. Hoş kokuyordu. Boyu benden uzundu. Bir–seksen beş kadardı. Sert bir çenesi, kalın bir boynu, açık renkli saçlarıyla uyumlu araü yüzüne biraz ufak kalan mavi–yeşil gözleri vardı.

Bir John Pruit değildi. Ama genel anlamıyla yakışıklı dedikleri adamlardandı.

Beraber olduğum erkekleri hatırlarım. Hemen değilse bile biraz dikkatle baktım mı, seslerini dinledim mi hatırlarım. Bu kesinlikle onlardan değildi. Herhalde müşteri olarak geldiğinde daha önce beni görmüş, beğenmişti. Pekiyi ben neden fark etmemiştim? Yeterince kayda değer bir tipti.

Bara uzandım. Şükrü'yü selamladım. Tezgâhın altından Virgin Mary'imi çıkarıp verdi. Yüzünü iyice bana yaklaştırdı, başkalarına duyurmadan konuştu:

“Açtığımızdan beri seni bekliyor. Kimseye yüz vermedi. Vuslat çok asıldı, hiç oralı olmadı. Aylin'i de reddetti. Durmadan seni sordu.”

Dönüp tekrar takım elbiseliye baktım. Tek elinde sağlıklı içecek takıntısı bir bardak limonlu soda, diğer eli cebinde, utangaç utangaç gülümseyerek bana bakıyordu. Bu kadar saattir beni bekliyorsa daha davetkâr olabilirdi. Ben de baştan çıkmak isterim. Böyle utangaç gülümseyerek adeta Gary Cooper rolü oynuyordu.

Tamam, Gary Cooper, Öğleden Sonra Aşk filminde Audrey Hepburn'ü böyle bakarak baştan çıkartmıştı ama ne ben Audrey'dim, ne de o Gary Cooper. Ben fazlasını isterim. Hem onun yaşındakiler Gary Cooper'ı tanımazdı bile.

Gözlerimle selam verip salona doğru ilerlemek istedim. Ne de olsa kim olduğunu merak ettiğim bir başka bekleyenim daha vardı. Takım elbise tam da önümde duruyordu. Yol vermezse geçmem zordu. Gözlerimi kaldırıp baktım

“Müsaade eder misiniz?”

“Oturup biraz konuşabilir miyiz?” dedi.

“Burası konuşmak için pek uygun bir yer sayılmaz.”

Anlık bir kaygı gözlerinden geçti. Kısmetimi baştan ürkütmemek gerekti.

“Belki ilerde, şimdi görüşmek istediğim birkaç kişi var,” dedim.

“Kesinlikle görüşmeliyiz. Bütün gece sizi bekledim.”

Bu daha iyiydi. Ama elbette benim için yetmezdi. Diğer bekleyenimi de görmek istiyordum. Rekabet her zaman hoştur. Üstelik artık yarışmalardan üniversite sınavlarına, televizyon kanallarından market rafındakilere kadar her şeyi çoktan seçmeli yaşadığımıza göre... Konu adamlar olunca da aynısı geçerliydi.

“Şimdi lütfen...” dedim. Bakışlarım anlamlıdır. Hemen anlayıp yol verdi. Arkamdan seslendi.

“Gelmenizi bekleyeceğim.”

Gözleriyle beni izlediğini fark ediyordum. Önüme çıkan kızlarla öpüşüp kalabalığın arasına karıştım.

Pist doluydu. Bazı gençler evde çalışıp geldikleri figürleri döktürüyorlardı. Pek izleyenleri olmasa da şovlarını sebatla gece boyu sürdürürlerdi. Yaz gecelerinde üstünü çıkartıp soyunmak modası başlatmışlardı. Terden ıslanan t-shirtlerini çıkartıp, çoğu çelimsiz bedenlerini sergiliyorlardı. Arada yapılı, çalışmış olanlar da çıkardı. Öylelerine bakardık. Hele de azıcık seksi dans etmeyi beceriyorlarsa kızlar hemen indirime geçer, hatta bedava giderdi.

İşte, bunlardan Yavuz yine pistteydi. Allah için oğlanın vücudu güzeldi. Şişme kas değildi. Karın kasları dilim dilim, baklava tepsisi gibiydi. Zerre kadar yağ yoktu. Pürüzsüz, bronz bir teni vardı. Terden ıslaktı ve bu çekiciliğini artırıyordu, insanın içinde dokunmak arzusu uyandırıyordu. Bütün

bunların farkında olan Yavuz ise hiç etrafa bakmadan, kendi başınaymış gibi dans ediyordu. Moda olduğu üzere jean'inin beli düşüktü. Göbek deliğinden aşağı doğru yayılan kılları vardı. Arada boxer' rımın kalın lastiği gözüküyordu. Bazı kızlar boxer şortla baştan çıkar, bazısı da hâlâ kar beyazı çorapla. "Ay ne kadar temiz oğlan," derler. Hele de beyaz don lekesiz olursa üç gün anlatırlardı.

Tam arkamda, benim Gary Cooper' ın bakışlarını hissediyordum. Dönmemeye gayret ettim. Hemen yanımda duranlarla konuştum.

Pistin diğer yanında masalarda oturanlara bakıyordum. Orta yaş ve üstü müşteri dans etmez. Sadece seyreder. Pavyon geleneği ile kızların dans etmesini seyreder, seçim yaparlar. Masaya meyve, çerez söyler, kendilerince iyi para bırakırlar. Kısacası ağır takılırlar. Ve birden aralarında taksici Hüseyin'i gördüm. Göz göze geldik. Gülümsedi. Görmezden geldim. Aynı bölgeye gözlerimi odaklayıp boş boş baktım. El salladı. Masasında bizim kızlardan Müjde vardı. Adını Müjde Ar' ın moda olduğu zamanlarda almıştı. O zamanlar uzun ve koyu renk olan saçları şimdi kızıldı. Kilo sorunu vardı, sürekli diyeteydi. Allah aşkına şişman travesti olur mu? Müjde öyleydi. Balık etiyim diye kendini de, kendine inananları da kandırırdı.

Demek Hüseyin buradaydı. Durakta işinin başında değil de buradaydı! Adlandıramadığım bir kızgınlık duydum. Bizim duraktan, hatta mahalle esnafından daha önce buraya gelen olmamıştı. Sonuçta müşteri olarak gelmişti. Söylenecek bir şey yoktu, ama nedense biraz bozuldum. Buraya benim için gelmiş olmasını beklerdim. O kadar asıldıktan sonra, gidip benim yerime şişko Müjde' yle oturması pek affedilir değildi. Beni beğenen biri onu beğeniyor olamazdı. Bu bana açıkça hakaretti. Terbiyesiz!

Beni soran diğer adam Hüseyin idiyse, şansını tamamen kaybetmişti! Ama bu olamazdı. Cüneyt, Hüseyin'i tanırdı. Bekleyen Hüseyin olsa kapıda söylerdi. Hüseyin beni kulübe az bırakmamıştı. Cüneyt de her seferinde onu görmüş, hatta arada selamlaşmışlardı bile. Demek ki bir başka hayranım daha kalabalığın arasındaydı.

Boynumdaki eşarbı çözüp tekrar havalı bir biçimde boynuma doladım. Tombul kuş Müjde' yle oturmak nispetse, ben de nispet yapardım. Hem de en iyisiyle. Olacaksa da hemen olmalıydı. Bekledikten sonra değeri kalmazdı. Diğer hayranım her kimse azıcık bekleyebilirdi. Yavuz ya da Gary Cooper arasında seçim yapabilirdim.

Yavuz' un yüz verme ihtimali azdı. İlk gelmeye başladığında, bana da bir denemesi olmuştu. Ama

ben diğerk kızlar gibi baştan çıkıp, kulüp müşterilerine bedava hizmet vermem. Dışarıda tanışsam mümkündür. Keyfim için. O ayrı bir mesele. Burada patron sayılırım, kızlarda tasvip etmediğim konularda örnek olmak istemem. Basit bir ilke sorunu.

Gary Cooper kılıklı hayranım hemen arkamdaydı. Dönüp koluna girer, salına salına birlikte pisti geçip bir masaya yerleşebilirdim. Boyluydu, kendince yakışıklıydı, ortalıktaki takım elbiseli tek genç adamdı. Dikkati çekeceği kesindi. Ayrıca uğraşmam da gerekmiyordu, dibimde hazır bekliyordu.

Takım elbiseliye karar verdim. Arkama döndüm, evet tam dibimdeydi.

“Dans edelim mi?” dedim.

Önce cevap vermedi. Reddedilmeyi sevmem. Hele de kendi kulübümde hiç sevmem.

“Masaya geçelim, daha iyi,” dedi.

Koluma girdi, pisti yandan dolanmaya niyetliydi. Oysa herkesçe görülebilmek için tam ortadan geçmeliydik.

“Adın ne?” diye sordum.

“Süleyman,” dedi.

“Memnun oldum,” dedim.

Onu piste sürükledim. Biraz gergin gibiydi, ilk defa olacaksa ve sahiden beni beğeniyorsa gergin olması normaldir diye geçirdim. Pisti olabilecek en kıvrak ve yavaş adımlarla, Süleyman’ın kolunda geçtim. Beyaz gömleği, aynı elbisem gibi, fosforlu hale gelmişti. Parlıyorduk. Hüseyin’in bizi

izlediğinden emindim. Onun oturduğu tarafa bakmadan, tüm ilgimi Süleyman’a vermiş gibi yaparak en dipteki masaya yerleştik.

En dip masalar, hem görüntüye fazla girmedikleri ve pisti görmedikleri için fazla tercih edilmezler, hem de daha sessizdirler. Genelde mal kontrolü, pazarlık ya da yumulma amaçlı kullanılır. Pist dolu olduğu için bu masalar henüz boştu.

Süleyman, benim oturmam için sandalyemi tuttu. Pek hoşuma gitti. Son zamanlarda erkeklerde kibarlık kalmadı: Sandalye tutmayı geçtim, otomobil kapısı bile açmıyorlar. Hepsi feminist ve lezbiyenler yüzünden.

Kendi de geçip masanın diğer tarafına oturdu, işkillendim. Ayol bu işler için yan yana oturulur. Otururken ceketinin düğmelerini çözdü, pantolon paçalarını hafifçe yukarı çekip oturdu. Dimdik oturuyordu. Kendini koyvermiyordu. Pek konuşkan değildi. Sadece beni süzüyordu. Ben de arkama yaslanmadım, aynı diklikte oturdum. Böyle devam ederse bizi görenler, ciddi iş görüşmesi yapıyor sanacaklardı. Ya da maliyeden denetim geldiğini. Hüseyin’in oturduğu tarafa baktım. Müjde ile ilgili gözüküyordu. Bakışlarımı fark edip bana baktı. Göz göze geldik. İçkimden bir yudum alıp şuh bir gülümsemeyle Süleyman’a döndüm.

“Seni kulüpte ilk defa mı görüyorum?” dedim

“Evet,” dedi.

Devamı gelsin diye bekledim. Beni nereden tanıdığını, niye beğendiğini açıklamasını bekledim. Gelmedi. Öylece bakıyordu. Ama bakışları sorularıma cevap vermiyordu. Böyle az konuşan adamları çekici bulurum.

“Pek konuşkan değilsin galiba...” dedim.

Yine “Evet,” dedi.

“Daha önce söyleyen oldu mu bilmem ama Gary Cooper’a benziyorsun,” dedim. Bilmemesi ihtimaline karşı da ilave ettim. “Film artisti. Eski...”

“Biliyorum,” dedi. “Anneannem hep söyler.”

Annesi değil, anneannesini!

“Dedem de benzermiş,” diye ilave etti.

Ve yine o çekici utangaç bakışlarına döndü. Ya sahiden ilk defasıydı ya da kaşar bir çapkındı. Utangaç âşık rolünü çok iyi oynuyordu.

“Peki ne yapmak istiyorsun?” diye sordum.

Cevap vermeden evvel eliyle alnını kaşıdı. Gülümsedi. Dişleri de güzeldi.

“Birlikte çıkmak, sizi bir yere götürmek.”

Bunları biraz utanarak söylediği belliydi. Karanlıkta belli olmasa da kızardığını anladım. Bakışlarını kaçırıldı. Üstüne gülümsemesi ise ayrıca hoşuma gitti.

Hızlıydı. Ama ben o kadar da kolay lokma değilimdir. En azından benimle gitmek istediğini söylerken biraz daha baştan çıkartıcılık ya da arzu beklerim.

“Henüz çok erken, daha yeni geldim. Biliyorsun...”

“Ben iki saattir sizi bekliyorum.”

Haklıydı. Diğer kızları değil beni beklediğine göre.

“Şimdi burasının en canlı hali. Hemen gitmek istemiyorum,” dedim.

“Ben istiyorum,” dedi.

Bir yere koyamadığını elini nihayet dizime koymuştu. Koymuştu ama el kıpırdamıyordu.

Hiç “lütfen” dememişti. Doğrusu bu hem dikkatimi hem de ilgimi çekti.

Beni istemesi, benim için iki saattir beklemesi, kaldırıp götürmek kararlılığı ve bu cool tarzında garip bir çekicilik vardı. Ötekiler gibi yapış yapış sarkıntılık etmiyordu. Müstehcen değildi. Magazin ağzıyla “seviyeli bir ilişkiye” başlangıç gibiydik.

Naz yapmak huyumdur. Severim. Hüseyin’in bakış alanında olmam beni daha bir şevklendirdi.

“İlla beni istiyorsan biraz sabırlı olup beklemelisin. Ben de buraya eğlenmeye geldim.”

“Sonra geri getiririm,” dedi.

“Nereye gideceğiz peki?”

“Eve,” dedi.

“Benimkine olmaz. Uzaktaysan gelemem, otele gideriz, tabii sen ödersin,” dedim.

Gülümser gibi yaptı.

“Fazla uzak değil,” dedi.

Fazla kelimesine dikkat etmem gerekirdi, ama Hüseyin’e beslediğim kıskançlık gözümü bürümüştü. Bir an evvel bir–şeyleri ispatlamak çabasına girmiştim. Hem adam da hoştu yani.

Her zamanki kurtarıcım Hasan yanıma yaklaştı. Üzerinde, yine kışından düşen jean’i vardı. Bir travesti barında, kış yarığını göstererek dolanan garson ne kadar maço olabilirse Hasan da o kadardı. Süleyman’dan özür dileyip Ha–san’a döndüm. Bunu yaparken kollarımı gergin tutarak ellerimi üst üste, dizime koydum. Bacaklarım, hafif bir eğimle, birbirine paralel duruyordu. Ayaklarım ise bitişikti. Tam Audrey Hepburn pozuydu yani. Eldivenlerimi takmış olsam daha hoş olacaktı, ama o kadar kusur olsundu. Takma kirpiklerimi önce hafifçe kırıştırıp, sonra kaşlarımı kaldırıp gözlerimi açarak, kocaman bir soru işareti ve gülümseyen halimle Hasan’a baktım

“Geldiğinizi görmedim,” dedi. “Sofya iki kere seni aradı. Önemliymiş.”

Teşekkür ettim.

Hasan “aramayı unutmayın,” dedi ve omzumu sıkıp gitmeye niyetlendi. Şu Refik Altın konusu kafama takılmıştı. Süleyman’dan özür dileyip ayağa kalktım. Peşinden gidip Hasan’ı kışından düşen pantolonunun belinden yakaladım.

“Buse meselesini Refik nereden biliyor?” diye sordum

“Ben ne bileyim,” dedi.

Hiç de inandırıcı değildi. Belini bıraktım. Silkinip pantolonunu azıcık yukarı çekti.

“Bak,” dedim, “bana numara yapma! Boşboğaz olduğunu biliyorum. Ama söylenecek şey var, söylenmeyecek şey var. Refik’e öğlen yediğin yemek bile söylenmez. Pisliğin tekidir.”

Hayretle yüzüme bakıyordu.

“Ben bir şey söylemedim,” dedi.

Gary Cooper’ın beni beklerken Hasan’la vakit harcayamazdım. İnkâr ediyorsa kendi bileceği işti. Elbette uygun zaman gelirdi. Suyu ısınıyordu. Anlasa iyi ederdi. Hasan’ın bu olaya ilgisi ve Sofya’yla olan ilişkisi sinirime dokunmaya başlamıştı.

“Seni uyarıyorum, dikkatli ol,” dedim.

Yanına döndüğümde Süleyman’ın yorumu kısaydı.

“Kıçı gözüküyor.”

“Şimdi moda,” dedim.

“Bana uymaz,” dedi.

“Neden k  ına g  venmi  or musun?”

Esprim bo  a gitti. Süleyman g  lmedi bile.

“Ne alâkası var,” dedi. “Güvendiğim her şeyimi sergilemem gerekmez ki.”

Yılışık bir edayla “neyine g  venirsin” diye sormak vardı, ama bu tür basitlikleri diğer kızlara bırakırım. Benim tarzım değildir.

Süleyman’ın eli dizimde çekingen bir şekilde hareketleniyordu. Hüseyin ise uzaktan beni g  zliyordu. Ona baktığımı görünce tekrar Müjde’ye döndü. Aklınca o da bana nispet yapıyordu. Hadsiz adam, ne olacaktı.

“Bak canım,” dedim. “Erken saatte fazla uzun kalamam. Ama madem bu kadar bekledin...”

Süleyman ayağa kalkmıştı bile. Oturduğum yerden daha da uzun gözüküyordu.

“Ben arabayı getireyim. Burada park yeri bulamadım. On beş dakika sonra seni kapıdan alayım,” dedi.

Tekrar “Bak canım,” dedim, “garip isteklerin varsa olmaz.”

Elini omzuma koydu.

“Yok,” dedi.

Gariptir ama farklı istekleri olanlar genelde söyler. Şöyle isterim, böyle yaparım diye. Bu onlardan da değildi.

“Ben kapıda beklemem, sen kapıya gelince bana haber yolla. Kapıdakinin adı Cüneyt,” dedim.

“Olur,” dedi ve yanağıma, evet yanağıma, yalancıkdan bir öpücük kondurup gitti. Oturduğum yerde öylece kaldım.

Beklerken Sofya’yı aramaya karar verdim. Bakalım şimdi neler söyleyip kafamı karıştıracaktı. Hasan’ı bulup ondan Sofya’nın telefonunu aldım. Ezbere biliyordu. Bu da garibime gitti. Düne kadar evinin yerini çıkaramam diyordu, telefonu bilmiyordu. Şimdi ise ezberden söyleyivermişti. Üst kata, ofise çıktım. Kapıyı ve salona bakan pencereyi kapattım. Yoksa çalan bu müzikle geçtim telefonu, kendi sesimi duymam olanaksızdı.

Numarayı çevirdim. Sofya karşımdaydı.

“Merhaba Sofya, benim,” dedim. “Beni aramışsın.”

“Ne yaptığını biliyorum,” dedi. “Sana bulaşma dedim. Ama sen kendini işin ortasını atıyorsun.” Yine tane tane konuşuyordu.

“Ne yapmışım? Neyi biliyorsun?”

“Buse’nin annesinin evine gittiğini, ortalığı karıştırdığını. Neler bulduğunu.”

Bütün bunları nereden bildiğini merak ettim, ama ne fark ederdi ki. Gürbüz komşu anlatmış olabilirdi, ev gözleniyor olabilirdi, ben izleniyor olabilirdim. Bu seçeneklerin hepsi de puan kazandırırdı. Lakin ne bulduğum konusunda onun nasıl bilgisi olabilirdi?

“Ne bulmuşum?” diye sordum. Yüz yüze olmayınca sesimdeki güveni koruyordum. Sofya’nın sesi, görüntüsü olmadan o kadar da sersemletmiyordu.

Telefondan sentetik duygusu veren bir gülüş sesi geldi.

“Sen daha iyi biliyorsun. Aradığına göre.” Sonra sesi ciddileşti

“Bulduklarını hemen bana vermelisin,” dedi. “Yoksa işler çığırından çıkacak. Seni ancak böyle koruyabilirim.”

“Vallahi elimde bir şey yok,” dedim.

“Kendini de beni de mahvedeceksin. Aptallık ediyorsun. Etme. Bunlar ciddi. İşin şakaya gelir tarafı yok. Ne aldınsa hemen ver. Sende olduğunu biliyorlar.”

“Bende bir şey yok ki,” dedim. “Ev, ben girdiğimde zaten alt üst edilmiş, her yer aranmıştı.”

“O bit kadar zekânla oyun oynamayı bırak!” Bunları en erkek sesiyle söylemişti. Tanımakta güçlük çektim. Onun bu sesini duymayalı yıllar vardı. Hemen kendini topladı ve asil diva sesine döndü.

“Dün gece orada olduğunu biliyorlar.”

“Onlar kim?”

“Çok soru soruyorsun. Hiç doğru değil. Hiç,” dedi.

“Yani kimler?” diye ısrar ettim.

“Böyle devam edersen benim yapabileceğim bir şey yok,” dedi.

“Sen bilirsin,” dedim ve telefonu kapattım.

Kendimi korumayı bilirdim. Üstelik de sahiden elimde ne resimler vardı ne de mektup. Sadece uyuşturucu altında yapılmış bir söyleşide doldurulmuş bir kaset. Hem zaten ses bandı ne kadar delil sayılırdı ki. Teknoloji sayesinde belli bir sesi sentetik olarak taklit etmek mümkündü. Olmadı bir konuşmayı alıp istendiği gibi kelime kelime yeniden kurgulamak gayet kolaydı.

Sofya yine sinir sistemimi bozmuştu. Onda denge merkezimi tahrip eden bir şey vardı.

Salona indim. Merdivenlerin ağzında Hasan yanıma geldi.

“Konuştunuz mu Sofya’yla?” diye sordu.

“Evet! Sana ne?”

“Yine telefonda. Kesilmiş. Bekliyor. Ne diyorsunuz?”

“Neye ne diyorum?”

“Konuşacak mısınız?”

“Çıktı dersin..”

“İnanmaz ki...” Bunu söylerken kızlardan kaptığı belli bir mimik yaptı. Dudaklarını büzüp büktü. Yakışmadı. Kızlarda iyi duran şeyler böyle erkek kılıklılarda tuhaf oluyor.

“Kırıtma Hasan,” dedim. “Uydur bir şey. Konuşmayacağım.”

“A sen bilirsin! Ne kızıyorsun bana.”

Arkasını dönüp düşen pantolonun belini çekiştirerek gitti.

Şu Süleyman Bey işini bitirince, dönüp Sofya mevzuunu enine boyuna düşünmekte yarar vardı. Ayrıca da Hasan’ın durumu da karanlıktı. Ona ne oluyordu? Bağrımda yılan mı beslemiştim? Neydi bu Sofya taraftarlığı? Sonra Buse olayına ilgisi.

Sofya bile ürktüğüne göre durum sahiden vahimdi. Benim üstüme sıçramaları, hem de pisi pisine, belaya bulaşmak olurdu.

Hareketlenme olan kapıdan tarafa baktım. Beş–altı kişilik bir grup içeri giriyordu. Önde Suat’la yeni sevgilisi manken kız vardı. Laurel ve Hardy gibiydiler. Hemen arkalarından Mahmut geliyordu. Buse’yi teknelerde düzen koca aletli, teşhirci, piyanist şantör Mahmut Gürsel. İşte bu harikaydı. Dinlediğim kasette adı geçenler birer birer sükün ediyordu.

Bu adam bizim kulübe gelmezdi. Gelmesinin bir sebebi mutlaka vardı. Suat onu durduk yerde buraya sürüklemiş olamazdı. Mahmut’un neyin peşinde olduğunu anlamak zor değildi. Ama benim kaseti dinlediğimi bilemezdi. Ne zaman öğrenmişti? Nasıl haberi olmuştu?

Gergin duruyordu. Bence bu tedirginlik, sadece bir travesti kulübünde olmaktan değildi. Hasan onları karşıladı. Suat’la öpüşmeleri, Mahmut’la da samimi tokalaşmaları canımı sıktı. Hasan’da

birşeyler vardı. Ne olduğunu bilmiyordum ama bulacaktım. Manken kız güzeldi ve buz gibiydi.

Diğer iki kişiyi tanıımıyordum. Kimin ne çıkacağı belli olmazdı ama bunlar bize yaramaz gibiydi.

Önü boşalan kapıdan Cüneyt bana el sallıyordu. Anlaşılan Süleyman Bey beni almaya gelmişti. Mahmut ve Suat’la karşılaşmamak istiyordum. Sorularıyla, ne bilip bilmediğimi anlamaya çalışacak manalı bakışlarıyla uğraşacak halim yoktu. Başka zamanlar gözüme büyük gözüken kulüp şimdi avuç içi kadar görünüyordu. Kaçarım yoktu.

Doğrudan yanlarına gittim. Suat’la sarılıp öpüştük. Kıyafetime iltifat etti. Yani anlayan anlıyordu. Mahmut’la resmen tanışıklığımız olmamasına rağmen kulübün işletmecisi olarak onu tanımıyor olamazdım. Yeterince meşhurdur.

“Hoş geldiniz,” dedim.”Sizi burada görmek ne hoş.”

Elimi eline aldı, kendine çekerek sıktı. Bakışları yiyecek gibiydi.

“Asıl biz memnun olduk,” dedi.

Nefes alırken tüm kokumu içine çeker gibi yapıyordu. Elim hâlâ tutuyordu. Adam tek kelimeyle müstehcendi. Hatta iğrençti.

“Kusura bakmazsanız ben çıkmak zorundayım,” dedim elimi çekerek. “Geç bile kaldığım bir randevum var. Tekrar bekleriz.”

Suat’ın itiraz denemesi pek yapmacıktı ama Mahmut’un bakışlarındaki kızgınlık görmeye değerdi. Oyunağı elinden alınmış çocuklar gibiydi. Fırsatı kaçırmıştı.

Arkamdan Suat’a söylendiğini duymasam bile biliyordum. Kalabalığı yararak, salına salına kapıya doğru ilerledim.

Koyu renk camlı, siyah bir Volkswagen Passat kapıda bekliyordu. Cüneyt kapıyı tuttu, ben de en Audrey Hepburn halimle bindim. Önce yavaşça kalçamı yerleştirdim, sonra bacaklarımı paralel tutarak içeri çektim. Cüneyt arabanın kapısını kapatırken göz kırptı. Âdetidir, benim bindiğim arabaların plaka numaralarını hemen ezberler. Ne olur ne olmaz diye. Aslında bunu kızların hepsi için yapar. Sadece onları, sayılan çok olduğu için ezberlemez, bir kenara yazar. Benim geliştirip uygulamaya koyduğum basit bir güvenlik önlemidir.

Süleyman emniyet kemerini takmış direksiyondaydı. İkaz sinyali kesintisiz ötüyordu.

“Lütfen emniyet kemerinizi takın,” dedi.

Dediğini yaptım. Ses kesildi. Hareket ettik.

“Geç kaldınız,” dedi.

“Tam çıkarken bazı önemli müşteriler geldi biraz ilgilenmek zorunda kaldım,” dedim. “Kusura bakma. Umarım fazla bekletmedim.”

“Yo hayır,” dedi. “Pek fazla değil. İçeride iki saatten fazla bekledikten sonra birkaç dakikanın lafı olmaz.”

Gözlerini yoldan ayırmıyordu. Bir tuşla otomatik olarak kapıları kilitledi.

“Neden kilitledin?” dedim.

“Güvenli olur,” dedi.

Kime karşı ve niçin güvenli olacağımızı merak ettim. Seksimi çıkartmadım. Madem konuşmayı sevmiyordu ben de konuşmaz, düşünürdüm. Elimi vites kolu üzerindeki elinin üstüne koydum. Dönüp bana gülümsedi. Çekiciydi, erken saatte kısa bir işe gidiyordum. Ayrıca kulüpteki hıyar taksici Hüseyin’e nispet yapıyordum. Yoksa hem kızlar, hem de çalışanlar benim işe çıkmaya düşkün olmadığını bilirler.

Müzik açmamıştı. Oysa pahalı bir müzik seti vardı. Sadece havalandırmanın sesi vardı. Gün boyu binip indiğim klimasız taksilerden sonra klima hoş bir serinlik yapıyordu. Hak ettiğime inandığım bir lüksü yaşıyordum. Oturduğum koltukta Audrey Hepburn’ün oklava yutmuş dik oturuşuna boş verip gevşedim.

Elimi, elinin üzerinden kaldırıp bacağına koydum. Bir anlık irkilmeden sonra tekrar o çapkın gülümsemeye bana döndü.

“Şimdi olmaz,” dedi.

Saygıyla karşıladım. Trafik kazaları bu kadar bolken arabayı dikkatli kullanmak gerekirdi. Elimi çektim.

Kıvrak araba kullanıyordu. Sert frenler ya da gaz vermeleri yoktu. Akar gibi gidiyorduk. Dolapdere’den çevre yoluna doğru ilerliyorduk.

“Peki nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Sizinle konuşmak isteyen biri var,” dedi.

İşte bomba haber diye buna denirdi.

“Anlamadım,” dedim.

“Sizinle konuşmak isteyen biri var. Sizi ona götürüyorum.” Gözlerini yoldan, ellerini direksiyondan ayırmıyordu.

“Dur bakalım!” dedim. “Kimmiş o benimle konuşmak isteyen? Neden kendi gelmiyor?”

“Gelemez. Uygun olmazdı. Onun için beni yolladı.”

Fazla seçenek yoktu. Süreyya Eronat veya Sofya’nın şantajcı mafyozlarıydı. İsim söyleyip ortalığı karıştırmak gereksizdi. Ama hangisi olursa olsun iyi haber sayılmazdı. Hatta, her iki seçenek de elenmeme neden olabilir, hayattan elenmeme kadar gidebilirdi.

“Kime gidiyorum peki?” dedim. “Kiminle görüşeceğim?”

“Patronumla...”

Bu zaten belliydi. Ama patronun kim olduğu hakkında ipucu yoktu. Bu arada çevre yoluna çıkmış, aşmış, Kemerburgaz yönündeki karanlık yola dönmüştük.

“Onu anladım. Patronun kim?”

“Gidince görürsünüz. Açıklama yapmak bana düşmez.”

“Peki ne konuşacakmış benimle?”

“Dedim ya açıklama yapmak bana düşmez diye. Gerekeni o açıklar size. Benim görevim sadece sizi alıp güvenlik altında yanma götürmek.”

Şimşek hızıyla düşünüp, gök gürültüsü halinde konuştum.

“Ben bir yere gitmiyorum. Hemen dur!”

Her film ve romanda olduğu gibi durmadı. Sadece yarım ağızla güldü. İçinden, kırıttık bir travestinin lafıyla hareket edecek adamlardan değilim diyordu. Dursa da, bulunduğumuz yerde, neredeyse dağ başında, karanlık ve ıssız bir yerde incek halim yoktu.

“Dur!” dedim. “Beni derhal geri götür.”

“Sakin olun,” dedi.

“Hemen dur diyorum.”

Yine durmadı. Arabayı durdurmak yerine beline uzanıp tabancasını el attı. İşte bu, harekete geçmem için yeterliydi. Hızla seyir halinde olmamıza aldırmadan kolunu tutup hızla çevirdim.

Şaşkınlıkla bana baktı ama gıkı bile çıkmadı. Ne olduğunu kavramasına fırsat vermeden, burnunun üstüne, kaşların tanı altına el tersi ile kesme attım. Derin bir “ağh” salarak ayağını gazdan çekti. Yokuş aşağı eğimli yolda hızlanmaya başladık. Kulak arkasına etkin bir kesme daha vurup sersemlemesini fırsat bilerek belindeki silahını almaya yeltendim. Elimi kavradı. Güçlüydü. Oysa can acısından kıvranıyor olmalıydı. Boşta kalan elimle kapıyı açmayı denedim. Kilitliydi. Aramızda kalan panodaki birbirine benzer düğmelerden birine basmalıydım. Ama hangisine? Ve nasıl yapacaktım?

Vakit kazanmak için parmağımı sağ gözüne soktum. Bu, kör etmese de günlerce gözlerini hareket ettirdikçe cam yanardı. Bağırды. Tabii bağıracaktı. Bu iyi can yakar. Can havliyle elimi bıraktı, gözünü kapadı.

“Lanet olası ibne!” diye tısladı.

Hızla paneldeki her tuşa basmaya başladım. Daha doğrusu hepsine sol elimle vuruyor, sağ elimle de sürekli kapıyı açmayı deniyordum.

Gözünü bırakıp sağ eliyle sol koluma tekrar yapıştı. Sıkı tutuyordu. Kapım açıldı. Sağ elimle ense köküne bir sersemletici darbe daha vurdum. Kafası öne düşüp direksiyona çarptı. Kolumu nihayet bıraktı.

Hâlâ gidiyorduk. Güçlü gorilim Süleyman Bey hemen kendine gelmeye başladı. Doğrusu kayda değer bir dayanıklılığı vardı. Fazla düşünmeye gerek yoktu. Kendimi arabadan attım. Katıldığım savunma sanatları eğitimlerinde bunu denemiştik. Tekniği öğrenmiştik. Ama canlısı farklı oluyordu. Canım yandı. Spor ayakkabılar ve eşofmanla, düşünüp planlayıp uygulama yapmak ile çıplak bacaklar ve eteklikle yapmak arasında epey fark vardı.

Kendimi atıp içine yuvarlandığım yer çakıl taşlı banket, oradan da düştüğüm dikenli çalılardı. Passat, on metre bile gitmeden sert bir frenle durdu.

Peşime düşüyordu. Beni unutup yoluna devam etmesini beklemek saçma olurdu. Bebe mavisii elbisemle mehtaplı gecede fener gibiydim. Saklanmanın faydası yoktu. Daracık araba içi yerine açıklıkta onu halledebilirdim. Eğer silah çekmezse!

İnmiş, elinde silah bana doğru yalpalayarak ilerliyordu.

Yoldan geçen tek bir araç yoktu. Zaten o kalabalık İstanbul trafiği böyle zamanlarda yok olur,

bitir. Hani nerededeydiler saatlerce yolları tıkayanlar? Tek bir araba, minibüs, otobüs hatta kamyonu razıydım. K1ç kismetten çıkınca donun lastiğı dokuz yerden kopar misali hiçbirini ortada yoktu, iş bana kalıyordu.

“Ateş etme!” dedim ve ellerimi kaldırıp olduğum yerde ayağı kalktım.

“Deli misin sen!” diye bağırdı. “Az daha kör edecektin beni.”

“Özür dilerim,” dedim. Devirene kadar alttan almak lazımdı.

“Buraya gel!” dedi.

Düşerken sakatlandım, gel yardım et diye onu çalılara çekebilirdim. Ama çalılıkta, dikenlerin arasında dövüşmek zor olurdu. Yola çıkıp, düz asfalt zeminde halletmeyi tercih ederdim. Öyle yaptım. Eteğimi sıvayıp iki hamlede yola çıktım. Elindeki silahın ucuyla arabayı işaret etti.

“Adam gibi bin, gidelim.”

Silahı bana çevriliydi. Ona yaklaşırken dikkatli olmalıydım. Ayağımı burkmuş gibi topallayarak yavaştan ilerledim. Hâlâ boşta kalan eliyle gözünü ovuşturuyordu.

“Canım çok yandı mı?” dedim.

“Erkek adamın canı yanmaz,” diye homurdandı.

Aramızda bir zıplamada aşacağımdan fazla mesafe vardı. Silah kullanmada ne kadar hızlı olduğunu bilmiyordum. Risk almaya değmezdi. Ben sıçradığımda ateş ederse tam isabet: Vurulurdum. Önce silahı halletmeliydim. Bunun için de aramızda bir kol boyumdan kısa mesafe kalmalıydı.

Ayaklarımı sürüyerek iki ufak adım daha attım. Evet, artık yeterince yakındım.

“Galiba ayağımı burktum,” dedim ve eğildim. İyi sıçrama için biraz eğilmek gerekir. Şüphelenmedi.

“Kendin kaşındın,” dedi.

Cümlesi bitmeden surat ortasına iyi bir sağ tekme yemişti bile. Hemen peşinden de ikinciye attım. Yeterince sersemledi.

Zıplayıp ayak değiştirdim ve önce tabanımınla sol dizine vurdum. Aynı ayağımla anında apış arasına güçlü bir tekme daha yerleştirdim. İki büküm oldu. Ellerimi birleştirip ensesine indirdim. Silah tutan elini yakalayıp çektim. Kolunu, kaldırdığım dizime sertçe iki kere vurup silahı düşürttüm. Aynı dizimle bir de yüzüne vurdum. Yere serildi.

Eğilip yerden silahı aldım. Aslında bunu yapmamalıyım. Yerde yatıyordu ama baygın değildi. Uzanıp sağ ayak bileğimi yakaladı. Dengemi bozdu. Yanma düştüm. Olsun, artık silah bende idi. Burnuna dayadım. Kafasını yerden kaldırıp sağlam gözüyle silaha baktı ve bayıldı.

Bu hem iyiydi hem de kötü. İyiydi, çünkü bu beladan kurtulmuştum. Kötüydü, çünkü onu konuşturma şansım olmamıştı. Oysa silahı burnuna dayarken onu nasıl sorgulayacağımı ve her şeyin nasıl da birden aydınlanacağını hayal etmişim.

Oturup başında silahla bekleyebilirdim. Bu boğa gücüyle az sonra ayılırdı. Ben de sorgu sual işlemini tamamlardım.

Bırakıp gidebilirdim. Bu daha fazlasını peşime salmak olurdu. Bu sefer tek kişi gelmişti, sonraki sefer bir ordu olurdu.

Bulunduğum yer hâlâ karanlık bir yolun asfalt zeminiydi. Yani yorum yapıp düşünmek için pek uygun değildi. Üstelik hâlâ çalışan otomobilin egzoz dumanı yüzüme geliyordu. Midem bulandı.

Daha fazla egzoz emip içimin geçmesine gerek yoktu. Süleyman hemen ayılmasın diye ense köküne sert bir darbe daha vurdum. Yere iyice serildi. Sanki günlerin yorgunluğunu üstünden atar gibi gevşemiş yatıyordu.

Silahlı belime soktum ve hızla üstünü aradım. Başka silah yoktu. Ceket cebinde elime bir cep telefonu geldi. Açık ise, kayıtlı telefon numaralarına, son konuştuğu kişilere ulaşabilirdim. Çıkarttım baktım. Kapalıydı. Pin kodunu bilmeden açmak imkânsızdı. En azından burada beceremezdim. Evde, gerekli donanımla uzun sürmezdi. Onu da kalın kemerimin arasına sıkıştırdım.

Cüzdanını aldım. Kimliği Süleyman Bahattin Aydın adınaydı. Belli ki her iki dedesinin de adı verilmişti. Yirmi yedi yaşındaydı, İstanbul doğumluydu. Ehliyet de aynı ismeydi. Resimde sert bakmaya çalışan bebek yüzlü bir hali vardı. İyice parası, ayrı bankalardan, biri gold, iki tane kredi kartı vardı. Hak ettiğime inandığım için paranın tamamını aldım. Mahvolan İtalyan keteni elbisemin parasını bile ancak karşılardı ya, neyse.

Kıpırdanmaya başlayınca doğal olarak ense köküne tekrar bir kesme yedi. Ve yeniden gevşedi. Gevşemek beden için çok önemlidir, iyi gevşemeyi becerirsek kısa sürede çok iyi dinlenebiliriz. Üstelik pek çok bedensel ağrı ve acı, hatta hastalık, gevşeyememek yüzünden ortaya çıkar. Kulüpteki kazık gibi duruş ve yürüyüşünü hatırlayınca böyle bir gevşemenin ona ne kadar yararlı olduğunu düşünüp kapılmakta olduğum suçluluk duygusundan sıyrıldım.

Ne olur ne olmaz diye belindeki kemeri çıkartıp ellerini bağladım. Normal şartlar altında ense köküne yediği darbelerden sadece biri ile en az yirmi dakika baygın kalması gerekirdi. Ama bu sahiden olağanüstü güçlüydü. Keskin darbelere bana mısın demiyordu. Hemen gözlerini, yani hasarsız olanı aralıyor, sırtı kabarıyordu. Sağlam bir kendini toplama ve ayılma refleksi, olağandışı bir bedensel iradesi vardı. Belli ki iyi ve uzun bir eğitim almıştı. İçten içe takdir ettim.

Onu arabanın arkasında bırakıp torpido gözünü karıştırmaya başladım. Ruhsat ve sigorta belgeleri tamdı. Adına kayıtlıydı. Kısacası işime yarayacak hiçbir ekstra bilgi yoktu. Torpidoda zulaya atılmış bir paket prezervatif bulunca gülmeye başladım. Gözüm üstünde, kapı açık, arabaya oturdum. Silahlı elime aldım. Halime baktım: Eteğim yırtılmıştı. Çıplak kollarımda ve bacaklarımda çizikler ve ufak yaralar vardı. Her birini görünce canım yanmaya başladı. Oysa daha önce fark etmemiştim. Pisliği

saymıyordum. Üstüm başım toz içinde kalmıştı. Okkalı bir küfür salladım.

Burada beklemek gereksizdi. Bu herif, bu inat ve iradesiyle burnuna ne kadar silah dayasam konuşmazdı. Benim onu vurmayacağımdan o da, ben de emindik. En fazlası, gözdağı vermek adına ayağına, bacağına ateş etmeye cesaret ederdim.

Elimdeki silaha baktım. Her yanına parmak izim bulaşmıştı. Yırtık eteğimle bir güzel silip torpido gözüne tıktım.

Hâlâ çalışmakta olan motoru durdurdum. Anahtarları aldım. Her ihtimale karşı direksiyon, torpido ve kapı gibi yerlerdeki parmak izlerimi de sildim.

Süleyman'ın yanına gittim. Yüzükoyun yatmış, mışıl mışıl uyuyordu. Ağzından biraz kan ve salya yere akmıştı. Dudakları aralık, asfaltı öpüyordu. Ayağımla dürtükledim. Hareket yoktu. Ölmüş olamazdı, ama yine de eğilip şah damarını yokladım, düzgün atıyordu. Bu güçle birkaç güne kalmaz eski haline dönerdi.

Seçeneklerimi tekrar sıraladım: A– Başında ayılmasını beklemek ve onu konuşturmaya çalışmak; –ki bu seçenek zaten daha evvel elenmişti–; B– Arabayı alıp onu bırakarak gitmek; C– Hem onu hem arabayı bırakıp kendi başıma gitmek. Düşündüm ama bir D şıkkı bulamadım.

Arabayı alıp, onu bırakıp gidebilirdim. Bana hiçbir şey engel olamazdı. Ancak arabayı sonra ne yapacağım sorundu. Hem ayrıca yanımda ehliyetim yoktu, yani yenim dardı. Herhangi bir kontrolde sıyrılmak zor olurdu. Arabayı bırakacağım yerde –her neresiyse– beni görüp sonra hatırlayacak biri çıkabilirdi.

Kendi başıma gitmek seçeneği, fikir olarak hoştu. Ayrıca gayet sinematografikti: Hemen beni takip edemesin diye anahtarları mağrur bir edayla çalılarının arasına atıp, paçavraya dönmüş Audrey Hepburn kılığında, gece otoyola doğru yürümek. Ancak gereksiz bir çaba ve yorgunluk gerektiriyordu. Rahatlıkla dağın başı sayılabilecek, hiçbir aracın geçmediği bu yolda otostop çekmek kolay değildi. Ana yola yürümek zaman isterdi. Niyetim ve halim yoktu. Beceriksizce düşmemden dolayı canım acıyordu.

Hem ana yola çıkıp, otostop çeksem; bu saatte çekilen otostop pek hayırlı çıkmazdı. Başka şeyler istemeden beni bindiğim arabadan indirmezlerdi.

Ayağımla tekrar Süleyman'ı dürttüm. Kafasını hareket ettirdi. Evet, işte ayılıyordu bile. Ona danışmaya karar verdim.

“Sence ne yapmalıyım?” dedim. “Arabayı bırakıp mı gitsem, alıp mı gitsem karar veremiyorum. Sen ne dersin?”

Sağlam gözünü araladı, “Ha?” dedi.

Sorumu tekrarladım.

“Ananın a—!” dedi. Aslında demeye çalıştı. Çünkü dudakları hâlâ asfalta yapışık, ben de sağ ayağımla kafasına basıyordum. Annemden bahsedilmesinden, hele de böyle bahsedilmesinden hoşlanmam. Annemin mahrem yerleri başkalarını ilgilendirmez. Ayağımla iyice bastırdım, yanağı ezildi. Ağzı balık ağzına döndü.

“Terbiyesiz!” dedim. “Sen istedin...” Ayağımı kaldırıp kafasına zarif bir şut attım. Tekrar kendinden geçti.

Kemerime sıkıştırdığım beyaz saten eldivenlerimi çıkartıp taktım. Eşarbımı başıma doladım. Arabaya bindim, çalıştırdım, hareket ettim.

Bu halim ve moralimle kulübe dönemezdim. Arabayı bir yere bırakıp eve dönmeliydim. Yol açıktı. Doğru Taksim Meydanı'na gittim. Passat'ı, AKM'nin otoparkına bırakmaya karar verdim. Orada günlerce kalabilirdi. Üstelik hafta sonu giren çıkan çok olacağı için otopark görevlilerince hatırlanmam zordu.

Camı çok indirmeden, park giriş makbuzunu aldım, arabayı göze batmasın diye ortalara bir yere park ettim, inerken anahtarı alıp almamak arasında kararsız kaldım. Kilitlemeden açık bırakabilirdim. Bulan alıp giderdi. Oh! Çalıntı araba olurdu. Ya da kendileri bulurlardı. Süleyman, patronu ve daha kimler varsa. Nasılsa yedek anahtarları vardır diye düşünüp anahtarı aldım, yine de aracı kilitlemedim.

Kimseye görünmemek için otoparkın ön tarafına kadar yürüyüp Atatürk Kültür Merkezi'nin duvarı dibinden dışarı çıktım. İlk taksiyi durdurup bindim.

Gençten bir sürücüydü. Binerken kıyafetime dikkat etti.

“Bayan geçmiş olsun,” dedi.

Haliyle “bayan” ben oluyordum.

“Sağol,” dedim. “Önemli bir şey değil, düştüm.”

“Ama fena düşmüşsün. Bir şeyin yok ya?”

“Yok. Sağol. Sadece düşerken elbisem yırtıldı,” dedim.

“Düşenin dostu olmaz derler,” diye espri yaptı.

Üstüne de kendince güldü. Gülmesi bitince sessizliğe tahammülsüz olduğundan gerek, derhal radyoyu açtı. Onu çalma bunu çal, sesi kıs kavgası yapacak halim yoktu. Konuşma özürlü DJ’in, çalacağı parça üzerine yaptığı telefon sohbetini mecburen eve kadar dinledim.

Taksiyi, Süleyman’ın parasından ödedim. Hızla eve girdim. Işıkları bile açmadan, kapıdan girer girmez üstümde–kileri çıkartmaya başladım. Geçtiğim her yerde bir parçayı bırakarak banyoya girdim.

Duş iyi geldi. Dikenler, bacaklarımı umduğumdan çok çizmiş, ama daha az zedelemişti. Yani öyle kayda değer bir yara yoktu. Kızarıklıklara bakılırsa moraracak yerim çoktu. Süleyman’ın tutup sıkığı sol kolum da bunlar arasındaydı.

Derhal buz kompresi yaptım. Sonra da pansuman. Yüzümde tek bir zarar ziyan yoktu. Önemli olan da buydu. Uygun kıyafetle her şey kamufle edilebilirdi.

Ya düşerken ya da hamle yaparken sağ omzumu incitmiş–tim. Ağrıyordu. Uzakdoğu’dan aldığım ağrı kesici pomattan sürdüm.

Kendimi iyi hissediyordum, karnım açtı. Dolabı karıştırıp bir paket bitter çikolata buldum. Çikolataları sert kalsınlar diye hep buzdolabında saklarım, iştahla yemeye başladım.

Kulübe telefon etmeliydim. Başta Cüneyt, hepsi dikkatli olmalıydı. Benim adresim istenirse babam olsun kimseye verilmemeliydi. Birden, kaseti dinlemek için telefon bağlantısını söktüğüm telesekreterin hâlâ bağlantısız olduğunu gördüm. Telefon bağlantısını taktım. Hâlâ dinlenecek beş mesaj vardı. Evet, onları daha önce de dinlememiştim. Ama öncelikle kulübe telefon etmeliydim.

Telefonu Hasan açtı. Beni konuşturmadan kendisi anlatmaya başladı. Zevzek.

“Sofya her beş dakikada bir arıyor. Dönüp dönmediğini soruyor. Evden arayıp bulamıyormuş. Boğuldum, bittim! Ne inatçı kadınmış yav. Bunaldım.”

“İyi olmuş,” dedim. “Kendin kaşındın. Şimdi beni dikkatle dinle...”

Sofya–Hasan bağlantısı iyice tatsızlaşmıştı. Fazla ayrıntıya girmeden başıma geleni anlattım. Hasan’ın kulağını iyice çekmeden her şeyi anlatmamak lazımdı. Bir ara da sıkı bir sorguya çekecektim. Ama bu gece değil!

Müsait olursam geleceğimi, ama bunun düşük bir olasılık olduğunu da ilave ettim.

“Çok geçmiş olsun. Bir şeye ihtiyacın var mı? İstersen hemen geleyim? Ya da kızlardan birini yo Hayayım mı?”

Hayır, başıma bir de merakıyla Hasan’ı istemiyordum. Kapattık.

Telesekreterdeki mesajları dinlemeye başladım, ilki konuşmamıştı. Bu en nefret ettiğim tarzdır. Konuşmayacaksa–lar neden telesekreterin devreye girmesini bekliyorlar, illa edebi bir mesaj gerekmez, kim olduğunu ve niye aradığını söyle yeter. Değil mi yani? Telefonda söylenemeyecek kadar müstehcense de ima eden birşeyler söylenip kapatılabilir.

İkinci mesaj Hasan’dandı. Buse’nin cenazesini almak isteyenleri öğrenmeye çalışmıştı: Akralarıymış. Cenaze isteyenlere nüfus kaydı sorulmuyormuş, o nedenle kim olduklarını, nereden akrabası olduklarını bilmiyorlarmış. İyi, yani yine yeni bir şey yoktu.

Üçüncü mesaj Ali’dendi. İvır zıvır bir dolu ayrıntı soruyordu. Mesajı durdurup not almak gerekliydi. Bütün sorduklarını tek seferde aklımda tutmam beklenemezdi. Nitekim ben de öyle yaptım.

Bir mesaj süresi söylemek ve sormak istediklerine yetmediği için hemen peşinden gelen mesajı da o bırakmıştı. Tamamını not ettim. Koca bir sayfa liste oldu. Sonunda bana iyi ve azgın geceler diliyordu.

Sonuncu mesaj yine konuşmayan birisindendi. Düğmeye basıp hepsini sildim.

Açıkçası uyku yoktu. Bu arada, bu işten de sıkılmıştım. Yani bana neydi? Ne bulunuyorsa bulunsundu. Yayınımlansındı. Kopacaksa kıyamet kopsundu. Nasıl olsa önce kopar, sonra dinerdi. Silinen silinir, kalan sağırlarla yaşam devam ederdi. Senesine kalmaz izi bile unutulurdu.

Buse'nin kör anasının derdi niye beni sarmıştı? Zaten kadın, kör mör, sırta kadem basmıştı. “Benden habersiz kapı dışarı adım atmaz” diyen, en ufak “tık” sesinde kapının arkasında biten, etrafta olan biteni tüm ayrıntısıyla bilmezse uykuları kaçan, dövülmemiş bonfile yanaklı gürbüz komşusuna bile duyurmadan, hissettirmeden yok olmuştu. Aferindi ona!

Hem ayrıca ortadan yok olurken, aranan evrakı da yanında götürmüştü. Bu ise zaten, bir kör için ayrıca yeterince takdir edilecek bir durumdu.

Yok eğer Sabiha'nım kendi gitmedi de birileri onu bulduysa onlara da ayrıca bir aferin gerekiyordu. Komşu Aynur'a duyurmadan, burnunun dibinden, komşusunu kaçırmak tam büyük ikramiyelik bir işti. Fotoğraflarla mektupları da almış olmaları beklenirdi. Yani malzeme kimin eline geçtiyse zaten geçmişti. İsterse şantajcı mafya, isterse Süreyya Eronat'ın adamları. Bana ne oluyordu?

Ayrıca tombul yanaklı komşunun, benim gözümdeki güvenilirliği gitgide azalıyordu. Evinde Süreyya Eronat'la kocasının resmi baş köşede asılıydı. Üst katında işlenen cinayetten haberi olmamıştı. İçten davranmıştı, ama hepsi tiyatro olabilirdi. Ya da içgüveyi koca, karısından habersiz bir haltlar karıştırmıştı.

Ortada iki cinayet: Buse ve öldürülen yaşlı komşu kadın; bir şantaj çetesi, adı bile duyanı ürperten Süreyya Eronat, sansürcü gazeteciler, kendilerince gizlemelerine gerek olan ilişkiler yaşamış olan bir dolu iyi kötü ünlü adam vardı. Hepsinin üstüne, gözümü korkutma konusunda elinden geleni yapan Sofya vardı. Sıkılmıştım.

Her Şeye bulaŐan, yaptıklarının artık sosyal dedikodu merakını aŐtıĐına inandığım Hasan ayrı bir meseleydi. Aralarını kendi doldurduğu bildiklerini önüne gelene anlatması hiç doğru değildi. Durduk yerde, sadece zevzeklikten Refik ibnesini de bulaŐtırmıŐtı. Sofya yardakçılığı da cabasıydı.

Refik Altın Şimdilik unutulabilirdi. Zavallı pıslığın tekiydi. Elbet zamanı gelir, onun ağzının payını verirdim.

Bundan ötesi belaya bulaşmak, kendimi aptal yerine ortaya koymak olurdu. Ama gözüken o ki birilerine birşeyler oluyor ve Süleyman denen kof oğlanı üstüme salıyorlardı. Birileri nedense benimle görüşmek istiyordu. Tadım kaçmıştı. Her yanıyla çetretil bir bulmacaydı.

Bu nedenle ne Süleyman'ın cep telefonunun pin kodunu kırmak, ne de benzer başka bir konuyla uğraşmak istiyordum. Bende film, canım yandı mı, kopar. Her zaman, her konuda öyledir. İsterse koynumdaki John Pruitt olsun. Burada da canım yanmıŐtı. Haliyle benim için film kopmuŐtu.

Tekrar kollarımla bacaklarıma aklım takıldı. Gündüz yaptırdığım onca bakım, zahmet, eziyet ve masraf boşa gitmiŐtı. Kader diye bir şey kesinlikle vardı. Biraz daha bakım kremi sürüp bilgisayarla oynamaya niyetlendim. Ama önce Bach'a ihtiyacım vardı. Elim yine BWVIO6OI1 "double konçertolara" gitti ama gece için daha görkemli birşeyler istedim. Orkestra süitleri ve Brandenburg konçertolarını geçtim. Rafta hemen yanlarında duran Handel'in Su Müziklerinde karar kıldım. Barok dönemi severim, geniş bir koleksiyonum vardır. Özellikle bilgisayarda çalışırken ya da seksten sonra bana iyi gelir. Otantik çalgılarla çalınanlar, hem sazların azlığı nedeniyle, hem de kullanılan sazların yapısından ötürü, haliyle rahatlatıcı ve biraz hafif oluyorlar. Yani gevŐetip hemen uykumu getirebilirdi. Oysa dev kadrolu çağdaş orkestraların yorumları daha görkemli ve ağır, kunt oluyorlar. Çalgı çokluğundan, kulaktan kaçan bazı ayrıntılar ortaya çıkıyor. Ya da şef kimse, onun yorumu etkiliyor. İşte

öyle birşeyler.

En modern ve hatta biraz uçuk Pierre Boulez versiyonunu seçtim. Malum, adam modern müziğin savunucusu, en önde gideni. Bildiğim kadarıyla bu onun tek barok müzik kaydı, ilk süitin largo uvertürü içimi serinletti. Bilgisayarın başına oturdum.

Şirket için hazırlayacağım bir iki ufak şey vardı. Onlarla oynamaya başladım. CD bitmeden işimi yarılamaştım. Bunları bu gece tamamlayıp yarın sabah Ali'ye göndermek iyi olacaktı. Hafta arası müşteri ziyaretlerinden bunalıp iş yapamadığı için, pazar sabahları spor yaptıktan sonra, ofise gidip çalışmak âdeti vardı. Hazırladığım analizler ve alt program dilimleri işine yarardı.

Bu tür malzemeyi asla internet üzerinden yollamam. Güvenlik yetersiz. CD'yi değiştirip Satie dinlemeye karar verdim. Bu saatler için en uygun olan "Gnossiennes"i başlatıp çalışmaya devam ettim. Buruk bir tadı olan müzik odaya yayıldı. Arada canım kahve istedi, hazırlayıp yanıma aldım. İşim bitince yaptıklarımı bir diske kopyaladım. Ali'yi eğlendirmek için bir de John Pruitt fotoğrafı ekledim. Bence, en maço geçen erkekler de arada yakışıklı adamların resimlerine bakmalı. Hatta bakıp gördükleri şeyleri örnek almalı. Resmin illa çıplak ve ereksiyon halinde olması şart değil, ama bu da benim tercihim. Diski öyle ayarladım ki, yükleme yapıldığında ekranda önce John Pruitt belirliyordu. Sonra da her yeni dokümana geçişte resim tekrar geliyordu.

Ali önce kızacak, sonra da eğlenecekti. Resmi nasıl yok edeceğini bilmediği için de disk benim müdahalem olmadan uluorta kullanılamayacaktı. Bunları düşünüp içimden hınzırca güldüm.

Diski, içi baloncuklu bir zarfa yerleştirdim. Üstünü yazıp kenara koydum. Sabahleyin duraktan bir şoförle yollardım. Kendim gidecek halim yoktu. Nasılsa iş delisi Ali, ikiye üçe kadar ofiste kalırdı.

Artık uykum gelmeye başlamıştı. İşimi bitirmiş olmanın erinci ile bilgisayarı kapattım. Yatağa uzandım. Yastıkta hâlâ polis Kenan'ın kokusu vardı. Ya da bana öyle geldi. O kadar hoş bir adamın, yani tam bir erkek güzeli, işinin o kadar çabuk bitmesi aslında tam bir hayal kırıklığıydı. Belki de benimle ilk sefer olduğu için fazla heyecanlanmıştı. Her şeyi ona bırakmış, tam anlamıyla teslim olmuşum. O da alelacele işini görmüştü. Tekrar gelirse kontrolü ele alıp kendi tarzımda yapardım. Yavaş yavaş, uzun uzun...

Bir yerlerde uykuya dalmadan hemen önceki erotik düşünce ve hayallerin cinsel gücü artırdığını, libidoyu daha canlı tuttuğunu okumuştum. İşte, uyguluyordum.

Sabahın erken saatlerinde yatınca, öğlene kadar uyurum. En azından uyumak isterim. Ve bu uyku boyunca rahatsız edilmemek için yatak odamdaki telefonu kapatırım, salondaki telesekreter kendi halinde, sessizce mesajları kaydeder.

Gün ışığı uykumu bölmesin diye, yatak odamda kalın perdeler vardır.

Fazla uyumuş olamazdım. Hatta galiba tam da uyumamıştım. Yani öylesine dalmış gibiydim. Sadece biraz gevşemiştım. Evet, evet kesinlikle uyumamıştım. Kapı çaldı.

Beklediğim kimse yoktu. Çalan gider diye düşündüm. Olmadı. Parmağını zile bastıran ben açana kadar kaldırmaya niyetli değildi.

Uyku sersemiydım. Gelenin kim olduğu konusunda seçenekleri düşündüm:

A– John Pruitt –en tercih edeceğim seçenektı–, ama imkânsızdı. Hayal etmeye bile değmezdi.

B– Hayranlarımdan biri – mesela Kenan olabilirdi. Koynuma alır, uykuya devam ederdim. Yok eğer gelen, sarhoş bir halde kapıya dayanan Hüseyin ise, dayağı yiyecekti. Hem bana sark, peşime düş, beni tavlama numaralan yap, beni azdırmaya çalış; hem de sonra kulüpte önüne çıkan ilk kıvla beraber ol! Yemezlerdi! Bu şartlar altında hem incinen gururum, hem de balık eti ötesi bir travestiye tercih edilmiş olmam nedeniyle; beğenmesem de Hüseyin dayağı hak ediyordu.

C–Mafyoza adamlar. Bu seçeneğı hatırlayınca gözlerim fal taşı gibi açıldı. Evet, dün gece üstüme saldıkları Süleyman’dan sonra, şimdi daha kalabalık gelmiş olabilirlerdi. Açmazsam kapıyı bir biçimde açarlardı.

D–Süreyya Eronat’ın adamları gelmiş olabilirdi. Bulmak isterlerse adresim bulunmayacak şey değildi. Onların olması mafyozalardan daha iyi bir durum değildi. Kısacası bad–ı saba’ydı.

C ve D seçeneklerini düşününce ürperdim. A’yı ve B’yi hemen eledim. Derhal pikeye sarınıp kapıya koştum.

Saçmalamaya başladım. Artık böyle zamanlarda da yarışma havasına girip seçenek üretmenin gereği yoktu yani. Zil susmuyordu. Herhalde komşulardan birkaçı da, ben kapıya varana kadar uykularından uyanmış, kulaklarını dikmiş, kimin nereye geldiğini çözmek üzere bekliyorlardı.

“Geliyorum,” diye seslendim. Fazla bağırmadım, ne de olsa burası bir apartman dairesi. Gecenin bir yarısında çılgılık atmam beklenemezdi.

Kapıya ulaşınca “Tamam!” dedim. Emniyet mandalını takıp göz deliğinden baktım. Darmadağınık bir Sofya gördüm. Seçenekler arasında yoktu. Bir an için açıp açmamakta kararsız kaldım. Açmazsam zili çalmaya, eksiksiz her komşuyu uyandırana kadar, devam edecekti. Seslenmişim. Evde olduğum belliydi. Hem ayrıca açmazsam şerrinden korkardım. Sofya’nın ne zaman, kime, ne yapacağı hiç belli olmazdı.

Emniyet mandalını açmadan kapıyı araladım. Gözlerimi sıkıp açarak, kaşlarımın her ikisini de alnımda kalkabildikleri en yüksek noktaya kadar kaldırarak uykulu taklidi yaptım.

“Efendim...”

“Çabuk kapıya aç. Aç,” dedi.

Sesinde karşı konulması imkânsız bir otorite vardı.

Açtım. Beni iteleyip içeri girdi. Evime ilk defa geliyordu. İlk defa gelen biri için pek hoş bir giriş sayılmazdı. Makyajı bozulmuştu, kuaförde dağıtılan saçları terden kafasına yapışmıştı. Hali perişan değilse de epey yakın bir şeydi. Sofya hiçbir zaman tam anlamıyla perişan olamazdı. Ne giyse, ne durumda olsa belli bir gururla taşırdı. Şimdi pek öyle değildi. Üzerinde, benim ancak temizlik yaparken giyebileceğim bir pantolon ve silikonlu göğüslerinin gerdiği bir t-shirt vardı. Bunların onun gardırobunda olması bile inanılmazdı.

“Ne istiyorsun? Ne var sabahın bu saatinde...” diye başlayacak oldum.

Önce etrafa küçümseyen, alıcı bakışlarla baktı, sonra da bana. Halimi beğenmediği kesindi.

“Git yüzünü yıka da kendine gel.”

Sofya’ya direnmek gereksiz zaman kaybı olurdu. Niyeti varsa, istediğini elde edene kadar, dalgakıranı yıkan dalga gibi, taktığı konuya devam ederdi. Susmak bilmez ve yorulmazdı. Herkesin farklı meziyetleri vardır. Bu da onunkiler-den biriydi. Söz dinleyen uslu bir kız olarak banyoya gittim. Bu, bana düşünme ve taktik belirleme fırsatı verecekti. Arkamdan seslendi:

“Üstüne de bir şey giy!”

Söylenenlerin hepsini yaptım. Taktik belirledim: Etkilenmeyecektim. Sofya’nın oyununa gelip sersemlemeyecektim. Kafamı ne kadar karıştırır, ne kadar rol yaparsa yapsın, azimle direnecektim. Hem ayrıca yeterince uykum vardı. Olmadı sızar kalırdım.

Onun pejmürde haline inat, bedenimin tüm inceliğini ortaya seren, kolsuz, daracık, kendinden çizgili beyaz t-shirt giydim. Altına da ateş kırmızısı, kısacık bir şort. Amsterdam’da seksi şeyler satan bir mağazadan almıştım. Hem kıcı kaldırıyor, hem de yuvarlakların yarısını ortaya seriyordu. Oturma odasına ilerledim. Sofya koltukları beğenmemiş, masanın yanında bir sandalyeye tünemişti.

“Geç otur,” dedi. “Yeterince kendine geldin mi?”

“Evet,” dedim. Karşısına geçip bir koltuğa yayıldım.

“Buraya gel,” dedi.

Eliyle masayı işaret etti. Sofya’dan etkilenmeme yolu, her söylediğini otomatik olarak yapıp anlamlarını düşünmemektir. Söylediklerinin anlamını düşününce kafam karışıyordu. Taktik icabı, masaya, yanına gittim.

Oturmamı izledi. Eliyle çenemi tutup kaldırdı, gözlerimin tam içine baktı. Gözlerini kısıp dikkatle inceledi. En masum ve tatlı halimle gülümsedim.

“Hâlâ uyuyorsun... Kalk koyu bir kahve yap,” dedi. Sabahın köründe bu kadarı da fazlaydı.

“Yeni içtim... Fazlası yağ yapıyor,” dedim. Cümlem biterken suratımda tokadı patladı. Eli ağırdı. Neye uğradığımı anlamadım. Derhal savunma pozisyonuna geçtim.

O isterik bir kahkaha attı.

“Şimdi daha iyi, bak gözlerin parladı,” dedi.

Gözlerimde gördüğünü sandığı parlaklık, öfke şimşekleriydi. Ne borçlu ne de alacaklı kalmayı severim. Ben de ona bir tokat attım.

“Ayyy!” Eliyle vurduğum yanağını tuttu. “Şirret orospu! Bak ne güzel kendine geldin.”

Üstüne yine bir yapay kahkaha koyuverdi.

Buna şaşırdım. Bildiğim Sofya, tokadı yiyince gülmezdi. Sabahın erkeni olmasına, içine düştüğümüz cinayetlere, olmadı herkesi bezdiren sıcaklara falan yorulabilirdi. Uğraşıp düşünmedim. Değmezdi.

“Benden ne istiyorsun?” dedim.

“Ne buldun ve aldınsa, onları.”

“Dedim ya bir şey bulamadım diye...”

Eliyle sertçe çenemi kavradı, yine gözlerimin tam içine, bu sefer daha yakından ve dik dik baktı. Bana bu kadar yakından bakılmasından rahatsız olurum. Elini ittirdim. Aslında, bileğini tutup iyi bir hamleyle kolunu tersine çevirebilirdim. Direnirse canı yanardı. Bir an olsun denemeyi istedim. Sofya’yı alt etmek. Fikir olarak hoştu. Lakin, kimse görmezken, seyircisiz ortamda, yani burada ve şimdi, boştu.

“Hâlâ aynı inatçılık, kendi bildiğini yapmak, yaptırmak isteyen huyun devam ediyor. İnsanlar büyüdükçe, olgunlaşır. Eski sivrilikleri törpülenir. Gençlikteki hırçınlıklar kalmaz. Ama görüyorum ki sen de hiçbir değişiklik yok.”

Sofya normal konuşmaya başlamıştı. Kıyafeti insanı etkiler derler, kesinlikle doğruymuş. Böyle sıradan, hatta sıradan altı giyinince normal insanlar gibi anlaşılır bir biçimde konuşuyordu.

“Belki hâlâ genç olduğumdandır...” dedim.

Onun zayıf noktasına dokunmak hoşuma gidiyordu.

“Çok kafasızsın,” dedi. “Hâlâ çocukça oyun oynuyorsun. Kimlerle oyun oynamaya çalıştığından haberin bile yok. Bunlar en karanlık olanlar. Onlara karşı durabilecek kimse yok. İstediklerini elde etmek için yapmayacakları şey yok. Ben sadece aracıyım. Elçiyim. Sana bir şey olmasın diye araya girdim. Sadece seni düşündüğüm için. Benim yerime şimdi onlarla karşı karşıya olacaktın. Buse’nin başına gelenler senin de kaderin olacaktı. O kafasız inatçının tekiydi. Esrarı çekip sağda solda beraber olduklarını anlatıyor, ayılınca da inkâr ediyordu. Sonra resimleri söyledi. Haliyle peşine düştüler.”

“Direnince de insafsızca temizlediniz...”

“Beni katma. Ben onlar gibi değilim. Ben sadece kullandıkları bir maşayım. Pis işleri yaptırdıkları, ama iyi para ödedikleri bir çalışan... Senin için ise kendimi ortaya koydum. Ben alırım dedim.”

Bunları söylerken sağ elimi, elleri arasında bohçaladı. Kız kıza samimiyeti sevmem, böyle babacan tavırları da sevmem. Elimi çektim.

“Neyi alacaksın, neyi vereceğim?.. Bir şey yok ki... Neyi istiyorsun anlamıyorum. Sadece varlıklarını bildiğim ama asla görmediğim resimlerle mektuplar. Tek bildiğim bu.”

İnanmaz gözlerle bana baktı. Derin bir nefes aldı. Gözlerini kapatıp bekledi. Sonra tümünü yüzüme üfledi. Sandalyesinde, tüneme oturduğundan patates çuvalı konumuna geçti. Kendini bırakması ile Sofya, daha önce hiç görmediğim kadar sıradan bir insan haline geldi. Neredeydi o benim hayran olduğum diva edalı, kılıklı Sofya, neredeydi bu temizliğe gelmiş gibi giyinmiş, kendine güvensiz, kadın kılıklı orta yaşlı zavallı adam. Sesine bir yumuşaklık geldi.

“Baştan başlayalım istersen...” dedi.

“Olur,” dedim.

“Bunlar öyle üç beş kişi falan değil, basbayağı kurumlaşmışlar. Her yerde kulakları, dünyanın her

köşesinde adamları var. İşlerine yarayacak insanlara şantaj yapacak malzeme topluyor, sonra da onları kendi kuklaları gibi kullanıyorlar. İstedikleri her şeyi yaptırıyorlar.”

“İyi iş,” dedim. Başka ne diyebilirdim ki. Doğrusu da buydu. Kurulan dolap iyi akıl edilmişti ve bugüne kadar tıklar tıklar işlemiştı.

Masal anlatır gibi anlatıyordu, ben de aynen öyle dinliyordum. İçim her an geçebilirdi, ama konu heyecanlıydı, sonunu merak ediyordum. Ayrıca yediğim tokadın yeri hâlâ yanıyordu.

“Herkesin gizlemek istediğı bir şeyi, bir zaafını buluyorlar. Olmayan mı var...”

“Vardır herhalde. Ne bileyim,” dedim. “Yine de utanacak şeyi olmadan yaşayan bir dolu insan da var. Yani vardır herhalde.”

“Olmazsa şantaj yapılacak malzemeyi kendileri hazırlıyorlar. Ben öyle bulaştım. Lüks bir eve servise çağırıldım, eskilerden bildik biriydi. Güvenip gittim. Orada olanların hepsini filme almışlar. Sonra da beni ilaçla uyutup uyuşturucu kullanır gibi resimlerimi çekmişler. Düşünsene ben ve Uyuşturucu kullanmak. Polisin eline geçse hayatımın kalanı hapiste geçer. Yani anlayacağın öyle başladık.”

Sofya, hayatta en çok polisten korkar. Polisin eline kalıp “hapislerde sürünmek”, kâbusudur. Tüm burjuva çocukları gibi hapishaneye düşmenin korkusu ile büyütölmüştü. Eskiden, bir kere gece işinde polise yakalanmış, iki gün nezarete kalmıştı. Çektiklerini anlata anlata bitiremezdi. Tamam, yaşadıkları bir Geceyarısı Ekspresi değildi, ama gözümü yeterince korkutmuştu. Ona kalırsa, nezarete geçirdiğı iki gün, Geceyarısı Ekspresi’nden kat be kat beterdi.

“E peki sonra ne oldu?” diye sordum.

“İcap ettikçe resim, film çekimlerine falan çağırmaya başladılar. Politikacılar, iş adamları, sanatçılar, işe yarayacak her çeşit memur. Yaşlısı genci, çirkini... Hepsiyle. Adamların niyetlerini öğrenmeleri yetiyor: Hangi yaşta, karı-kız-travesti-ibne-erkek. Her neyse... Herkesin bir zaafı

vardır. Onlar randevuyu ayarlıyor, ben gidiyordum. Adamları azdırıp en olmadık şeyleri yaptırıyordum. Tabii hepsi gizlice filme çekiliyordu. En büyük otellerde bile sürekli hazır bekleyen odaları var. Her çeşit malzeme üretiliyor. Sübyancılık–tan ibneliğe, eroinden toplu sekse kadar her şey. Sonra da o kurban vasıtasıyla başkalarına ulaşıyorlar.”

“Yani düzen sağlam...”

“Hem de çok...”

“Hiç direnen olmadı mı? Karşı koyacak, elinizden ne geliyorsa ardınıza koymayın diyecek kadar cesur adam çıkmadı mı?”

“Canım, herkesin korkacak birşeyleri, kaybetmekten çekindiği bir yeri var. En basitinden eşine, ailesine, işindeki arkadaşlarına rezil olmak var. Elbette karşı koymayı deneyenler oluyor. Önce zart zurt ediyorlar. Malzemeler önce eşine, sonra ailesine ulaşınca kuzu gibi oluyorlar. Medyaya kadar düşen pek olmadı. Yani bildiğim bir iki tane var. Onlar da zaten hemen gözden düştüler. Yerine gelen, hemen ele geçer... Hemen.”

“Anladım,” dedim.

“İyi,” dedi. “Şimdi Süreyya Eronat’la ilgili elinde ne varsa getir.”

Gülmeye başladım. Adamı ilk defa adıyla anıyorduk. Şimdiye kadar ondan hep gizemli bir bilinmeyen olarak bahsedilmişti, sonra, işte öylesine birdenbire adı ortaya konuyordu.

“Vallahi bir şey yok,” dedim. “Birileri benden evvel girip ne var ne yoksa götürmüş.”

Sesi tekrar sertleşti, oturuşu dikleşti.

“Yeniden oyun oynamaya başlamayalım. Anlamıyor musun seni kurtarmaya çalışıyorum.”

“Sebep?”

“Seni hâlâ severim... Sen bilmesen de öyle. Evladım gibi—sindir. Sana kızarım, söverim ama yine de sana karşı anaç duygularım vardır.”

“Komik olma Sofya! Senin kimseyi sevdiğin görülmemiştir. Sen hayatın boyunca hesaplarla yaşadın.”

“Anlaman zor... Ama öyle. Seni ikna etmeye çalışmak gibi bir niyetim yok. Nasıl istiyorsan öyle düşün.”

Doğru, bir zamanlar bana baskıcı bir anne gibi davranmıştı. Beni entelektüel ve naif bir ibneden alımlı bir travestiye çevirmişti. Hoş, bende bu hamur olmasa zor yapardı. Bana bir süre hamilik yapmış, bir Bodrum tatili boyunca ne giymemden nereme ne sürmeme kadar her şeyime karışmıştı. Kimle gidip kimle gitmeyeceğime bile o karar vermişti.

Sonra da o Paris maceramız vardı. Evet, bir süre anne gibi davranmıştı, ama sormak isterim hangi anne, ne kadar manevi olursa olsun, çocuğunu başka erkeklere peşkeş çeker, onların koynuna para için sokar? İşte Sofya bana bunları yapmıştı.

Demek anaç duyguları ile sevgililerimi ayartmıştı. Bütün bunları beni sevdiği için yaptığını kabullenmek, kusmuk yemek fikri kadar iticiydi.

Karşılıklı bakışıyorduk. Sofya yaşlanmıştı. Makyajsız fena gözüküyordu. Takma kirpikler olmayınca gösterişsiz, çipil yeşil gözler; göz altında torbalar, her an sarmaya aday bir gıdısı vardı.

“Ne yani, Şimdi resimlerle mektubunu vermezsem beni de mi öldürürler?” diye sordum.

“Mümkün... Her Şey mümkün. Çünkü sende olduğuna inanıyorlar.”

“Onun için mi Süleyman denen adamı üstüme saldınız. Beni kaçırmaya kalktı. Beni biriyle konuşturacakmış. Paçayı sıyırdım tabii, kof adamın tekiydi. Söyle sizinkilere daha profesyonellerle çalışsınlar.”

Őaşıırma sırası ona gelmişti.

“Bundan haberim yoktu,” dedi. “Genelde beceriksizler barınamaz.”

Eliyle kafa kesme işareti yaptı.

“Desene yazık oldu kapı gibi oğlana...” dedim.

“Benim haberim yok. Tabii, benden habersiz pek çok Şey oluyor, yapılıyor. Ama bu işin tamamını bana bırakmışlardı. Őaşıırdım. Benden habersiz olmaması gerekirdi. Demek ki sabırsızlanıyorlar. Beni de çok zorladılar, sıkıştırdılar... İşkence ettiler.”

Ve hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Hepsi sahiciydi. Hem hıçkırıklar, hem salya sümük karışık ağlaması. Konuştuğu her kelimenin arasına bir hıçkırık, olmadı bir iç çekme katılmaya başladı.

“Bunları senden alamazsam beni sorumlu tutarlar. Zaten Buse’den alacağımı sanıyorlardı, ama beceremedim. Malzemeye ulaşamayınca zor durumda kaldım. Önce tabii benden Őüphelendiler. Öylesine kıymetli ve güçlü bir malzemeyi kendime saklıyorum sandılar. Üstüme geldiler... Zorladılar... İşkence ettiler...”

“Yani bu resimleri bulmak sana mı kaldı?”

“Evet... Ne de olsa ben başlattım, iş benim işim sayılır. Tabii ne destek istersem veriyorlar ama yine de sorumluluk benim. Oysa bir şey var... Benim gücüm ne? Elim kolum nereye kadar uzanabilir? Onların güçlerinin yanında ben ne yapabilirim ki? Kimim ki? Alt tarafı yaşlanan, çaptan düşmek üzere, zavallı bir travestiyim.”

İşte buna inanmam zordu. Yaşlandığı, hatta çaptan düştüğü konusunda hak veriyordum ama, Sofya için söylenecek en son şey “zavallı” olurdu. Eğer o da “zavallı” ise, bizim gariban kızlar neydiler?

“Şu halime bak,” dedi ve oturduğu yerde yan dönüp sırtını sıvadı. Morluklarla doluydu.

“Üzüldüm...” dedim. Nasılsa geçer, kimse böyle kalmaz diye de içimden söylendim.

“Resimlerle mektubu, onlara verirsem aralarında saygınlığım artardı. Artık beni aralarında, en alt seviyeden konu mankeni olarak görmezlerdi. Onlardan biri, sistemin sağlam bir parçası olabilirdim. Hem de iyi bir ödeme alıp huzurlu bir yaşlılık geçirme hayalleri kurdum. Arada, bir iki dünya seyahati yapabilmek, uzun bir gemi yolculuğuna çıkmak gibi... Bulamazsam beni öldürmelerinden korkuyorum,” dedi.

Cümlelerin sonu iyi bir iç çekmeyle noktalandı.

“Yani üst kattaki yaşlı kadını öldürdükleri gibi mi?” diye sormadan edemedim.

“Bak orada iş biraz karışık. Bir hata sonucu bizimkiler yanlışlıkla üst kata girmişler, sen de biliyorsun. Oradaki ihtiyar kadın şirretleşip direnince de... İşte o sorun çıkmış.”

Sorunu ifade etmek için eliyle tabanca işareti yaptı.

“Üzücü elbette, ama yanlış eve girdiklerini geç fark etmişler. Bunun sorumlusu elbette cezalandırıldı. Alt kata indiklerinde ne kör kadını ne de yazılı tek bir kâğıt bulabilmişler.”

“Sahi Sabiha’nım nerede?” dedim.

“Biz bir şey yapmadık. Bizimkiler de bunu merak ediyor.”

“Ne yani siz götürmediyseniz o nerede?”

İşte, şimdi birlikte şaşırmiştık. Uykum tam anlamıyla dağıldı.

Sofya ile karşılıklı kalakalmıştık. O şüpheyile beni süzüyordu, ben de onu. Bir süre öyle oturduk.

“Bari sana kahve yapayım,” dedim. “İkimizin de ihtiyacı var gibi.”

“İyi olur,” dedi.

“Birazcık yağdan bir şey olmaz herhalde. Baksana hâlâ sıırım gibiyim.” Bunları söylerken ayağa kalkıp ellerimle bedenimi sıvazladım. Bir kız, her şart altında kendine güvenini korumalıdır. Ben de öyle yapıyordum.

Mutfığa geçtim. Daha suyu koyarken yanıma geldi.

“Buse’nin annesi resimlerle ortadan kaybolduysa...” diye başladı.

“Umduğumuzdan da zeki bir kadınmış,” dedim. Kahveyi her zamanki ölçümden biraz daha fazla koydum.

“Ama olamaz,” dedi. “Kadın kör. Neyi görecektir, nasıl anlayacak neler döndüğünü?”

“Orası benim de kafamı karıştırıyor,” dedim. “Hem ayrıca Buse annesinin hiçbir şeyi bilmediğini, o nedenle evinde her şeyi güvenle, rahatça sakladığını söylemişti.”

“Saçma,” dedi.

Hava aydınlanmaya başlıyordu. Yaz sabahlarının serinliğı vardı. Üstümdekilerle ürperdim.

“Ben üstüme bir şey alayım.”

“İyi edersin,” dedi. “Ne bu halin, kötü porno oyuncularına dönmüşsün. Kıçının hepsi ortada. Kadın dediğın azıcık gizemli olmalı.”

“Güzel yerlerini aç, ortaya çıkar diyen sen değil miydin,” dedim. “İşte açtım. Maşallah taş gibi, kütür kütür.”

Şu içinde bulunduğumuz karmaşık ve belki de tehlikeli durumda yaptığımız sohbet akıl almazdı. Gidip cefakâr paşminama sarındım. İki gündür her fırsatta ona sarmıyordum. Kesinlikle parasını çıkarmıştı. Mutfağa yanma döndüm.

“Sofya,” dedim, “siz kaçırmadınız, ben de görmedim, hatta meraklı komşusu bile görmemiş. Peki o zaman Sabiha Hanım kör haline bakmadan nereye kayboldu?”

“Doğrusu, ben senden şüphelendim. O nedenle seni izliyorduk.”

“İnanmıyorum Sofya! Beni mi izlettin?”

“Ne var canım? Ne yaptığından başka nasıl haberdar olabilirdim?”

“Nasıl yani? Peşime adam mı taktın?”

Sofya’dan her şeyden beklenirdi. Her şeyi normal ve makul görececek bir ahlak anlayışı vardı. Yani,

bu konuda epey genişti. İstedigine ulaşmak için her yol mubahtı. şaşırmama gerek yoktu.

“Adam değil, adamlar demek daha doğru olur. Belki bizi ona götürürsün diye umuyordum, ama sen salak salak onun evine gidip durdun.”

“Ben kadının kaybolduğunu bile bilmiyordum.”

Kahve hazır olmuştu. Fincanlara aktarıp birini eline tutuşturdum. Kendi kahvesini kendi taşıyabilirdi.

Kahvelerimizi sessizlik içinde içtik. O, yanında bir de sigara içti. Parmaklarına pek yakışan incecik More sigarası. Kahve boyunca hava tam aydınlandı. Eve sevdiğim sabah ışığı dolmaya başladı. Kalkıp lambayı söndürdüm. Doğal ılık altında, makyajsız Sofya daha da beter görünüyordu. Benimse uykum geliyordu.

“Sana inanmakla inanmamak arasındayım,” dedi. Gözlerini yine bana dikti.

“Canın nasıl isterse öyle yap,” dedim. “Benim uykum var: Bu konudan da sıkıldım. O peşime taktıkları adamdan kurtulayım derken kendimi giden arabadan attım. Artık ne ilgim ne de arzum var. Sadece uykum var.”

“Yani bana kalk git diyorsun.”

“Birazcık,” dedim. “İstersen burada kalabilirsin elbette. Sana, en son Buse’nin yattığı misafir odamı veririm. Rahat edersin. Senin evinde az kalmadım.”

“Biliyor musun, buradan elim boş çıkarsam sonum karanlık. Düşünmek bile acı. Onları, senin beni ikna ettiğin kadar kolay ve çabuk ikna edemem. Benden resimleri bekliyorlar.”

“Ne yani,” dedim, “hâlâ kapının önünde bekleyen mi var?”

“Bilemem. Olmaması gerekir. Ben kimseyi koymadım. Ama bilemem, benim her şeyden haberim olmuyor. Başkaları da karıştıysa ne yaparlar bilemem.”

Uzun uzun baktık.

“Şekerim,” dedi, “kadın kimsenin umurunda değil aslında, ama mektup ya da resimler sendeyse ya da bir şekilde ortaya çıkarlarsa, inan ki senin de hayatın kolaylaşır. Sana ciddi bir ödeme bile yapabilirler. Öyle sabahlara kadar kulüplerde sürünmezsın. Ya da ne istersen onu yaparlar. Beğendiğin adam mı var, adını söyle, gelsin istediğin kadar evine kapat, tepe tepe kullan. Ne bileyim işte, aklına ne geliyorsa...”

“Sofya, bana inanmıyorsun di mi?”

“Bilemiyorum. Artık hiçbir şeyi bilmiyorum. Sana inanmak istiyorum ama beceremiyorum. İçgüdülerim karmakarışık. İçimde bir şey bana karşı dürüst olmadığını söylüyor Aslında ne olduğu hakkında bir fikrim yok, sadece bir duygu. Onun için de bir inanıyorum, bir inanmıyorum.”

“Belki geçmişte yaşadıklarımızdandır.”

“Olabilir,” dedi. “Her nedense, sana şimdi güveniyorum. Biraz sonra değişebilir. Onun için bir an evvel kalksam iyi olur. Onları nasıl halledeceğimi bilmiyorum. Bir yolunu bulurum herhalde. En azından deneyeceğim. Sen yine aklını çalıştır, kulaklarını açık tut ve bir şey duyarsan ya da eline bir şey geçerse hemen beni ara.”

Kalktı, kapının yanındaki aynada kendini görünce önce duruşunu değiştirdi, omuzlarını dikleştirdi, sonra eliyle saçlarını düzenledi. Bu kadar az çabayla düzelecek gibi değildi, ama yine de paçavra görüntüsü biraz olsun değişti. Girişteki ufak sehpa da duran güneş gözlüklerini alıp taktı. Aynada,

kendini bir de öyle süzdü. Kesinlikle daha iyiydi.

“Ortalık çok aydınlık. Böyle çıkamam. Bunları alıyorum. Sonra veririm.”

Evden bir an evvel gitmesi için isterse gözlüklerle beraber en şahane ve sevdiğim kıyafetimi bile verebilirdim.

“Aman rica ederim... Tabii alabilirsin,” dedim.

Havaya, yalancıktan bir öpücük gönderdi, arkasını dönüp çıktı.

Derin bir nefes aldım. Olaylı ve tansiyonlu bir gece acayip kolay ve sakin bir şekilde sonuçlanmıştı. Sofya’yı tereyağından kıl çeker gibi halletmiştim. Bunda bir gariplik vardı. Ama benim de uykum vardı. Saat yediye geliyordu.

Fincanları da ortada bırakarak yatmaya karar verdim. Nasılsa ortalık yeterince dağınık ve karışık. Sonra toplar ve yıkardım. Ne de olsa, adını hatırlamadığım gazeteci kadın gibiler bile vardı. Ben, iki fincanla bir Napoliten kahveligi kirli bıraksam ne olurdu.

Yatak odama geçerken Ali için hazırladığım zarfı gördüm. Şimdi yatsam, öğleden sonra kaçta uyanacağım belli olmazdı. İyisi, onun şimdiden durağa verip saat on sularında teslim etmelerini istemektir.

Son bir çabayla taksi durağını aradım. Durumu anlattım. Acele birini yollamalarımı rica ettim. Tabii sağladıkları bu kurye hizmetlerine karşılık onlara daha fazla ödeme yapıyordum. Telefonu kapatıp yatak odamın kalın perdelerini örttüm. Ve gelen taksi kapının önünde korna çaldı.

Her zamanki gibi zarfı salon camından atıp açıklamayı yapmak üzereydim ki vazgeçtim. Eğer Sofya’nın dediği gibi izleniyorsam yanlış anlayabilirlerdi. Şoförün başına saçma bir şey gelsin

istemezdim. Uykulu muykulu kafam yine de iyi çalışıyordu. Ama şoföre yukarı gelmesini söylememiştim. Şimdi ben cama çıkana kadar kornaya basacaktı.

Durağa tekrar telefon etmeye niyetlendim. Allah vere de telefonları dinlemiyor olsunlardı. Ve kapının altında bir hışırtı duydum. Evet, bakkalın şapşal çırağı gazeteyi getirmişti. Telaşla koşup kapıyı açtım ve onu yakaladım. Beni görünce garip bir şekilde baktı. Hatta ona doğru yönelince bir adım geri kaçtı.

Haklıydı. Bu halimle biraz garip görünüyordum. Oğlan beni asla böyle görmemişti. Hayatında kimseyi böyle görmüş olduğu da şüpheliydi. Yeniyetme bir şeydi. Gördükleri hoşuna gittiyse bir iki gece rüyasına girerdim, o kadar. Demode psikologların dediği gibi beni görüp beğendi diye özenip ibne olmazdı. Öyle olanına bugüne kadar rastlamadım.

Durumu anlattım, eline de biraz para verdim. Gözlerini benden ayırmadan dinledi. Anlamış olduğunu tekrar ettirip yolladım. Ne yaptığını camdan izlesem ve gözetleniyor–sam, olmazdı. Sabırla bekledim. Arabanın uzaklaşmasını dinledim.

Durağa varma süresi kadar bekleyip tekrar durağı aradım. Evet, zarfı almışlardı. Bakkalın çırağı “aman, saat ondan önce göndermeyeceksiniz” demişti. Adresi biliyorlardı, daha evvel de oraya gitmişlerdi. Hepsini teyit ettim.

Her yanıma ama özellikle belimi sıkan korse gibi şortu çıkardım. Sabah serinliğine karşı üstümdekiyle yatmaya karar verdim. Artık uyuyabilirdim. Yaşadığım hızlı ve heyecanlı günün bedeli olarak, huzur dolu bir uyku diledim.

Uyandığımda öğleni geçiyordu. Huzursuz ve kısa bir uyku uyumuştum. Zaten çok uyumam, ama bu seferki yetmemişti. Film gibi rüyalar görmüştüm. Tüm gece, James Bond filmlerindeki ezeli düşman Spectre şirketi gibi bir şantaj şirketi ile boğuşmuştum. Başkanları, her kimse hiç görünmüyordu. Sapık tonlu, hırıltılı sesiyle, yüzünü hiç göstermeden yanındakilere ölümcül tehditler savuruyordu.

Sofya, Rusya'dan Sevgilerle filmindeki Lotte Lenya gibi bir kötü kadındı. Aslen besteci Kurt Weill'in karısı olan Lenya, filmde Spectre adına çalışan bir Rus ajanı oynuyordu. Ucundan bıçak çıkan ayakkabısı vardı. Bond ile ölümüne bir dövüş yapıyordu. Lotte Lenya'nın çirkinliği ile Sofya'nın alımlılığı pek uymuyordu, ama olsun, bu rüyaydı. Sofya, daha çok Goldfinger'da Honor Blackman'in oynadığı fethan Pussy Galore ya da Thunderball'daki haris Luciana Paluzzi tipine uygundu. Yani işte rüyaydı.

Lotte Lenya–Sofya ile, artık hangi oyuncuysa onun rolündeki, Süleyman, Buse'nin resim ve mektuplarını ele geçiremedikleri için süklüm püklüm, patronun karşısında ayakta bekliyorlardı. Özentili patron, kucagında başını okşadığı yumuk beyaz kedisi ile onları dinliyor, onlar da konuştuğunda işler sarpa sarıyor, batıyorlardı. Birbirlerini suçluyor, bağışlanmak için yalvarıyorlardı. Son bir şans dileniyorlardı. İşte bu sahne tam Rusya'dan Sevgilerle'dendi.

Süleyman, her şeyi inkâr ediyor, yere çömelip bağışlanmak için yalvarıyordu. Mıymıntı şey. Bu haliyle bile fazla efendi kalıyordu. Yani heyecanlı bir sahneydi, ama ona bir türlü acıyamıyordum. Sonra patron, masanın altındaki bir düğmeye basıyor ve Süleyman, Sofya'nın dehşetten büyümüş bakışları altında, olduğu yerde elektriğe çarpmış gibi kıvranarak ölüyor.

Sofya, korkudan dili tutulmuş vaziyette yeni komutları alıyordu. Bunları ben de duymuyordum. Ve rüyam bitiyordu.

Kahvemi hazırlarken bunları kafamda toplamaya çalıştım. Yaptığım çıkarsamalar hiç de parlak değildi. Birileri malzemelerin bende olduğunu zannediyorlardı. Evet, yanılıyorlardı. Ama yanlışlıklarını bilmiyorlardı. Ve yaptığım açıklamalarla tatmin olmuyorlardı. Bu nedenle de benim peşime düşmüşlerdi. Yaşasın!

Gazeteleri karıştırırken telesekreterdeki notları dinledim. Hasan'ın mesajı, cenazenin yarın öğlen namazında kaldırılacağını söylüyordu. Samatya'da adını bile duymadığım bir camiden kaldırılacaktı. Ailesi adına naaşı alanlar ayarlamışlardı. Yarın öğlene kadar her şey hallolmazsa cenazeye gitmek farz olacaktı. Orada birilerini, en azından cenazeyi kimlerin aldığını görmek mümkün olurdu.

Yine konuşmayan iki mesaj vardı. Tabii ki sinirlendim. Hele de bu gergin halimdeyken, gördüğüm kâbusun üstüne bana yapılacak şey değildi.

Hava sıcak olmasa kalkıp gidip spor yapmayı, biraz toksin atıp bedenimi rahatlatmayı düşündüm. Ama sıcaktı. Klimalı salonlardan birine gidebilirdim. Hem egzersiz yapar hem de çalışanları keserdim. Bazıları spor yaparken kendinden geçer, adeta orgazm olurlar. Onları seyretmeyi severim. Hayvansı bir tarafları vardır. Ve çok da erotikler.

Ayrıca duşlar hep bereketlidir. Bazısı benim gibileri önce küçümser, ama onların zorlandığı egzersizleri en az onlar kadar mükemmel yaptığımı görünce bana bakışları değişir, ilk fırsatta da bana yaklaşırlar, iş, benim aralarından seçmeme kalır. Doğru zamanlama ile duşa gidince sırtımı sabunlamaya heveslenen çok olur. Gerisi onların becerisine, benim de hevesime kalır.

Ama işte hava sıcaktı. Klimalı da olsa canım spor salonu çekmiyordu. Ne egzersiz yapıp form tutmak düşüncesi ne de duşta olabilecekler beni yerimden kaldırmaya yetti.

Tembel tembel oturmaya niyetlendim. Televizyona bakar ya da yeni alıp rafa kaldırdığım DVD'lerden birini seyredebilirdim.

Kendimi toplamak için duşa girdim. Serin su diriltti. Duştan çıkarken telefon çaldı. Islaktım. Telefona gitsem her yeri ıslatırdım, nasılsa konuşanın sesini duyardım. Kurulanmaya devam ederken kulak kesildim.

Arayan, ülkenin ilk ve tek sertifikalı hipno–terapisti Cem Yeğenoğlu'ydu. En sosyal sesiyle bana iyi pazarlar diliyordu. Koşup telefonu açtım. Karşılıklı pek kısa bir hal hatır sorma faslından sonra ona danışmak istediğim konuyu açtım: Kişiye, kendi fark etmeden hipnoz yapılabilir miydi? Ayrıca

hipnoz altında insanlar ne kadar açıklama yaparlardı? Bu açıklamalar ne kadar güvenilir olurdu?

Dikkatle beni dinledi.

“Hepsine de evet!” dedi. “Biz pek tasvip etmiyoruz ama, öyle hipnoz yapanlar da var. Gözlerin içine ehil bir bakış bile hipnotize edebilir. Hatta ‘bana bak, bak’ deyip alın ortasına tek parmakla vurup göndermek bile mümkün. Ama dediğim gibi biz bunları ne tasvip ediyoruz ne de uyguluyoruz.”

“Biz” dediği, belli ki kendi gibi Amerika’dan sertifikalı olanlardı. Kendisinin ilk ve tek olduğunu iddia ettiğine göre, bu “biz”in ondan başka kimlerini kapsadığını merak ettim. Kapsıyorsa da kapsananlar burada, etrafta olamazdı. Yani, aslında kısaca kendinden kraliyet çoğulu halinde “biz” diye söz ediyordu.

“Hipnoz altında yapılan her türlü açıklama, genelde doğrudur. Yani objeye tersi telkin edilmediği sürece obje doğru açıklamalar yapar. Bu arada, objenin istekliliği önemlidir. İstemeyen birine hipnoz yapmak bizce etik değil,” dedi.

Merak ettiğim her şeye cevap vermişti. Yani Buse, pekâlâ hipnoz altında konuşmuş olabilirdi. Kimin ona nasıl hipnoz yaptığı ise ayrı bir soru işaretiydi.

“Peki her önüne gelen hipnoz yapabilir mi?” diye sordum.

“Bu konu biraz karışık aslında,” diye devam etti. “Teknik olarak evet, herkes hipnoz yapabilir. Biraz bilgi, bir kurs yeterli, hatta sadece meraktan yapanlar çıkabiliyor. Ama ancak, obje hipnoza çok açıksa tutar. Teknik olarak bakarsak, bu durumda genelde pek yetkinlik sağlanamaz. Etkin bir hipnoz için uzun yıllar çalışmak gerekir.”

“Onu biliyorum, daha önce de açıklamıştınız, benim merak ettiğim şey, biri kalkıp başka birine öyle laf olsun diye hipnoz yapabilir mi? Yani öyle sertifikası falan olmadan?”

“Elbette. Öyle yapan çok var. Hele son zamanlarda pek türediler. Portekiz’den gelen bir kadın onlara sözde eğitim falan bile veriyormuş. Neredeyse önüne gelen hipnozcu oluyor. Bana, siteme bir dolu soru yöneliyor. Bilmedikleri öyle çok şey var ki... Bazen elleri kollan dolaşıyor, ummadıkları durumlarla karşılaşınca panikliyorlar. Kalkıp bana geliyorlar. Bu arada sitenin biraz bakıma ihtiyacı var. Yani fazla büyük bir iş değil, biraz güncelleme, bazı bağlantı ekranlarını değiştirmek, bir de benim bazı fotoğraflarımı yenilemek... Bir ara ilgilenebilirsiniz değil mi?”

Şimdi “hayır, olmaz, bu dediklerin ayrıca paraya patlar” demek olmazdı. Üstelik işime yaramıştı ve hemen bedelini istiyordu. Borçlu ya da alacaklı kalmak istemeyenlerdendi. Mesaj kayıt cihazı hâlâ devredeymiş, uzun ve tatsız bir düdük sesiyle kaydı bitirdiğini ilan etti ve devre dışı kaldı.

Onun sosyal ses tonunu taklit ederek, aynı onun gibi “Elbette,” dedim.

“İstersen bugün uğra, ben müsaitim. Malum yaz, herkes tatilde, terapiye gelen fazla yok.”

Yok artık bu kadar da değildi. Yani o müsaitse benim de olmam gerekmiyordu. Bu kadar acil ödeşmeleri sevmem.

“Ben pek müsait değilim,” dedim. “Çok acelen yoksa seni önümüzdeki günlerde arayayım, bakalım. Benim bu ara işlerim biraz sıkışık.”

“Yok canım, o kadar acil değil tabii. Ha, bir de haftaya tatile gidiyorum, cumartesi. Gitmeden halledebilirse iyi olur.”

Emri olurdu. Ben de tam nasıl yapsam da bunca bela arasında onun sitesini güncellesem diyordum.

“Vallahi pek sanmıyorum,” dedim. “Bu aralar epey yoğunum, birkaç iş birden aldım. Önümüzdeki hafta, hiç sanmıyorum. Belki daha sonra. Bir elimdekileri halledeyim, öyle bakalım.”

Ummadığım bir olgunlukla karşıladı. En uygun zamanda görüşmek üzere deyip vedalaştık.

Telesekreterde bu mesajın kayıtlı kalmasına hiç gerek yoktu. Derhal dinleme düğmesine bastım. Aletim, dinlenmemiş mesajları sildirmeyen cinsten. Cem’le olan konuşmamız fonda çalarken ben de bedenime losyon sürmeye başladım. Omuzlardan başlayıp aşağılara doğru. Sürdükçe cildim kaygan oluyor, neredeyse kendimi arzuluyordum.

Birden fonda geçen bir kelimeye uyandım: Portekiz. Konuşurken fark etmemiştim, ama şimdi yakaladım, Portekiz’den gelme bir hipnozcludan bahsediyordu. Ve benim adını hatırlamadığım gazeteci kadın, evet ya, o da Portekiz’den gelmişti. Bu bir tesadüf olabilirdi. Olmaya da bilirdi.

Heyecanlanıp bacaklardan aşağısına losyon sürme işini yalapşap tamamladım. Bir an evvel gidip onu ziyaret etmek istiyordum. Hızla giyindim.

Kapıdan çıkarken tekrar telefon çaldı, açmadım. Çok isteyen mesaj bırakırdı. Kapıyı kilitlerken, dışarıdan Ali’nin mesaj bırakan sesini duydum, iyi, demek yolladıklarımı almış, laflamaya arıyordu.

Bekleyen taksiye binip adresi söyledim. Yaşlı şoförlerden biri gelmişti. Yüz verince hemen her konuyu sohbeta çekerlerdi.

Mahalleyi geçip ana yola çıkınca konuşmaya başladı:

“Sizin paketi ben götürecektim ama tam o sırada bir müşteri geldi, Hüseyin götürdü. Şu genç arkadaş.”

İşte Hüseyin yine sahneye çıkmıştı. Sanki çok lazımdı. İşin karıştığı her an Hızır gibi ortaya çıkması garipti.

“iyi,” dedim.

Ses tonum konuşmaya devam etmek istemiyorum anlamındaydı. Şoförüm durumu kavradı.

Birden aklıma takıldı, ben zarfı sabahın köründe yollamıştım. Gelen arabayı cama çıkmamak için görmemiştim. Ve 10’dan önce teslim etmeyin diye de tembihlemiştim. Oysa Hüseyin dün gece kulüpteydi. Şişko Müjde’yle fingirdi–yordu. Saat 10’da işe geldiğine göre demek ki işleri çabuk bitmişti. Acaba Müjde ona kaç patlamıştı? Yoksa genç ve yakışıklı diye kıyak geçip bedava mı servis vermişti?

Kızlar bazen yaparlar, beğendikleri birine rastlayınca “bu da kendime zevkime olsun” der, bedava giderler. Benim beğenmemem bir tarafa, Hüseyin epey düzgün bir oğlandı. Yani, Müjde onu pekâlâ da beğenmiş olabilirdi. Zaten Müjde’nin kısmetine pek düzgünler denk düşmezdi. Aramızda ona “taşra tipi” derdik. Tombul olduğundan, ancak etli butlu sevenler, yani taşradan azıcık gzmeye gelen orta yaş ve üstündekiler onu tercih ederdi. Diyetinde yol katettiği günlerse kendini ağıra satar, yok

değil, en kilolu günleriye nazlanmadan hemen kalkar giderdi.

Her yaz olduğu gibi yine yollar kazılıydı. Pazar günleri âdet olduğu üzere İstanbul’da kalmış herkes ailecek gezmeye çıkmıştı. Her ağaç altı veya çayır parçası, potansiyel bir piknik alanıydı. Her geçtiğimiz yerde, artık midemi kaldıran mangal kokuları vardı. Ve haliyle trafik sıkıştıktı.

“Ay şu hale bakın, herkes yol ortasına araba bırakmış, işim acil olsa gitmeye imkân yok!” dedim. Bunlar ağzımdan düşünmeden döküldü. Yoksa dediğim gibi sohbet niyetim yoktu.

“Ya sormayın beyim,” diye atladı yaşlı şoförüm, “Pazar günleri trafik daha bile beter oluyor. Öğlene kadar serbest, sonra bitti. Boğaz’a gitmeye kalksanız imkânı yok gidemeyiz. Öyle tıkalı. Geçen hafta gittim, gitmek ayrı dert, dönmek iki saatimi aldı. Anlayacağınız zarar. Sahil, Bağdat Caddesi keza. Bakın mesela Hüseyin de gitti, kaç saat oldu hâlâ dönmedi durağa. Tamam belki yoldan iş almıştır ama yine de...”

Demek Hüseyin ofise gidip hâlâ dönmemişti. Ben çıkarken Ali aramıştı. Ne dediğini bilmiyordum ama belli ki yolladıklarını almıştı. Maslak yönünde trafik, Belgrat ormanı ve Kilyos nedeniyle kalabalık olabilirdi, ama dediğim gibi saat 10’da çıktıysa trafiğe yakalanmamış olmalıydı. Belki de geçirdiği geceden sonra yorgunluk çökmüş, bir yere çekmiş arabasında uyuyordu.

“Desenize bana pahalıya patlayacak,” dedim.

“Yok beyim, ondan demedim. Taksimetre ne yazdıysa o olur. Hem siz yabancı mısınız? Demem o ki trafik çok oluyor.”

“Evet,” dedim. Yani ona susmasını hatırlattım. O da anladı ve sustu.

Zaten de geleceğimiz yere gelmiştik. Parasını ödeyip indim.

Ben apartmana girerken biri merdivenlerden iniyordu. Öyle herkesle yüz göz olmayı sevmem, gözlerinin içine bakmam, ama şeytan dürttü bu sefer baktım. Bakma nedenim aslında koyu renkli takım elbiseliydi. Böylesine sıcak bir pazar günü, takım elbiseyle kim dolaşırdı? Ve hızla yanımdan geçerken onu tanıdım: Sabiha Hanım’ın evinde kapıyı açan tenor sesli adamdı. Tüylerim ürperdi. Bu, ya mafyozalardandı ya da Süreyya Eronat’ın kilerdendi. Doğal olarak o da beni tanıdı ve hızla yanımdan geçmiş, merdivenlerin en altına kadar inmişken durdu ve dönüp bana baktı. Sağ elmacık kemiğinde koca bir yara bandı vardı. Koyu renkli bakışları buz gibi soğuktu. Rahatlıkla cinayet işleyebilir diye düşündüm.

Bakışmamız sadece bir an sürdü. O anında kararını verip, tıslarca bir ses çıkardıktan sonra aynı hızla apartmandan çıktı. Peşine düşüp, eğer silahını bana uzaktan doğrultmazsa yakalayabilirdim. Üstüne de bir güzel sorguya çekerdim. Yani, başımı kurtarmaya çalıştığım belaya balıklama dalmak olurdu.

Demek benim peşimde değildi, eğer peşimdeyse bile bulunduğumuz yeri beni temizlemek için uygun bulmamıştı. Peşimde değillerse gazeteci kadının peşine düşmüş olabilirlerdi. Ama bilinen, artık nerede olduğumu bildikleriydi.

Hızla üçüncü kata çıktım. Açık olacağını, hatta içeride bir ceset bulacağımı sandığım daire kapısı kapalıydı.

Zili çaldım, fazla beklemeden açıldı. Yani aslında tam da açılmadı, sadece aralandı ve gazeteci kadın başını uzattı. Açık mavinin yakışmadığı ender insanlardandı. Üstündeki bebe mavisi gömlek ile ölü gibiydi.

“Merhaba,” dedim. “Mümkünse görüşmek istiyorum.”

Beni gördüğüne hiç de memnun olmamıştı. Sanki daha dün bana mıncık mıncık sarkan o değildi. Tedirgin bakıyordu.

“Aslında pek değil. Yalnız değilim.”

Saçları dağınıktı. Yoksa iş üstünde mi yakalamıştım? Dünkü azgınlığıyla devam ettiyse, ayılınca birilerini elbette bulmuş olabilirdi.

“Uzun sürmez. Lütfen bu çok önemli,” diye yalvardım.

Bakışları şaşkıındı. Ne dediğimi dinlemediğini fark ettim.

“Peki ama sahiden işim var, bir arkadaşımınla önemli bir konu görüşüyoruz da,” dedi.

Israrlı bakışlarım etkili oldu, yana çekilip yol verdi. Açtığı kapıdan içeri girdim.

Dün benim oturduğum yerde –sürpriz!– kırık reklamcı Ahmet oturuyordu. İki günlük sakalı, dağınık saçları ve şiş gözleri ile kesinlikle kırk yaşın üstünde gösteriyordu. Bu kadar kırık olup da gazetecimle birşeyler yaptığına inanmak zordu, ama azgın kadınların nelere cüret ettiklerini bilirdim. Böyle erkeklerle yatmayı kendilerini ispat kabul ederlerdi.

Yerinden kalkmadan elimi sıktı. Yağlı ve terli elleri vardı. Ben sevmem, sevene de rastlamadım ama insan belli bir azgınlık noktasını aşınca her şey hoş gelirdi. Bakışları rahatsız ediciydi. Benden tedirgin olduğu her halinden belliydi.

Gazetecime yaklaşp “Biraz özel konuşabilir miyiz?” diye sordum.

“Tabii, daha iyi olur. Mutfğa geçelim,” dedi ve önüme düştü. Daha iki adım atmamıştık ki telefon çaldı. Özür dileyip salondan telefonu açtı.

“Alo” demesi ile gözlerini büyüterek bana bakması bir oldu. Doğal olarak şüphelendim, kulak kesildim.

“Evet,” dedi ve gözü bende dinledi. “Tamam biz hallederiz,” dedi ve yine dinlemeye geçti.

Dinlerken göz ucuyla sürekli beni izliyor, gözlerimiz karşılaştınca da kaçırıyordu. Kesinlikle benden bahsediyordu, arayan da merdivende karşılaştığım adamdı. Beni kontrol ediyordu. Belli ki halledilecek olan bendim, “biz” ise gazeteci kadının kendisi ve Ahmet’ti. Kucağa düşmek diye buna denirdi. Demek ki gazeteci hanım da işin içindeydi. Kırık reklamcı Ahmet de onlardandı. Galiba herkes onlar adına birşeyler yapıyordu.

Acil bir stratejik plana ihtiyacım vardı. Gülümseyerek, hiçbir şey anlamamış gibi ona bakıyordum. Gergin gergin bana gülümsedi ve telefonu kapattı.

Beraber mutfığa geçtik. Evin her yerinden daha fazla dağınıktı. Evde tabak, çanak, tencere, bardak, fincan adına ne varsa ortalıkta ve kirliydi. Birkaç gün önce kesildiği belli olan karpuz kabukları yerde, gazete üzerinde kurumaya yüz tutmuştu. Mide bulandırıcıydı.

“Sen bir saniye bekle, ben Ahmet’e bir şey söyleyip geliyorum,” dedi. “Bizi beklerken çalışmaya devam etsin diye...”

Beni yalnız bırakıp mutfağın kapısını çekerek yok oldu. Tabii ya, onun bir planı vardı, kırık Refik harekâta amade beni bekleyecekti. Pek güçlü durmuyordu ama yine de onun neler yapmaya niyetleneceğini bilemezdim. Panikledim.

Karpuz kesilmiş koca bıçak masanın üstündeydi. Parlak olması gereken çeliği kirden ve kurumuş karpuz suyundan mat görünüyordu. Önlem olarak elime aldım. Arkama sakladım.

Kapı açıldı ve geldi. Bıçağı ona göstermeyecek şekilde tuttum. Masaya yaslandı, cebindeki paketten bir sigara çıkarıp yaktı.

“Evet, seni dinliyorum... Nedir istediğin?”

Dumanı yüzüme üfledi. Gözlerini bana dikti ve garip garip bakmaya başladı, gözlerini kısıp açıyordu. Bana da hipnoz deniyor olabilirdi.

“Portekiz’deyken hipnoz çalışmaların oldu mu?”

“Evet,” dedi ve bakışları birden düzeldi.

“Buraya dönünce de devam ettin...”

“E tabii, biliyorsun biz gazetecilere bir servet ödemiyorlar. Yani iyi kazananlar var, ama benim gibiler değil. Yan gelir olacak her şeyi yapıyorum. Hayrola sen de mi meraklısın?”

“Bir bakıma evet,” dedim. “Buse’yi hipnotize ettin mi? Konuşturmak için?”

En kısa yol, direkt yoldur taktiğine karar vermiştim. Biraz afalladı. Sigarasından derin bir nefes çekti. Gözlerini yere, sonra tavana dikti, nihayetinde bana döndürdü. Dumanı üflerken derinden gelen bir sesle konuştu.

“Evet.”

“Ben de öyle tahmin etmiştim,” dedim. “Soracaklarım bu kadardı. Teşekkürler. Seni daha fazla rahatsız etmeyeyim.”

Öğreneceğimi öğrenmiştim. Buse hipnoz altında her şeyi anlatmıştı. Burada, bu pisliğin ve midemi kaldıran kokunun ortasında kalmam için başka sebep yoktu. Bir an evvel ayrılısam iyi olurdu. Elimdeki bıçağı sessizce yerdeki gazetenin üstüne kaydırıp ayağa kalktım. Beni durdurdu.

“Hepsi bu kadar mı?”

“Evet,” dedim. “Başka ne olsun? Beni ilgilendiren şey buydu.”

Aklından ne geçiyorsa cevabım hayır olacaktı. Bir an evvel gitmek istiyordum. Gülmeye başladı.

“Lütfen,” dedi, “oyun oynamayalım.”

“Olur.”

Bıçağı yere bıraktığıma pişman oldum. Hızla çömelip aldım. Geri gidip sırtımı duvara yasladım.

“Ne istiyorsun?” dedim

“Asıl sen istiyorsun?” dedi. “Bırakın peşimizi. Vallahi ben masumum. Her şeyi Ahmet karıştırdı.”

Ahmet’in neyi karıştırdığı meçhuldü, bunun ise herhangi bir biçimde masum olma şansı yoktu. Görüntüsü müsaade etmiyordu.

“Hayrola?” dedim.

Konuşup konuşmamakta tereddüt ettiği belliydi.

“İşler karıştı...” dedi, “belki yardım edebilirsin...”

Ne yardım etmesi, ben kıcıımı kurtarmaya bakıyordum –yani lafın gelişi.

“Dinle,” dedi. “Buse uyuşturucu alışkanlığından kurtulmak istiyordu. Bu nedenle hipnoz olmak için gelmişti. Sonra onun hipnoz eşiğinin çok düşük olduğunu fark ettim. Terapi bitince tekrar denedim, kolayca hipnotize oldu ve başladı anlatmaya. İnan o anlatırken hiçbir fikrim yoktu. Aklımdan geçen hiçbir şey. Sadece bomba gibi bir haber yakaladığıma inanıyordum. Baş sayfadan, manşetle falan.”

Kalktığım tek sandalyeye oturdu. Bitmemiş sigarasını kirli bir fincanda söndürdü. Bana bakıp devam etti.

“Sonra biliyorsun söyleşim sansürlendi. Ben de fena bozuldum. İşte o zaman Ahmet devreye girdi. Beni beter durumda görünce biraz teselli etti, ben de ona durumu anlattım.”

Anlaşıldı, kırıklığına rağmen Ahmet fırsat buldukça bunu hallediyordu. Böylece de kendini hetero sanmaya devam ediyordu. Teselli bahaneydi.

“Önce onun aklına geldi, madem böyle birşeyler var, biz bulup satalım dedi. Kızgındım. Bana da makul geldi. Kabul ettim. Buse’nin evine girmeye çalıştık. Beceremedik. Bunun üzerine Ahmet, Kayhan’ı ayarladı.”

“Merdivenlerde karşılaştığım soğuk bakışlı mı?” diye sordum.

“Evet o. O da seni tanımış.”

“Telefon eden oydu değil mi?” dedim.

“Evet,” dedi ve isterik bir kahkaha koyverdi. Eliyle ağzını kapatıp yeniden bir sigara arandı ve buldu.

“Şimdi söndürdün,” dedim. Tüten izmaritini işaret ettim.

Boş ver anlamında omuz silktili ve yeni sigarasını yaktı. Sonra da tam sönmemiş, tüten izmariti fincana biraz daha bastırdı. Söndü.

“Kayhan profesyonel hırsız, açamadığı kapı yokmuş. Tam Buse’nin evini deneyecekti başkaları ile karşılaştı. Daha önce birileri girmiş, içerideymişler. Haliyle ürküp geri çekildi.”

“Kötü zamanlama,” dedim. “Başkaları sizden hızlı davranmış.”

“Sonra Buse’nin öldüğü haberini alınca nevrimiz döndü. Cinayet olduğunu duyunca iyice korktuk. Bizimki basit, masum bir şantaj olacaktı. Belki hırsızlık. O kadar. Korkunca vazgeçtik.”

“Eee?” dedim. “O zaman buzul Kayhan, Buse’nin annesinin evinde ne arıyordu?”

“Ahmet, adli tıp muhabirlerinden adresi öğrenmiş. Bir deneyelim, ne kaybederiz dedi, tekrar heveslendik. O sefer de komşu kadınla sen onu bastınız.”

“Oğlan şanssız.”

Aslında beceriksiz demek isterdim, ama kendime hâkim oldum.

“Haklısın, galiba hepimiz şanssızız.”

Durdu. Birşeyler daha anlatacak gibiydi ama sesi kesilmişti. Demek resimlerle mektubun peşinde bir de bunlar vardı. Süreyya Eronat’ın adamları, Sofya’lı şantaj mafyası ve gazeteci amatörler. İşte bu harikaydı. Zavallı Buse sağ olsaydı herhalde gurur duyardı.

“Şimdi,” dedi, “birileri resimler bizde zannediyor. Peşimize düştüler. Kayhan’ı yakalayıp tehdit etmişler.”

“Demek yanağındaki yara...”

“Evet, dövmüşler. O da Ahmet’in adını vermiş. Ahmet çaresiz. Ben de öyle. Ne verebiliriz ki? Biz de bir şey yok. Yollayabileceğim bir tek kaset var. Onun da aslı sende. Lütfen anlamaya çalış...”

“Ben ne yapabilirim ki?” dedim.

“Sen onlarla birlikte değil misin?”

Şaşkınlıkla bana bakıyordu. Gülme sırası bana gelmişti. İnsan bu kadar salak olamazdı. Ayol, ben onlarla –yani Hedef Partisi’nin adamlarıyla ya da şantaj çetesiyle– beraber olsam burada ne işim vardı? Hem onlardan biriysen, eve girmek için tombul yanaklı komşu kadına neden ihtiyaç duyayım? Kocasını tarafından terk edilmekte haklıydı. Kadın dediğin bu kadar pis ve pasaklı, bu kadar dağınık, bu kadar salak olmamalıydı.

Kader birliğı olmuştu.

“Ben de aynı durumdayım. Birileri de malzemeler bende zannediyor...” dedim.

Derin bir nefes verdi.

“Gel içeri geçelim, Ahmet’e durumu anlatayım. Biz de senin tehditler savurmaya geldiğini sanmıştık. Aşağıda bekleyen adamları da görünce, Kayhan iyice tırsmış...”

“Aşağıda bekleyen adamlar mı?”

Şaşıрма sırası bana geçmişti. Demek aşağıda bekleyen adamlarım vardı.

Birlikte salona, Ahmet’in yanına döndük. O durumu anlatırken ben camdan aşağıya, sokağa baktım ve içinde adamlarla bekleyen koyu renkli otomobili gördüm. Onlar da bana baktılar. Gayri ihtiyari el salladım. Çok aptalcaydı, ama aklıma başka şey gelmedi. En azından gülümsemedim.

Sofya’nın avanesi beni izliyordu. Uyuyup uyanınca evimin gözlendiğini unutmuş, tedbiri elden bırakmışım. Ve işte, peşimden buradaydılar. Harika!

Ahmet’in tedirgin bakışları koyunsu bakışlara değişmişti.

“İnan ki altından böyle pislik beklemiyordum,” dedi. “Yoksa hiç bulaşır mıydım? Böyle işlere niyetim olsa ne işim var elimde kamerayla onun bunun peşinde iki klip için sürünmeye?”

Doğru söylüyor olabilirdi, ama yine de beceriksiz profesyonel hırsız Kayhan’ı o ayarlamıştı. Yani bir yerlerden pisliğe bulaşmışlığı vardı.

Paniklemiş gazeteci kadın ve Ahmet’le vakit geçirmeme gerek yoktu. Olsa olsa dertleşir, ağlaşırdık. Gereksizdi.

Oradan ayrılırsam nereye gideceğimi düşündüm: Eve gidersem, yine takip edilip gözaltında olacaktım. Onları bir şekilde atlatabilirdim. Ama nereye gidebilirdim?

Şimdiye kadar sığındığım yer, korunaklı kalem, hep evim olmuştu. Bir şey olduğunda, kendimi iyi hissetmediğimde, kaçıp gittiğim yer evimdi. Ve orası artık mafyanın gözetimin—deydi. Evim, en mahrem yerimdi. Ve artık mahremiyeti kalmamıştı. Bu rahatsız edici bir duyguydu. Huzurum kaçmıştı.

Kırık Ahmet’le gazeteci şaraplarını almış, birbirlerine sokulmuş, dertli dertli oynuyorlardı. Sözde birbirlerine cesaret veriyor, bu işten sıyrılacaklarını söylüyorlardı. Oynaşma tarzlarına bakınca ben gelmeden de aynı şeyin devam etmekte olduğunu anladım. Lakin bu hızla varabilecekleri bir yer yoktu. İkisinde de ihtiras yoktu. Tutkusuz seksi sevmem, hoşlanmam.

Onlara biraz da acıyarak baktım. Sürekli birbirlerine ne yapabileceklerini soruyorlardı. Halleri patetikti.

“Siz de o zaman elinizdeki kaseti verin. Kurtulun!” dedim.

“İnanmazlar ki...” dedi gazetecim.

“Bana anlattıklarını aynen anlat,” dedim. “Belli olmaz, belki de inanırlar.”

Kendi söylediklerime kendim de fazla inanmıyordum ama onların ağlaşmalarından sıkılmışım. Kimse çaresiz değildir. Sadece bazı çareler hoşumuza gitmez.

“Sahi mi?” diye üsteledi.

“Deneyebiliriz,” dedi Ahmet, “inip verelim..”

“Ne olduğunu bile bilmedikleri bir de kaset girecek işin içine. Üstelik de kopya. Ortalığı karıştırdığımızla kalacağız.”

Söyledikleri mantıklıydı.

“Aslı hâlâ sen de değil mi?” diye sordu.

“Evet, evde...” dedim.

“Onu versek? inip onlarla konuşalım, kalkar beraber evine gideriz, onlara verirsin. Ve iş biter! Ne dersin?”

Tavrına bakılırsa gazetecim bunu en uygun çözüm olarak benimsemişti ve bir an evvel uygulamaya koymak konusunda kararlıydı.

Kasetin delil sayılmadığı kesindi, üstelik de herhangi biri dedikodu adına istediğini anlatabilirdi. İspatlanamadıktan sonra söylenenlerin hiçbir önemi yoktu. Hele de konuşmayı yapan ölmüş bir travesti ise, güvenilirliği hiç sayılırdı. Yani kaset konusunda hasislik etmeye gerek yoktu. Bilmemiz gerekenleri dinlemiştik. Ayrıca bir kopyası da vardı. Rahatlıkla çıkarıp verebilirdik.

“Olur,” dedim. Yüzleri aydınlandı.

Ne olur ne olmaz diye kopyaları yanımıza aldık ve üçümüz beraber aşağıya indik, içinde iki adamın beklediği arabayı yanaştık.

Arabanın içinde dürüm yiyorlardı. Bütün gün beni, aç açına izlemelerini beklemek olmazdı. Haliyle onların da canı vardı, acıkıp susuyorlardı. Kutu kola içiyorlardı. Yaklaştığımızı görünce toplandılar. Cam açıldı. Soğan kokusu buram buramdı.

Durumu açıklamaya başladım, ama hem gazetecim hem de foto her kelimemde müdahale edip lafa girdiler. Susup yana çekildim. Çok hevesliyseler, kendileri anlatabilirlerdi. Ne de olsa gazeteci olan, onlardı.

Arabadakiler anlamsız bakışlarla onları dinliyordu. Bunlar, ucuz cinsinden takipçi, erkete ya da

tetikçiydiler, işin ne olduğundan bile haberleri olduğuna şüpheliydim. Sadece beni izliyor, nereye gitsem ellerindeki telefonla, temasta oldukları her kimse ona, bilgi veriyorlardı. Bizimkilerin tüm zevzeklikleri üstlerindeydi, Buse'nin öldürülmesinden başladılar, defalarca Süreyya Eronat'tan bahsettiler. Adı geçtikçe arabadakilerin oturuşu değişti, yüzlerine garip bir gülümseme yayıldı. İçim sıkıştı.

Uzun açıklamalar tabii ki çabuk bitmedi, ama bitti.

“Peki verin bakalım kaseti,” dedi sağ koltukta oturan. “Bir dinleyelim...”

“Ama kaset burada değil. Onun evinde.”

Bunları söylerken Ahmet eliyle beni işaret ediyordu.

“Gidelim,” dedi direksiyondaki.

Soğanlı dürümle karışık ter de kokuyordu.

Biraz aptal oldukları belliydi. Üçümüzü arka koltuğa bindirdiler. Bir şey yapmaya niyetlensek, öndeki iki kişi savunmasızdı. Hoş, bizim de bir şey yapma niyetimiz yoktu.

Yolu tarif bile etmedim, nasılsa evimi biliyorlardı.

Bendeki kasetleri verdik, aldılar ve hep beraber gittiler.

Kurtuluş bu kadar kolay ve çabuk olamazdı. İşte yine evimdeydim. Yuvamda. Büyük ihtimalle hâlâ gözleniyordum. Ne de olsa aradıkları resimlerle mektuba değil, sadece kıytırık bir kasete kavuşmuşlardı.

Duşa girmeden telefon çaldı. Açtım. Sofya'ydı.

“Bu kaset de ne? Nereden çıktı?” dedi.

Bu kadar kısa zamanda eline ulaşmış olması imkânsızdı. Dinlemiş olması ise imkânsızdan da öte bir şeydi.

“Buse'nin ölmeden evvel yaptığı bir söyleşi. İçinde tanıdığı her ismi sayıyor.”

“Bizimkini?” diye sordu.

“Evet,” dedim.

“Daha önce neden vermedin? Madem ki sendeydi?” Sesi yine hırçınlaşmıştı.

“İşe yarayacağını sanmıyordum. Ne de olsa kasetler delil sayılmıyor ya...”

“Ona biz karar veririz.”

Ve telefonu kapattı.

Doğrusu hızları beni şaşırttı. Fevkalâdeydi.

Duştan sonra yan ıslak yatağıma uzandım. Gazeteci kadının evinin pisliği, adeta üzerime sinmiş gibi uzun yıkanmıştım. Buse’nin katillerinden haber yoktu. Polis, cinayeti faili meçhuller arasına kaldırmış olmalıydı. Bense hiçbir yol katedememiş, ne resimlerle mektubu bulmuş, ne Buse’nin kör anasını kurtarmış, ne de onun katillerim ortaya çıkarmıştım. Ortada kalmış, boşuna kaçırılmış, tehdit edilmiş, canım keten elbisemi paramparça etmişim. Vücudumdaki çiziklerle morluklar ise ikramiyeydi.

Eğer kasetle tatmin olurlarsa, ki hiç sanmıyordum, bu işten ellerimi yıkamak istiyordum.

Pazar geceleri kulüp kapalıdır. Yani bugün benim tatil günümdü. Hava, henüz aydınlıktı ama ben ruhen yorgundum. Kendime bir rezene çayı hazırlayıp televizyon karşısında tembellik etmek istiyordum. Su ısıtıcısına yeterli miktarda su koydum.

Beklerken gidip telesekreterin düğmesine bastım. Tek mesaj vardı. O da, ben çıkarken Ali’nin bıraktığıydı. Mutfığa dönüp rezenemi hazırlarken, içeriden onun mesajını dinledim.

“İyi pazarlar, ben Ali. Ofisteyim. Çalışıyorum. Bana bir-şeyler yollarsın diye ummuştum. Ama saat ikiye geliyor, ben birazdan çıkacağım. Hatırını sorayım demiştim. Müsait olunca beni ara. İyi günler.”

Kulaklarıma inanamadım. Gönderdiğim zarfı almamıştı. Ben durağa saat 10’da götürün diye tembih etmişim, öteki şoförün dediğine bakılırsa da Hüseyin alıp vaktinde götürmüştü. Zarf Ali’ye ulaşmamıştı. Bu işte bir gariplik vardı.

Hemen Ali’yi aradım. Cep telefonu sürekli elinin altındadır. İkinci çalışında açtı.

“Oooo merhaba, günaydın mı desem, iyi akşamlar mı desem...” diye başladı.

“Ali, yolladığım zarfı sonra da almadın mı?”

“Yoo,” dedi. “Sana bıraktığım mesajdan sonra biraz daha işim çıktı, belki bir saat daha kaldım ama kimse bir şey getirmedi.”

“Ya, bak bu iş garip. Ben sabahın köründe zarfı durağa verdim, saat ondan sonra teslim edin diye de tembihledim. Ofisi bilen şoförlerden biri de götürmek üzere almış.”

“Bekçiye bıraktıysa bilemem, ama bana getirmedi. Hem çıkarken Nevzat efendiyi gördüm, bir şey söylemedi.”

Anlaşıldığı üzere Nevzat efendi ofisin hem bekçisi hem de bahçevanıydı.

Telefonu kapadıktan sonra, aklımdan geçenleri düzene koymaya çalıştım. Ben hazırladıklarımı zarfa koyup, duraktan gelen şoföre, bakkalın çırağıyla teslim etmiştim. Duraktakiler aldıklarını teyit etmişlerdi. Sonra bindiğim arabanın sürücüsü, yılışık Hüseyin’in saat 10 gibi zarfı götürmek üzere yola çıktığını, ama öğleden sonra hâlâ dönmediğini söylemişti. Demek oluyor ki zarf, duraktan ofise doğru yola çıkmış, ancak bir türlü ulaşamamıştı.

Her uygun zamanda ortaya çıkıveren Hüseyin’den zaten işkilleniyordum. Zarfın içinde ne olduğunu merak edip açmış, sonra ne olduğunu anlamayıp karıştırmaya niyetlenmiş olabilirdi. Benimle ilgili özel bir şey zannetmiş olabilirdi. Ama yine de bir kuşkum vardı. Ya Hüseyin de işin içindeyse? İşin içindeyse hangi taraftandı? Süreyya’nın adamı olması zordu. Onlar, eşcinsellik deyince üç adım geri hop–larlardı. Oysa Hüseyin... Maşallah’tı. Sofya tarafında olabilirdi. Ya da kendi adına bağımsız çalışmaya niyetlenmişti. Bana dedektiflik hayallerinden bahsetmiş, hatta ortak çalışmak arzusunu dile

getirmişti. Olmayacak şey değildi.

Ben zarfı yollarken, Allah bilir şimdi de olduğu gibi, ev gözleniyordu. Haliyle zarfı da izlediler. Hele de Hüseyin'i ilk gece benimle gezerken gördülerse, onu bir bok zannedip peşine düşmüş olabilirlerdi. Hem Hüseyin hem de elinde yolladığım zarf; ister mafyozalar, isterse Hedef Partisi'nin adamları için olsun, yeterince çekici bir avdı.

Bunları düşününce başıma bir ağrı saplandı. Gidip iki tane baş ağrısı hapı birden içtim. Kaşlarımla saçlarımla arasındaki bölge, blok halinde zonkluyordu. Sanki vicdan azabına benzer bir duyguya kapıldım. Aslında suçluluk duymam ya da kendimi öyle ya da böyle sorumlu hissetmem için hiçbir neden yoktu. Yine de mantığının etkisi, baş ağrımı engellemiyordu.

Bir taraftan düşününce iyi bile oldu diyebilirdim: Hüseyin'in tavırları, edepsiz ve fütursuz sarkıntılıkları, üstüne üstlük dün gece kulübe gelmesi, adımı verip içeri girmesi, sonra da gidip şişko Müjde'yle beraber olması. Pekâlâ da başına gelmiş her şeyi hak ettirebilirdi. Lakin, incinmiş gururum ve intikam duygularım ne kadar güçlü olursa olsun, buna müsaade etmiyordu. Ben aslında altın, hatta platin, yok değil, pırlanta kalpliyimdir. Onun başına bir şey gelmiş olması, hem de benim bir işimi yaparken başına bir şey gelmiş olması canımı sıkıyordu.

Durağı aradım, en soğukkanlı sesimle Hüseyin'i sordum. Telefonu açan, Hüseyin'in arkadaşı olduğunu tahmin ettiğim kafası tıraşlı, eli dövmele oğlandı. Yılışık seslerle “henüz gelmedi,” dedi. “Gelirse yollarım.”

Az biraz olsun sakinleşen sinirim yine tepeme fırladı. İçimden bir ses, koş, durağa git, bu yılışık iti evire çevire benzet dedi. Bir güzel deşarj ol!

İçimden her geleni körü körüne dinlemem. Bu sefer de öyle yaptım. En sevdiğim koltuğa oturup üç gündür poşeti açılmadan bekleyen bilgisayar dergisini elime aldım. Ama bu oğlanı belledim, elbet bir gün elime düşerdi. Bir punduna getirip benzetirdim. Derginin sayfalarını öylesine karıştırdım. Okumaya niyetlensem, boş bilgi adına, sayfalar dolusu şey vardı. Aklımı oraya vermeye niyetim yoktu. Rezenemi bitirince kalktım.

Evi dolaşmaya başladım. Bir konuya konsantre olmaya çalışırken en sık yaptığım şeydir: Evi

toplar, atılması gerekenleri atar, ayıklanması gerekenleri ayırır, bazı eşyaların yerini değiştiririm. Yaptığım değişikliklere kısa bir süre tahammül ederim. Sonra, pazartesi günleri temizlikçi gelince eşyalar eski yerlerine döner, ben de rahatlarım.

İlk toplanması gerekenler kanepenin üzerine yayılmış bekleyen öbektir. Aralarında dondan teki kaybolmuş küpeye, eski defterlerden resimlere kadar her bir şey vardı. Hızla toplamaya başladım ve eski ajandalardan birinin arasından bir deste gazino fotoğrafı düştü. Gazinonun adı basılı kartonun arasına zımbalanmış, eski, siyah beyaz fotoğraflardı. Fotoğraflara şöyle bir göz attım. Ve bir jetonum daha düştü. Kalabalık grup olarak gittiğimiz bir gecede Buse, Ferruh’un kolları arasında poz vermişti. Resimde Belkıs yoktu. Belli ki o gece Belkıs aramızda yoktu.

Ferruh’un neden peşime düştüğünü anlamaya başlıyordum. Zaten o gece ben masalarından kalkınca Buse yanlarına gitmişti. Üçlü olarak birşeyler çevirmiş olduklarını biliyordum ama Ferruh’un Buse’yle “hususî” ve yakın bir ilişkisini unutmıştım. Demek ki Ferruh’un da paçaları tutuşmuş, Buse’nin evrakı arasında neler olduğuna takılmıştı. O da kendi kışını korumaya çalışıyordu.

Derhal telefona sarıldım ve evlerini aradım. Telefona Belkıs çıktı. Manasız bir sohbet ettik. Doğrudan Ferruh’u istemek için bir neden uydurmaya çalıştım. Beceremedim. Ne söylesem Belkıs kıskançlığına yenilirdi.

Ferruh’un da hatırını sorup selam söyleyerek kapattım.

Kaset ellerine geçti geceli Sofya ve onun temsil ettiği şantaj çetesinden ses çıkmamıştı. Acaba AKM’nin otoparkına bıraktığım Passat’ı bulmuşlar mıydı? Sofya böyle bir şey sormamıştı. Bulmadılarsa neden peşime düşmemişlerdi. İşyerimi bulan Süleyman, kulübü bulduğu gibi evimi de bulurdu. Şimdiye kadar neden buraya düşmemişti. En azından arabasının yerini öğrenmek, geri almak niyetiyle kendi ve yetmeyeceği için yanında benle baş etmek üzere birkaç iri kıyımla gelmiş olmalıydı. Hem bu Süleyman neyin peşindeydi?

Bu gece havada alışılmadık bir serinlik vardı. Hatta, hafif bir esinti bile vardı. Rutubetli ve bunaltıcı İstanbul gecelerinden değildi. Televizyon ya da müzik açmamıştım, sessizlik garibime gitti.

İlaç iyi geldi, baş ağrım hafiflemişti. Başucumda yarısı okunmuş, tamamlanmak üzere bekleyen

kitaplardan birini elime aldım, açtığım sayfayı bitirmeden uyumuşum.

Bugün Buse'nin cenazesi vardı. Yani dananın kuyruğu kopacaktı. En azından cenazeyi kimin kaldırdığım öğrenecektim. Merakımı bastırmaya çabalıyordum ama daha vakit vardı. Beklemek sinir bozucuydu.

Böyle erken yatıp erkenden kalkmaya devam edersem yaşam düzenim alt üst olacaktı. Ben gecelerin kadınıyım, gündüzlerinse erkeği. Cenazeye gidip döndükten sonra başıma bir şey gelmezse yatıp biraz dinlenmeliydim, yoksa akşam kulübe gittiğimde paçavra gibi olurum: Gözaltında torbalar, pırıltısı azalmış bakışlar, cilve yok, eda yok. Peş peşe patlatılan kahkahalar iyiden iyiye sentetikleşmiş. Hiç sevmem!

Duş yaptım, kahvemi hazırladım, gazeteyi beklerken televizyonu izledim, giyindim, tekrar değiştirdim... Hâlâ ne gelen vardı ne de telefonla arayan.

Satı Hanım, benim geç kalktığımı bildiği için öğlene doğru gelirdi. Ben uyurken evde hareket edenlerden hoşlanmam, çamaşır makinesi, elektrik süpürgesi sesine ise hiç tahammülüm yoktur. O nedenle Satı Hanım kapıdan girerken ben genelde çıkarım. O günü ya alışverişte, sinemada ya da ofiste geçiririm. Lakin Satı'nın gelmesine hâlâ epey vakit vardı.

Gazete gelince onu da taradım. Devamlı okuduğum köşelere baktım. Yaşam sayfalarını karıştırırken moda resimlerini gördüm ve üstümdekilerin cenaze için fazla frapan olduğuna karar verdim. Değiştirmeliydim. Ama erkek kılığı mı kız kılığı mı olsun karar veremiyordum.

Şimdi, eğer cenazede bizim kızlardan bir kalabalık olacaksa, ki görüne göre olacaktı, sade ama şık bir hanımefendi olarak; yok eğer değil, mahalle cenazesi olacaksa adam gibi gitmeliydim.

Sonunda, gönlüm gösterişli olmaktan yana ağır bastı. Ben de lacivert mini elbisemi giydim. Kolsuz, sıfır yaka, arkadan fermuarlı, hafif evaze bir mini etek. Evet buraya kadarı sade. Gösteriş, kafama taktığım, kenarları bir şemsiye büyüklüğündeki, lacivert hasır şapkada. Siyah Gucci gözlükler

ve saten kısa eldivenlerle tamamladım. Boynuma yapma çiçek mi, yoksa iki sıra inci mi diye karar vermeye çalışırken Satı Hanım geldi. Aslında zevkli kadındır, ona sordum. İncilerde karar kıldık. Neredeyse düz ökçeli, tokalı rugan pabuçları da giyince hazır oldum. Biraz yetmişlerin YSL modellerini anımsatıyordum. Aklıma Gündüz Güzeli filmindeki Catherine Deneuve, olmadı Elsa Martinelli, Charlotte Rampling gibi yıldızlar geldi. Dudaklarımı büzüp yayarak aynaya poz verdim. Evet! How to Steal a Million filmindeki Audrey’e benzemiştim yine.

“Vallahi pek hoş oldunuz beyefendi.”

Satı Hanım’ın bana her fırsatta beyefendi demesi kibarlığındandır. Yoksa bu kılıkta pek beyefendiler gibi durduğum söylenemezdi.

Hazırdım, lakin gazeteden baktığım kadarıyla öğlen namazına daha vakit vardı. Erkenden gidip ortalıkta sürünmeme gerek yoktu.

İcap ederse cenazede okurum diye, aklımda kalan sureleri içimden tekrarlamayı denedim. Uzun zamandır pratik yapmadığımdan unutmuştum. Fatiha’yı baştan sona bitiremedim. Satı Hanım’dan yardım istedim. Gelip yüksek sesle iki defa okudu, tabii ki hatırladım.

Bu arada, sabahtan beri hiç telefon çalmamıştı. Yani bence bu garipti. Çalışıp çalışmadığını kontrol etmek amacıyla gidip ahizeyi elime aldım, dinledim. Gayet düzgün çevir sesi geliyordu. Hayır bozuk değildi, kesilmemiş–ti. Buna rağmen hiç kimse beni aramamıştı. İçimden komplo teorileri üretmeye başladım: Belki de telefonum dinleniyordu.

Saçmalamaya başladığımın da farkındaydım. En iyisi bir an evvel arayıp, beraber gidecek birilerini aralamaktı.

Bana en yakın oturanlardan başlamaya karar verdim. Melisa’yı aradım. Uykulu, haliyle de gayet erkeksi bir sesle açtı. Cenazeye gelip gelmeyeceğini sordum. Her kelimeyi uzatarak konuştu.

“Abla, nerde olacak? Sabah sabah uzaklara gitmeyelim yani?” dedi.

Samatya'yı söyledim.

“Allah korusun ayol, ne işimiz var oralarda. Kusura bakma yani, aslında zaten uykum da vardı. Dün akşam madilik oldu, uyuyamadım.”

Başına ne geldiğini merak etmediğim için sormadım.

“Sen istiyorsan git, önemli bir şey olursa dönünce bana anlatırsın. Gitmiş kadar olurum,” dedi ve kapattı.

Ardından aradığım Ponpon ve ipekten gelmeyi istiyorlardı. Samatya olması önemli değildi. Ponpon arabasıyla gelip beni alacaktı, sonra da yoldan İpekten'i alacaktık. Ponpon haliyle ne giydiğimi sordu,

“Lacivert elbise,” dedim. “Sivil gitmek istemedim.”

“A tabii ayol, ne de olsa ona son bir saygı sayılır. Ben de öyle giyineyim bari. Az kalsın sivil gelecektim.”

“Canım ama hatırladığım kadarıyla senin sadece şuh sahne kostümlerin var. Efendi bir sivil kıyafet ayarlayabilecek misin?”

“Ay elbette,” dedi. “Rahmetli annemin tayyörlerini boşuna mı sakladım sanıyorsun. Bir nikâh, cenaze, mahkeme falan olur giyerim diye hepsi naftalinler içinde bekliyor.”

Anasından kalan demode tayyörlerle rüküş bir şeye dönecekti, ama ağzımı açıp söylemedim.

Beklerken Ali için hazırladıklarımı tekrar bir CD'ye kopyaladım. Bu sefer işi şansa bırakmayıp motosikletli kuryelerden birini aradım. Satı Hanım'a tembih ve teslim ettim.

Ben zarfı yalarken Ponpon geldi, şapkamı kafama geçirip indim.

Arabaya binerken birbirimizi süzdük ve karşılıklı kahkahayı koyverdik. Füme renkli, kruvaze bir baş öğretmen tayyörü giymişti.

“Ayol bu sıcakta yünlü tayyör giyilir mi?”

“N’apiim... Ötekilere sığamadım,” dedi. “Sen de cenazeye değil adeta defileye gider gibisin.”

“Ascott,” dedim.

“Buyur?”

“Ascott... İngiltere’deki at yarışları. Herkesin şapka gösterisi yaptığı...”

“Hani My Fair Lady deki mi?” diye sordu. Kültürlü kızdır. Böyle şeyleri bilir. Audrey Hepburn’ü sevdiğimi de.

İpekten’i alana kadar kıkırdadık. İkimiz de bir şey söylemediğimizden olsa gerek, o sivildi.

“Ay ne bu haliniz?” diye başladı. “Bu kılıkta sizi namaza durdurmazlar. Hepimizi taşlarlar.”

Ponpon “Namazı kılacak olan kim?” dedi. “Kenarda durup geleni geçeni izleyeceğim, bir de

taziyeleri kabul edeceğim.”

“Gördüğün gibi benim de niyetim yok,” dedim.

“Pek hoşsunuz!” İpekten sitemkârdı. “O zaman ne diye geliyorsunuz? Halkı kışkırtmaya mı?”

“Bak,” dedim, “halk bundan kışkıracaksa kışkırsın! Zaten millet olarak ataletten yıkılıyoruz.”

“Hem belki de iyi olur.” Ponpon gevrek bir kahkaha attı. “Artık vakti geldi. Ne olacaksa olsun.”

“Yapmayın ayol! Gay-pride’a değil cenazeye gidiyoruz.”

Ona buna sorarak Samatya’daki camiye bulduk. Bahçesi ufaktı ama hemen yanında küçük bir çocuk parkı vardı. Arabayı önüne park ettik. Kapıları açıp içinde beklemeye başladık. Uzun bacaklarımı arabadan çıkartıp birbirine paralel tutarak aşağıya sarkıttım. Bu şekilde fazla oturmak zor oluyordu. Bacak bacak üstüne attım.

İki cenaze vardı, ikisi de hazır bekliyordu. Daha yarım saate yakın zaman vardı. Ortalıkta bizim kızlardan bazılarını gördüm. Genelde sivil, olmadı sade giyinmişlerdi. Ha-san’a bakındım ama henüz ortada yoktu. Lakin kulüp olarak yolladığımız koca bir çiçek cenazelerin hemen yanına yerleştirilmişti. Mahalleli kalabalığın arasında gözüme Cüneyt çarptı. O da beni gördü. Yanındakilere çaktırmadan başıyla belli belirsiz beni selamladı. Utandığı aşikârdı. Herkesin arasında yanımıza gelmekten çekiniyor, ama ölene vefa göstermekten de geri kalmıyordu.

Kalabalık artıyordu. Oturduğumuz yerden sadece tek yönden gelenleri görebiliyorduk, hem de caminin kapısı görüş açımızın dışında kalıyordu. Böyle giderse, neyi ya da kimi aradığımı da bilmediğim için kaçırabilirdim. İnip aralarına karışmaya karar verdik.

Burada karşıma çıkacağını tahmin ediyordum, ama ilk onunla karşılaşmak istediğim söylenemezdi.

Bizi görünce Gönül üstümüze atladı. Başında şal desenli bir eşarp, gözünde de kocaman güneş gözlükleri vardı.

“Ay işte vefaker insanlar nasıl da belli oluyorler!” diye sarılmaya niyetlendi.

Şapkama çarptı. Geniş kenarlıklar, onun gibi teklifsizce sarılmaya niyetlenenler için doğal bir korunma alanı oluşturuyordu. Onu kızlarla tanıştırdım. Dökülen kılığından olsa gerek, İpekten’i kendine yakın hissedip onun koluna girdi; bir taraftan burnunu çekip bir taraftan da Buse’yi anlatıyordu. İpekten sabırsızdır. Hemen bunalır. Niye tahammül ettiğini anlamadım.

Ponpon, yılanlığını yapıp iki arada bir derede sorusunu sordu.

“Nereden çıktı ayol bu besleme kılıklı?”

Kısaca Gönül’ün kim olduğunu özetledim. Alt dudağı bükük, kafasını sallaya sallaya beni dinledi.

“İnşallah başımıza kalmaz,” diyerek başını öte yana çevirdi ve konuşmayı kesti.

Diğer cenaze için gelenler bize biraz ters bakıyorlardı. Hiç oralı olmadım. Burası onların olduğu kadar bizim de hakkımızdı.

Şirret bilinen kızlardan Damper Beyza’yla kucaklaştık. Böyle günlerde âdet olduğu üzere aramızda genel bir hoşgörü havası mevcuttu. Uzun kapkara saçlarını omuzlarına bırakmıştı. Sade ve gösterişli gelmişti. Blue jean ve düz bir t-shirt’leydi, ama pür makyajdı. Yandakilere fazla duyurmadan konuştu.

“Şimdi imam cenaze namazını ‘er kişi niyetine’ diye mi kıldıracak?”

Güldüm. Hemen avurtlarımı Ajda Pekkan gibi ısıırıp gülüşümü bastırdım.

Nihayet Hasan görüldü. Bir arabadan iniyordu. Pantolonunun beli yine düşüktü. Arabadan inmesine yardım ettiği kişiye elini uzatırken kışının çatalı olduğu gibi ortaya çıktı. Gözüm Hasan'ın kışından arabadan inmesine yardım ettiği kişiye döndü ve dondum: Sofya!

Hasan'ın Sofya'yla görüştüğünü bilirdim ama arkamdan dolaplar çevirip cenazeye beraber geleceklerini tahmin etmemiştim. Beni görünce uzaktan el sallayıp sırıttı.

Sofya arabadan inmeyi becermişti. Taktığı gözlük yüzünün çoğunu kapatıyordu. Ağzının bir yanı şiş gibi duruyordu. Yanlarına gittim.

Evet, Sofya'nın sol tarafı şişmişti. Hatta fondöten ile kapattığı bir morluk vardı. Ağzı yamularak zorlukla konuşuyordu.

“Onları senin hakkında ikna etmem hiç de kolay olmadı,” derken yüzünü işaret etti.

Çenemi sıkıp gözlerimi yumdum. Yani şimdi benim yüzümden dayak mı yemişti? Bana sarıldı.

“Sen kabul etmesen de ben, seni kendimce severim.”

Ne yapacağımı bilemedim. İçimden ona sarılıp, müteşekkir olarak ağlamak gelmiyordu. Boğazımı yokladım; hayır düğüm, yumruk falan gibi tıkayıcılardan yoktu. Yani duygulanmamış tim. Gayet kalender ve erkeksi bir tavırla, anlayışla omzuma vurdu.

Hasan ters bakışlarımı, kara Gucci gözlüklerime rağmen fark etmişti. Etmemesine imkân yoktu. Tedirgin duruyordu. Tedirginliği Sofya'nın tarafında olmaktan çok birşeyler söylemek istemesinden geliyordu.

Bana sarıldığında kulağına “Seni yılan!” diye fısıldadım. Yetti. Artık, cenaze boyunca dengesi yerine gelmezdi. Onu, Sofya’ya neyin bağladığını bilmiyordum ama konu Sofya ise bunun iyi bir niyet olmadığı kesindi. Belki Hasan da Sofya’nın şantaj çetesinin parçasıydı.

“Açıklayabilirim,” dedi.

“Eminim,” dedim.

Kafamı başka tarafa çevirdim. Merak etmiyordum. Neyse neydi. Hasan’ı hayatımdan ve kulüpten silmek çok da zor olmayacaktı.

Mahalle marketinin yolladığı çelenk Buse için olamaz diye geçirdim. Bu arada militan kızlarımızdan bir grup geldi. Bizlerden pek kimseyi tanımıyorlardı, ama işte faili meçhul bir cinayete kurban gitmiş travesti cenazesine katılma görevlerini yerine getiriyorlardı. Aynen morgun önünde olduğu gibi patlamaya hazır durumdaydılar. Kısa, kesik ve sert hareket ediyorlardı. Öfkeli gözlerle etrafa bakıyor, ilk fırsatta dikleniyorlardı. İsyanlarında sonuna kadar haklıydılar. Tüm gönlüm onlardan yanaydı. Her kadar organize değil gibi görünseler de gayet sistematik bir biçimde olayları protesto etmeyi beceriyorlardı. Tarzlarını aynı şekilde beğendiğimi söylemek zor olur, ben biraz daha salon tipiyimdir.

Öğle ezanı okunmuştu, cemaatten namaz için camiye girenler vardı. Baktım bir yandan Cüneyt bir yandan İpekten içeri girdiler. Damper Beyza’nın sorusu aklıma gelince, İpekten’in kadınlar tarafına mı, yoksa erkekler tarafına mı gittiğini düşündüm.

Düşüncelerimi yoluna koymadan koyu renkli, gösterişli üç araba peş peşe geldi. Kalabalıkta bir hareketlenme oldu. Uğultu halinde yayılan seslerle arabaların olduğu yöne doğru hareket başladı.

Boyum uzundur, ama kalabalığı aşır arabalardan inenlerin kim olduklarını göremedim. Takım elbiseli adamlar vardı. İkisi gösterişli bir çelenk taşıyordu.

Arkamda bir yerlerden Gönül’ün bağırdığını duydum.

“Aha işte Sabiha’nım teyze!”

Hemen kalabalığın arasına girip arabalara yaklaşmak üzere yarma operasyonu başlattım. Basımdaki devasa şapka ile pek kolay olmuyordu ama çaktırmadan attığım dirsek darbeleri ve bir ufak tekme ile yolumu açtım.

Ortadaki arabanın önünde birikme vardı. Takım elbiselilerle sarılmıştı. Arka kapılar açıktı. Bana yakın tarafta, tek noktaya dikili boş bakışlarıyla kör olduğu belli Sabiha Hanım, vakarla oturuyordu. Hiç de öyle ağlamaktan yüzü gözü şişmemişti. Sadece bitkin duruyordu. Arabaya yaklaşanlara öptürmek için elini uzatıyordu. Elinde, sade bir yüzük vardı.

Korumalar kimsenin ona fazla yaklaşmasına, yaklaşsalar bile yanında bir el öpümünden fazla kalmasına müsaade etmiyorlardı.

Arabanın göremediğim diğer tarafında ayrı bir kalabalık vardı. Hafif bir itiş kakış devam ediyor, ama cenazeye olan saygıdan olsa gerek pek ses çıkmıyordu, içerideki diğer kişiyi görmek için hafif eğilmem gerekti. Dizlerimi kırarak eğildim.

Anında kıcıma yediğim çimdik, daha çok da gördüğüm yüzünden şok oldum: Arka koltukta, Sabiha Hanım’ın yanında Süreyya Eronat oturuyordu!

Kıcıımı kimin ellediğine boş verip hızla diğer yana dolandım. Sürücü koltuğunda Süleyman’ı görünce iyice şaşırdım. Ağzımdan, hayretimi belli eden bir küfür kaçtı. Tabii ki bütün kafalar bana döndü. Arabayla aramda iki üç metrelik bir açıklık, bir boşalma oldu. Süreyya Eronat’la göz göze geldik.

Aynen resimlerindeki gibi, ağır bir anlayış ve dudak uçlarında mini minnacık bir gülümseme kırmasıyla bana bakıyordu.

Süreyya Eronat’la bakışmamız pek kısa sürdü. Eliyle beni arabaya davet etti. Korumaları yana çekilip bana yol açtı. Arkamdakilerin ittirmesi, biraz da merakla ona yaklaştım.

“Size ulaşmak umduğumdan zor oldu,” dedi.

Bakışları etkileyiciydi. Mimikleri az olmaya azdı, hatta yok sayılırdı. Ama gözleri sürekli hareket eden kapkara iki böcek gibiydi. Bakışlarından kurtulup çevreme baktım. Korumalarca sarılmıştım. Gary Cooper Süleyman ön koltukta heykel gibiydi. Dönüp bana bakmadı bile. Sanki iki gece önce bana sarkıp mahcup bakışlarıyla beni baştan çıkartan o değildi. İşte böyle şeyler insanın güvenim sarsardı.

“Sizinle görüşmek istiyordum. Süleyman pek başarılı olamadı.” Bunu söylerken önde oturan Süleyman’ın omzuna dokunmuştu. “Lütfen cenazeden sonra hemen ayrılmayın, hatta mümkünse beraber gidelim.”

Bunun bir öneri olmadığı aşikârdı. Düşünmeksizin kabul ettim. Sabiha Hanım yanında olduğuna göre çekinmem gereken bir şey olmadığına inandım.

“Şimdi müsaade ederseniz namaza katılmak istiyorum.”

Evet, arabanın tam yanında dikilmiş, yolunu kesiyordum. Yana çekildim. İndi ve bir anda korumalarıyla çevrildi. Caminin avlusuna ilerlerken bana seslendi:

“Beni arabada bekleyin.”

Sesindeki otorite tartışılmazdı. Karizma dedikleri şeyin bir parçası da bu olmalıydı. Yoksa bu adamın peşinde koşulacak nesi vardı? Geçtiği yerlerde yol boşalıyor, insanlar yana çekilip ona yol açıyorlardı.

Süleyman “Buyurun arabaya geçin, güneşte kalmayın,” dedi.

Hayret ettim. Sanki beni kaçırmaya yeltenmemiş, benden dayak yememiş, sonra da eli kolu bağlı dağ başında araba–sız bırakılan o değildi. Kibarlığından asla geri sarmıyordu. Teşekkür ettim ama binmedim. Sadece eğilip Sabiha Hanım’a başsağlığı diledim. Kendimi tanıtırken Fevzi’nin arkadaşı dedim.

‘Körler çok ellerler’ diyen Buse haklıydı, konuşurken eldivenli elimi elleri arasına aldı. Ayrıca belli ki burnu da iyi koku alıyordu. Sürdüğüm parfümün erkek kokusu olmadığını hemen anlamıştı.

“Siz Buse’nin arkadaşısınız değil mi evladım? Fevzi demek için kendinizi zorlamayın. Ben de son zamanlarda hep Buse derdim.”

Burada, Süreyya Eronat’ın arabasında ne işi olduğunu, kaç gündür nerelere saklandığını, nasıl ortadan kaybolduğunu sormak isterdim. Ama o, imamın sesini duymak için eliyle ağzıma dokunarak beni susturdu. Gözlerini kapatıp, dudaklarını belli belirsiz kıpırdatarak dua etmeye başladı. Gözlerini kapadığında yüzündeki derin acıyı fark ettim. Görmeden boş bakan gözleri acısını gizliyordu. Oysa şimdi gözlerinin yanlarındaki kaslar seğiriyor, dudak kenarları gerginleşiyor, alnı kasılıp gevşiyordu. Kıpırdayan her kas parçası, acıyı ayrı ayrı ifade ediyordu.

Böyle kırım dışarıda, belden üstüm arabanın içinde komik görünüyor olmalıydım. Süleyman’ın davetini geçici olarak kabul edip arabanın içine oturdum. Kapılar açık olmasına rağmen klima çalışıyordu. Fazla etkisi olmuyordu, ama yine de en azından dışarıya göre biraz daha serindi.

Sabiha Hanım duasını bitirince ancak duyulabilecek bir sesle “Amin” dedi. Bunun üzerine ben de dua etmeyi hatırladım. Evden çıkmadan Satı Hanım’la üzerinden geçtiğimiz Fatıha’yı okudum. Galiba da, aradan birazını unutup atladım. Bence, kelimeler değil niyet önemliydi. Yani illa bir işe yarıyorsa, eksik olan bu hali de yarardı.

İnsanlardaki hareketlenmeyle cenaze namazının bittiğini anladık. Süreyya Eronat'ın tabutu taşımaya yardım edip etmeyeceğini merak ettiğim için hemen arabadan inip camiye doğru yöneldim. Hızla indiğimi fark eden Süleyman ani bir hareketle bana dönüp ne yaptığımı baktı. Elimle sessizce yerinde oturmasını, paniğe gerek olmadığını ifade eden bir işaret yaptım. Tekrar oturduğu koltuğa gömüldü.

Evet, Süreyya Eronat herkesin ortasında Fevzi/Buse'nin tabutuna omuz vermişti. Garip olan şey, her yerde onu izlemeye çalışan medyadan kimsenin etrafta olmayışındı. Ne bir fotoğrafçı ne de bir TV kamerası vardı. Belli ki bu kadar mahalle arası ve daracık sokakların ortasında, gözden uzak bir semtteki caminin seçilmesi gayet bilinçli bir tercihti. Medya buralara sızamamıştı. Ya da sızdırılmamıştı. Yani tam anlamıyla mahalleyi kapatmışlardı.

Süreyya Eronat'ın tabuta el vermesi sadece birkaç saniye sürdü. Arkadan gelen korumaları yerini devraldı. O da birkaç kişiyle el sıkışıp, gittiği koruma çemberi ortasında yanımıza geri geldi.

Korumalar yanında koruyucu bir boşluk oluşturuyorlardı. Ama yine de bu etten duvarı aşp onunla el sıkışmayı beceren, hatta ona sarılıp elini öpen birkaç kişi oldu. El öpenler arasında tombul yanaklı komşu kadın Aynur'un adliye kâtibi, içgüveyi kocasını görmek beni şaşırtmadı. Evlerinde baş köşede resmi asılı Süreyya Eronat'a saygıda kusur etmiyordu. Allah bilir şimdiye kadar başka neler yapmıştı. Zaten yoluma çıkan herkes ya çetecilerden yana ya da Hedef Partili çıkıyordu.

Süreyya Eronat'ın arabaya rahat binmesi için çevresini ferahlattılar, bu arada ben de biraz dışarı, onu izleyen kalabalığın arasına itildim.

Bindikten sonra etrafa baktı, gözleri beni bulunca durdu.

“Buyrun sizi bırakalım. Giderken de biraz konuşalım,” dedi.

Eliyle yaptığı hareketi izleyen korumaları beni ona doğru iteklediler. Arka koltukta Sabiha Hanımla o oturuyordu, hele de kafamdaki şapkayla yanlarına sıkışacak halim yoktu.

“Arzu ederseniz öne buyurun,” dedi.

Arzu ettim. Korumalar bu sefer beni arabanın diğer yanına iteklediler. Kapı açıldı, ben şapkamı çıkarıp bindim. Ve konvoy halinde üç araba hareket ettik.

Elimdeki şapka hiçbir yere sığmıyordu. Kucağıma koymaya çalıştım olmadı, Süleyman ile aramızdaki boşluğa sığmadı, ayaklarımın araşıma kaydırmayı denedim, beceremedim.

“Müsaade ederseniz alayım, arka camın içine koyalım,” dedi. Ummadığım kadar sakin ve kibardı. Şapkamı verdim. Koyu camlı gözlüklerimi çıkarıp elime aldım. Sonra da ona doğru dönmeye çalışarak yarım oturdum.

“Lütfen emniyet kemerinizi takın,” dedi Süleyman.

Söylediğini yaptım. Kapılar kapanınca klimanın etkisi hissedilmeye başlamıştı. Arabanın içinde ferahlık verici bir serinlik yayılıyordu.

“Sizi dinliyorum,” dedim. Sessizlik beni gerer.

“Öncelikle şunu söyleyeyim ki yaptıklarınızı takdir ettim,” diye başladı. “Neler yaptığınızı izlettim, öğrendim. Bize yardımcı olmaya, Fevzi’yi –Allah gani rahmet eylesin–korumaya, Sabiha teyzeme de neden ulaşmaya çalıştığınızı biliyorum.”

Anlaşılan ben son birkaç gündür sürekli takip edilip izleniyordum: Bir taraftan Sofya’nın çetecileri, bir taraftan Hedefçiler. Ve hiçbirim fark etmemiştim. Demek amatörlükle profesyonellik arasındaki fark buydu.

“Müsterih olunuz. Aradıkları her şey bizde. Yani zaten bizdeydi. Tehdit arz edecek bir mevzu yoktu. Tamamını yok ettim. Kendi ellerimle.”

Biraz daha açıklasa iyi olurdu. Şaşkın bakışlarımdan anladığını fark ettim. Devam etti.

“Malumunuz Fevzi’yle alâkamız uzun zaman önce bitti.”

Sabiha ve Süleyman’ın yanında geçmişteki bir ibnelik hikâyesini, hem de birinin oğluyla olan ibnelik hikâyesini bu kadar rahat dillendirmesinden rahatsız oldum. Bunu da fark etti.

“Süleyman benim her şeyimi bilir. Ufaklığından beri yanımdadır. Manevi oğlum gibidir. Ondan çekinecek bir şeyim yok.”

Ne yani şimdilerde gizli ve yasak arzularını Süleyman mı tatmin ediyordu? Memeli travestilerden, boylu poslu yapılı body-guardlara mı terfi etmişti. Dönüp Süleyman’a tekrar baktım. Gary Cooper’ım gözlerini yoldan ayırmadan dinliyordu. Belli belirsiz sesi duyuldu.

“Estağfurullah efendim. O ne demek. Siz bana hep bir baba gibi davrandınız.”

Sesinde tutku var mıydı emin olamadım, ama sadece say-gıydıysa bile bu duygu onu titretiyordu. Artık böyle saygılı, insanın sesini titreten aşkların kalmadığını düşündüm.

“Sağol Süleyman,” dedi. “Lüzumunda canını koyar ortaya. Ama şimdiye kadar Allah’a şükür ki icap etmedi.”

Sabiha, körlüğüne sağırlık da ilave olmuş gibi sessiz ve tepkisiz oturuyordu. Sol elindeki alyansı biteviye çeviriyordu. Süreyya, tek elini onun elleri üzerine koydu.

“Teyzem ise her şeyi senelerdir biliyor. Onun bildiklerini bilen bir de tanrı var. O kadar.”

Sabiha, kafasını salladı ve gözlerinden sicim gibi ince bir yaş aktı. Süreyya’nın bakımlı ve kibar elleri onunkileri sardı. Ve sıkı. Bu sıkma kibarlığın dozunu aşıyordu. Kadının ne kadar canı yandı bilemezdim ama ağlaması arttı.

“Üzülme demek teselli olmuyor. Biliyorum üzülüyorsun. Mukadderat bu. Önüne geçilmez ki,” derken adamın sesi yine buz gibiydi.

Sabiha göremese de kafasını ona çevirdi. Süreyya onu kendine çekip omzuna yasladı. Birbirlerine sarılmış ana oğul gibiydiler. Yok, pek değildiler, yaşlan o kadar da farklı durmuyordu. Sabiha, elbisesinin koluna sıkıştırdığı bir mendili çıkarıp gözlerini ve burnunu sildi. Sonra da elindeki mendilin ucunu ısırarak sessizce ağlamaya devam etti.

“Fevzi’yle alâkamız bitti ama Sabiha teyzemle kesilmedi. Denk geldikçe uğrayıp elini öptüm, bayramda, kandilde mutlaka aradım. Benim için bir ana gibidir. İlk tanıştığımızdan beri beni de oğlu gibi bağrına basıp sevdi. Derdim olduğunda sıkılmadı, dinledi. Her şeyi ona anlattım. Hıristiyanlıkta günah çıkarmak vardır ya, onun gibi. Senelerce derdim olduğunda, kafama bir şey takıldığında, vicdanım sızladığında ona gittim. Anlattım. “

Açıklamalar güzeldi ama birşeyler eksikti. Eksik olan şey duyguydu. Bütün bunları anlatırken tek bir duygu yoktu. Zaten mimiksizdi. Üstüne kuru bir ses içimi dondurdu. Söylediklerini okusam belki inanırdım ama dinlerken ikna olmak zordu.

“Artık benimle, ailemle yaşayacak, ailemin bir ferdi olacak. En azından bunu ona borçluyum. Bu kadar olsun yardımım olması bile bana yeter.”

Pek anlamadığım bir saygı–sevgi–korku durumuydu. Uzun sürmedi. Sabiha’nın sürekli ağlaması benim gibi Süreyya Eronat’ın da sinirine dokunmuş olmalıydı.

“Kes artık!”

Sabiha'yı omzundan ittirdi. Yeterince sert ve otoriterdi. Tiyatro bitmişti. Biraz iteklenip azarlanan Sabiha susmuştu. Sahiden bu arabada, Süreyya Eronat'ın yanında, geçtim arabayı bundan sonra onun evinde, sürekli elinin altında, gözünün önünde olmaya ne kadar gönüllü olduğunu merak ettim.

“Bulunduğum mevkie gelmezden çok evveli bu resimlerin birilerinin eline geçip ortalığa çıkarsa bana vereceği zararın far kındaydım. Lakin, Fevzi anılarına hırçınca bağlıydı. Bunları yok etmek istemiyordu. İnatçıydı. Bunlar onun da anılarıydı. Bir süre saygı duydum.”

Çevre yoluna çıkmıştık. Koyu renk camlardan dışarısı karanlık görünüyordu. Dışarıdan görünmemize imkân yoktu. Süreyya Eronat'a da bu yakışırdı. Allah bilir araç aynı zamanda kurşun geçirmezdi de.

“Sonra bunları imha ettiğini söyledi. Elbette inanmadım. Lâkin bir şey demedik.”

Sabiha'nın korkusu artık resmen beyazlaşan yüzünde alenen okunuyordu.

“Tamamdır diye kabul ettim. Ama sonra kulağımıza o söylentiler gelmeye başladı. Haliyle birşeyler yapmak gerekiyordu. Nereye sakladığını bilmiyorduk. Sorduğumuzda da inkâr ediyor, yok ettim diyordu.”

Aferin diye geçirdim. Anlaşılan Buse, yani Fevzi bunu epeyce bir zaman parmağında oynatmıştı.

“Fevzi'nin bir süredir rahatsız edildiğini biliyorduk. Ama karışmadık. Sonra Fevzi resimlerin nerede olduğunu size açıkladı.”

Evet, kulüpte anlatmıştı. Üst kattaki kıytırık büroda. Ama Süreyya Eronat bunu nereden biliyordu?

“Şaşkınlığınızı anlıyorum,” dedi. “Kafanızı yormayın, Hasan sizi dinliyordu.”

Jetonum düştü. Ufak, minik bir şok etkisi yarattı: Hasan, yani benim Hasan! Tabii ya, Hasan tam da Buse’yle yaptığım bu konuşma sırasında içeri dalmıştı. Nedenini bir türlü anlayamadığım, Buse’den gerilmesinin altında da demek ki bu neden vardı.

“Hasan da sizden mi?” diye sordum çekinerek.

Şaşırmıştım. Kıçının çatalını göstere göstere travestiler arasında salman kırık Hasan’ın Hedefçilerle ne ilişkisi olabilirdi? Hem madem Hedefçiydi, Sofya’nın dibinde ne arıyordu?

Kibar bir tebessümle cevap verdi. Bu tebessümle anlattıkları kesin Oscar kazanacak kalitedeydi. Onca az mimikle bunca anlam, değme oyuncularını hasetten çatlatırdı. Demek Hasan onlar adına Sofya’nın çetesinde muhbirlik ediyordu. Tabii bu arada benim kulübümde de. Görürdü o kıçını sergileyen ibne bozuntusu gününü.

Bu adam aklımdan geçenleri okuyordu.

“Yanlış anlaşılmasın, bizimle doğrudan bir ilişkisi yok. Sadece bir arkadaş, bir dost adayı diyelim,” dedi. “Yanınızda kalması arzumuzdur. Hem sizin, kulübün güvenliği için de iyi olur...”

Buyrun! İşte alenen tehdit ediliyordum.

“Sonra o meşum gece geldi. Biz de televizyonlardan haberdar olduk. Bir an bile tereddüt etmeden Sabiha teyzeye gittim. Bana ihtiyacı olacağını biliyordum.”

Yemezlerdi, aslında pekâlâ da resimlerle mektubun peşindeydi. Ama sesimi elbette çıkarmadım.

“Olabilecek tatsızlıklara karşı onu derhal yanıma aldırdım.”

“Evdeki yazılı resimli her şeyi de toplattınız tabii,” dedim dayanamayarak.

“Aynen dediğiniz gibi. Bu hususta risk almaya değmezdi.”

“Peki nasıl o kadar sessizce becerdiniz? Apartmanda sinek uça kapılarını açan komşuların bile bir şeyden haberleri yok. “

“Haklısınız,” dedi. Ve yüzünde anlaşılmaz bir ifade ile sustu. Galiba yine Oscar’lık, anlam yüklü bir gülümsemeydi. Bu sefer anlamını çözemedim.

“Komşular,” dedim. “Adını bilmiyorum ama adliye kâtibi olan...”

“Evet,” dedi. “Bakın pekâlâ biliyorsunuz. Gökberk kardeşimiz bize yardımcı oldu. Apartmanda lüzumlu tedbirleri aldı.”

“Nasıl?” dedim. “Orada herkes öyle meraklı ki...”

“Haklısınız. Mahallede ufak bir olay çıkarttı. Tüm komşular bu olayla ilgilenirken bizimkiler de sessizce işlerini hallettiler.”

Birden Teksoy Apartmanı’nın olduğu sokaktaki yanık bina gözümün önüne geldi. Sokağa sinmiş is kokusunu bile hatırladım.

“Yangın mı?” dedim.

Süreyya Eronat cevap vermedi. Öyle donuk donuk gülümsemekle yetindi. Bunun anlamı açıktı. Ne de olsa adam her saniye iyi oyunculuk dersi vermek zorunda değildi.

Kısa bir süre öyle konuşmadan gittik. Hareket halindeki araçlarda ters oturmayı sevmem. Midemi bulandırır. Şimdi de öyle olmuştu. Midemi bulandıran tek şey ters oturmak değildi. Öğrendiklerim, ilişkilerin çetrefilliği, herkesin kendince olan hesapları, Hasan’dan yediğim kazık, tombul yanakların kocası Gökberk’in içgüveyliğine yakıştıramadığım militan partizanlığı... Her şey. Yüzüm ekşidi.

“İyi misiniz?” diye sordu.

“Evet,” dedim, “teşekkür ederim. Sadece ters oturmaktan biraz midem bulandı.”

“Lütfen rahatsız olmayın. Nasıl rahat ediyorsanız öyle oturun. Arzu ederseniz biraz duralım inip hava alın. Süleyman?”

Süleyman anında hız kesmiş, sağ şeride geçmeye başlamıştı.

“Hayır, gerek yok. Sahiden iyiyim,” dedim.

“Siz bilirsiniz.”

“Bir şey sormak istiyorum,” dedim.

“Buyrun. Yardımcı olabileceğim bir konuysa memnuniyetle...”

“Süleyman’ı neden üstüme saldınız. Hem de beni baştan çıkartmaya çalışarak?”

Güldü. Bu gülüş sahibiydi. Elbette ölçülüydü ama en azından gerçektir. ‘

“O sadece sizi bana getirmeye çalışıyordu. Sizi beğendiyse elbette bilemem. Ancak o konuda bizim bir talimatımız olmadı.”

Süleyman kulaklarına kadar kızarmıştı ama sesi çıkmadı.

“Utanmana gerek yok Süleyman,” dedi Süreyya. “Hanımefendinin ne kadar güzel ve çekici olduğu ortada. Beğendinse açıkça söyle. İstersen yine de davet edebiliriz hanımefendiyi.”

Bu teklif midemin daha da çok bulanmasına neden oldu.

“Yok öyle bir şey efendim...” diye kekeledi Süleyman.

Terbiyesiz ve hadsizdi. Yani beğenmemiş olduğunu söylüyordu. İyi etmiştim dövmekle. Süreyya ise gülümseyerek bakıyordu.

“Bir de onu epey hırpalamışsınız. İzzetinefsine dokundu. Beklemiyorduk.”

“Canını yaktımsa özür dilerim,” dedim. Canının epey yandığını biliyordum. “Keşke bana söyleseydin.”

“İsim vermek bana düşmezdi,” dedi Süleyman. Sesinde, küs çocukların tonu vardı. Profiline bakınca, ters ışıktaki sadece yutkundukça aşağı yukarı oynayan âdemelmasını görüyordum. Yine de gözlerini yoldan ayırmıyordu. Bir kez dönüp bana bakmamıştı.

“Keşke telefonla, bir not gönderip falan beni uyarsaydınız. Boşu boşuna şantajcılarının ortasına düştüm,” dedim.

“Haklısınız ama eviniz gözlenip dinleniyor olabilirdi. Böyle riskleri almam.”

Aslında haklıydı da. Evim gözleniyordu. Dinlenip dinlenmediğini ise henüz bilmiyordum.

Sabiha, ağlamayı kesmiş, ama bizi dinlemediğini göstermek için kafasını cama döndürmüştü. Görmeden dışarıyı seyrederek gibiydi.

“Peki şimdi medyanın bunu öğrenmesi an meselesi. Halkın içinde cenazeye katıldınız. Bir travestiyi arabanıza aldınız. Bir diğerinin –affedersiniz teyzeciğim– annesini himayenize aldınız. Yani onca zamandır korumaya, saklamaya çalıştığınız her şeyi bir anda ortaya serdiniz.”

“Efendim sakınılan göze çöp batar. Lüzumlu tedbirleri aldık. Haklısınız yine de ortaya çıkabilir. Ancak diğer tarafından bakarsak, oğlu cinayete kurban giden yaşlı, gözleri görmeyen uzak akrabamı yanıma almış olmam benim imajımı kuvvetlendirir. Nasıl, ne türden insanları bile kucakladığımız partimin aslında ne kadar esnek bakışları olduğunun altını çizer. Yani aslında tedirgin olacak hiçbir şey yok. Her şey kontrolümüz dahilinde cereyan ediyor.”

“Ya arabanıza binip inerken görülen ben?”

Haliyle bu soruyu sorarken tek kaşımı olabildiğince havaya kaldırdım. Biraz da dudaklarımı araladım. Ayna karşısında yaptığımda beğendiğim bir pozumdur.

“Her ailede, hısımlar arasında bazı tasvip edilmeyen şahsiyetler olabilir. Bu onları dışlamamızı gerektirmez. Hele de böylesi acı günlerde. Biz, partimiz olarak herkesi kucaklıyoruz. Bizim camiamız bunu anlayışla karşılayacak olgunluktadır.”

Evet ya, böyleleri hesapsız adım bile atmazdı. Belki duygusal bir boyutu olabilirdi ama işte yaptıklarının hepsi sonunda gelip basit bir aritmetiğe dayanıyordu.

“Buse’nin, yani Fevzi’nin, katilleri konusunda bir şey yapmayı düşünüyor musunuz? Koskoca bir şantaj çetesi...”

Fevzi’nin adı geçince Sabiha’ımın gözleri yeniden yaşlandı.

“Kim olduklarını biliyoruz,” dedi. “Hem siz hem biz.”

“Ahtapot gibi her yana kol sarmış bir çete,” dedim.

Sabiha’ımın ağlaması sesli hale geldi. Elindeki mendil sırılsıklamdı. Dayanamadım, Süleyman’la aramda duran kâğıt mendil kutusunu ona uzattım.

“Buyrun, bunları kullanın,” dedim.

Sessizce teşekkür etti. Kutudan bir tane çekip sümkürdü.

“Varlıklarından bir müddettir haberdardık. Hatta bizim de işimize yaradıkları olmuştu. Lakin sizin de tespitiniz gibi fazla yayılmışlar. Kökleri kuvvetli yerlere dayanıyor. Onları toptan halletmek imkânsız. Fevzi’nin katliyle alâkalı adlan belirledik. Şimdilik hedefimiz sadece onlar. Ama merak etmeyin işlemlere başladık.”

Minimal mimikli yüzünde “merak etme” anlamındaki hınzır göz kırpması şaşırtıcıydı.

“Buraya kadar tamam, iyi, hoş da ben onlardan nasıl kurtulacağım? Sizin de bildiğiniz gibi benim başıma kaldılar. Takip ediliyorum, evim gözleniyor, yani tek kelimeyle tepemdeler. Ben sizin olanaklarınıza sahip değilim. Teker teker halletmeye niyetlensem ömrüm yetmez.”

Gözlerimin içine bakarak bir süre suskun kaldı.

“Sofya Hanım’a cenazeye geldiğinde gerekli izahat yapıldı. Herhalde ikna olmuştur diye ümid ediyoruz. Malum, böyle müesseselerle iş yaparken her zaman aynı tarafta kalınamayacağını bilmek gerekir. Bu sebeple de baştan ellerin güçlü tutulması icap eder. Bizim de konumumuz aynen böyle. Kısasa kısas, göze göz... Kartlarımızı gösterdik. Artık ne yapacakları bellidir. Bu camianın da kendince yazılı olmayan kuralları mevcut. Üzerinde yaşadığımız dünya ne kadar acımasız. Ancak itiraf etmeliyim dün ortaya çıkarttığınız kaset ile işleri biraz karıştırdınız.”

“Nasıl yani?” dedim. “Kaset hiçbir şeye delil olmaz ki. Yanılmıyorsam bu konuda Yargıtay kararı bile var.”

Yine belli belirsiz gülümsedi.

“Evet efendim öyle bir karar mevcut, ancak sizin de pek iyi bildiğiniz üzere dedikodunun yayılması için delil gerekmez.”

Nedense savunmaya geçmek ihtiyacı duydum.

“Ama biliyorsunuz aslı o gazeteci kadındaydı.”

“Ayşe Vidinli Hanım...” dedi benim “kadın”ımı “hanımefendi”ye düzelterek.

Evet ya adı Ayşe’ydi. Gazeteci kadının bir türlü hatırlayamadığım adı en sıradan isimlerden biri olan Ayşe’ydi. Üstelik bu adı severim de.

“Hem o, yani Ayşe Vidinli, röportajını gazeteye bile vermişti.”

“Katiyetle yayınlanmazdı.”

Bunu o kadar kesinlikle söylemişti ki aksini düşünmek bile imkânsızdı.

“O zaman affedersiniz ama karışan nedir?”

“Ortalığa attığınız kaset,” dedi. “Lüzumsuz yere bazı insanlar haberdar oldu. Lüzumsuz isimler olaya dahil oldu.”

“Onlar sadece fırsatçılık yapmaya çalıştılar,” diye onları da savunmaya giriştim.

Gülümseyerek baktı.

“Yetmez mi? Fırsatçılık... Tamah yedi temel gûnahtan biridir. Ama ... halledilecek...”

Yine aynı güven verici, tartışılmaz kelam ifadesini taşıyordu. Neyin nasıl halledildiğini, eğer bahis konusu Ayşe Vidinli ve fingirdeği kırık Ahmet ise başlarına ne geleceğini merak ettim. Merak etmem sormamı gerektirmiyordu. Ne kadar az bilirim o kadar rahat edecektim.

“İyi,” dedim.

Karşılıklı sustuk. Zaten Süleyman’la Sabiha’nın ağızları var dilleri yoktu. Önüme döndüm. Arabanın içi serin olmasa şimdiye kadar mide bulantısından duramazdım. Ama işte klimanın nimeti buydu.

“Sizi nerede bırakalım?” dedi.

Doğal olarak eve kadar bırakılmayı bekliyordum. Bu soruya biraz bozuldum. Belli etmedim.

“İlk taksi durağı olabilir,” dedim.

Süleyman’a açıklama yapılması gerekmiyordu. Duyması gerekeni duymuştu. İlk girişi alıp çevre yolundan Esenler yönüne saptı. Otogara doğru ilerliyorduk. Doğrusu orada inmek istemiyordum.

“Mümkünse otogar olmasın,” dedim. Sesim biraz hırçın çıkmıştı.

Davutpaşa yönünde devam ettik. Paket postanesine giden yolun ağzında bir taksi durağı vardı. İlk taksiye yaklaştık ve durduk.

“Alâkanıza teşekkürler. Olanları unutmanızı bekliyoruz,” dedi.

Uzattığı elini sıktım.

“Ve tabii artık bu işin içinden bir an evvel çıkmanızı.”

Son söylediklerini kanımı donduran bir sesle söylemişti. Elim hâlâ onun elindeydi, gözlerimin içine bakıyordu. Bu adamdan neden şimdiye kadar hazzetmediğimi anladım. İstediy mi o kara gözleri korkutucu bakıyordu.

Sabiha Hanım’a tekrar başsağlığı diledim. Otomatik bir hareketle öptürmek üzere elini uzattı. Ben de öptüm. Süreyya arkadan şapkamı verdi. İnerken Süleyman’a hiç de hak etmemesine rağmen sadece kuru bir “hoşçakal” dedim.

Araba ben iner inmez hareket etti. Elimde şahane ve kocaman şapkam, en zarif halimle Topkapı’da, sanayi mahallesinin ortasında kaldım.

Taksi bakınmama kalmadan yanımda bir Corolla durdu.

Açık arka camdan Sofya:

“Atla çabuk,” dedi. Düşünmeden bindim. Hareket ettik.

“Beni takip mi ettiniz?”

“Ay canım, safi oynamaya çalışma rica ederim. Tesadüf olamayacağı açık değil mi?”

Arabayı ilk defa gördüğüm asabi suratlı bir adam kullanıyordu. Benim Hasan ise önde onun yanında, ağzım açmadan oturuyordu. Sofya’dan fırsat bulursa konuşur, selam verirdi.

“Dinle canım,” dedi. “işler aklının alamayacağı kadar karıştı. Sana ihtiyacım var.”

“Kaseti verdim ya...”

“Başlama lütfen. Şimdi adamın arabasından indin. Yol boyu “tıp” oynamadınız herhalde. Neler anlattıysa bilmeliyim. Sen unutmadan, sıcağı sıcağına, tek kelimesini atlamadan. Yoksa benim yapacağım açıklamalar tek başına bir şey ifade etmez.”

Sofya, kendini tümüyle aşarak bütün bunları tek bir nefeste söylemişti.

“Lütfen tane tane, ağır konuş, bu hız şok etkisi yaptı.”

Ahtapot kollu şantaj çetesi tüm gücüyle ortalıktaydı. Sofya, belki de Ferruh, hatta önemli şahsiyet Refik Altın bile onlarla bir biçimde ilişkideydi. Ben bile bir yerlerinden bulaşmış, kayıtlarında yerimi almıştım.

Kolları güçlü ve çok olan diğer taraf ise Süreyya Eronat'ındı. Gerektiğinde işbirliğine girmiş, ama birbirlerini oymak için fırsat kollamışlardı. Güç savaşı işte böyle bir şeydi. Şimdi sayın Eronat bu konudan da, benden de el çekmelerini istiyordu.

“Yani sadece rica etmiyor herhalde,” dedim.

“E haliyle,” dedi Sofya.

Devam eder diye umdum. Hayır, etmedi.

“Yani?” diye tekrarladım.

“Yanisi ne? Adam resmen tehdit etti. Siz karıştırırsanız bizim de karıştıracak şeylerimiz var demeye getirdi.”

Meraklı Hasan için bu kadar susmak bile fazlaydı. Dayanamadı.

“Ne olduğunu söyledi mi bari?”

“Salaksınız! İkiniz de... Ayol söyler mi hiç? Bana bile... söylemedi.”

Bir süre sustuk.

“Şimdi,” diye Sofya tekrar başladı “benimle geliyorsun ve açıklama yapıyorsun!”

“Kime ayol?” dedim.

“Beni dinlemeyen, bana artık güvenmediğini her fırsatta ifade edene, pek sevgili dostun, Sayın Mehmet Sebil’e.”

Yutkundum. Mehmet Sebil, yıllardır tanıdığım bir iş adamıydı. Eski demir perde ülkeleriyle ticaret yapardı. Arada, gelen misafirlerini farklı şekilde ağırlamak için arayıp yardım isterdi. Ben de kızlardan uygun olanları söylediği otele yollardım. Her taraf için kârlı işti. Kulübe gelmişliği bile yoktu. Adamla ilişkim neredeyse yıllardır sadece telefonlaydı.

“Yani bu işin başı o mu?”

“Yok canım... Benden sorumlu o kadar. Başının kim olduğunu o bile bilmez. Zaten işin başı var mı o bile belli değil. O kadar karışık ilişkiler yani.”

“Peki nereden benim dostum oluyormuş?” dedim. “Adamı yıllardır görmedim bile.”

“Bilemem hayatım. Öyle dedi...”

“Bak pezevenge!”

Sofya suni bir kahkaha attı.

“Di mi? Hem dostum de, hem de üstüne bütün bunları yap! Anladığın gibi güzelim herkes senin

kadar naif değil. Her Şey çıkar ilişkisi. Belki artık sen de akıllanırsın.”

Sofya eski havasına pek çabuk kavuşmuştu. Diline aynı yılanlık, aklına aynı hamaset geri gelmişti.

“Peki ne anlatacakmıŐım ben ona?”

“Süreyya Eronat’la ne konuŐtuysan onu. Önce ben anlatacağım, sonra da sen... Birbirimizi doğrulayacağız. Gerekirse bu kırık da...”

Bahsi geçen “bu kırık” elbette Hasan’dı.

“Desene Őıracıyla bozacı olacağız.”

“Őahsen ben öyle bakmamayı tercih ederim,” diye mesafesini koydu. “Bu her ikimiz için de fırsat. Kendimizi bu işten bir süre sıyırmak, biz akıllarına tekrar gelene kadar bizi rahat bırakmaları için önümüzdeki tek fırsat. Dediklerimi anlıyorsun değil mi?”

“Neden anlamayayım ayol?”

“Bilmem... öyle boş boş bakıyorsun da...”

“DüŐünüyorum...”

Küümserce baktı. Gözleri yerine ekonomik bir dudak hareketi yetmiŐti bunu sezdirmesine. Meryl Streep görse kıskançlıktan atlardı.

“Ya gelmezsem?” dedim.

“Bu konunun artık şakası kalmadı. Tartışmaya bile gerek yok. Aklını basma topla ve ona göre davran. Amatör dedektiflik bitti canım. Bahis konusu olan artık senin de kışın! Yani hayatın... Korumak istiyorsan ona göre seçimini yap. E mi?”

Bu arada E-5 üzerinde ters yöne dönmüş, sırasıyla Merter, Bakırköy, Ataköy’ü geçerek ilerliyorduk. İkitelli sapağından saptık. Buraları İstanbul saymadığımdan her geçtiğimde şaşırırım. Panoramayı bütünüyle değişmiş bulurum. Düşününce buralara ne kadar yolum düştüğünü, her gelişimin de arasının yıllarla ifade edilebileceğini hatırladım.

Bir zamanlar peş peşe buraya taşınmayı marifet bilmiş medya devleri yavaş yavaş yine şehir içine, merkeze geri sızmaya başlamışlardı. Yan yollarından birine sapmış, gittikçe asfaltı bozulan ara yollarda sarsılarak ilerliyorduk.

Modern yapıllı medya kulelerini geçince manzara birden karışıyordu. Yeni, bakımlı ve modern binaların yanında en döküleninden tamirhane, demirci atölyesi, inşaat çıktısı satan vardı. Hatta binalar da gittikçe seyreliyordu. Bir şey olursa buradan kaçmak, hem de bu kılıkta kaçmak imkânsızdı. Kendi ayağımla kuzu gibi kapana ilerliyordum.

Sofya’ya ve her şeye rağmen varlığının koruyucu olacağına inandığım Hasan’a güvenim gitgide sarsılmaya başlıyordu.

“İşte geldik!”

Sofya’nın geldik dediği yer yüksek duvarlarla çevrili, demir araba giriş kapısı kapalıydı. Bizim yaklaştığımızı görünce kapı kendiliğinden açıldı. Çakıl döşeli iç bahçeye geçtik. Bunların üzerinde yürümeyi ne sever ne de beceririm.

Önüne geldiğimiz bina yeniydi. İki katlıydı. Ama içinde, hatta etrafında hiçbir hayat belirtisi yoktu.

Arabadan inmeye niyetlenen Hasan’a “Sen kal! İcap ederse çağırırız. Bir de seni bulaştırmayalım,” diyen Sofya hâlâ bazı insani duyguları kaldığını son anda ispat etti.

Üç basamak merdiven çıkarak binaya girdik. Sofya hırslı ve sebatlı adımlarla önden ilerliyordu.

Ayak seslerimiz granit taklidi taş zeminde tok sesler çıkarıyor, bu sesler boş ve geniş mekânda yankılanıp büyüyordu. Kısacası durum her ilave ayrıntıyla daha da ürkünçleşiyordu.

Sesimin yankısından çekinip neredeyse fısıldayarak “Bizden başka kimse yok galiba,” dedim. Sofya dönüp bakmadı bile.

Tam karşımıza denk gelen geniş çift kanatlı kapı açılmış, arasından tombalakça, yuvarlak yüzlü ve gözlüklü bir adam çıkmış bize doğru ilerliyordu. Hatırladığım Mehmet Sebil böyle biri değildi. Görüşmeydi bu kadar değişmiş olamazdı.

Selam faslını falan boşverip “Geçin, sizi bekliyorlar,” diye bize yol verdi. Yüzü inanılmaz ciddi, bakışları ise hınzır çocuklar gibi fıkır fıkır canlıydı.

Girdiğimiz yer belli ki makam odası olarak tasarlanıp döşenmişti. Beklenecek her nevi gösterişi vardı. Binanın köşesinde yer alması nedeniyle hem yeşillikli bahçeyi, hem de geldiğimiz otopark kılıklı çakıllı avluyu tabak gibi görüyordu. Yani gelişimizi kare kare izlemişlerdi.

Toplantı bölümü biçiminde düzenlenmiş koltuklarda Mehmet Sebil –dostum!– ve tanımadığım bir adam daha oturuyordu. Her ikisi de bulundukları yerden gerginlik yayıyorlardı. Eski dostum beni tanıdığına dair hiçbir işaret vermiyordu. Yerinden kalkmak bir yana, selam bile vermiyordu.

Sofya, tam da Rusya’dan Sevgilerinin Lotte Lenya’sı gibi dizlerini hafiften kırıp tek ayağını geriye alarak reveransı andıran garip bir selam verdi. Hayret ve esefle izledim.

Bize kapıyı açan tombul da peşimizden içeri girmiş, duvar kenarındaki rahatsız sandalyelerden birine tünemişti. Aynı klastan olmadığını belli ediyordu.

Tanımadığım adamın sesi adeta mekanikti.

“Oturun lütfen...”

Bu “lütfen” pek rica eden, ikram eden, misafirperver bir “lütfen” değildi. Geçip oturduk. Tavrına bakılırsa buradaki herkesten daha önemli biri olduğu ortadaydı. Bunu da resmen hissettiriyordu. Belki de kadim dostum Mehmet Sebil ondan çekinip bana yüz vermiyordu.

“Merhaba Mehmet Bey, görüşmeyeli uzun zaman oldu,” diyerek ona yaklaştım ve elimi uzattım.

“Ya... öyle...” dedi mırıl mırıl bir ses tokalaşırken.

Diğerine döndüm.

“Sizinle tanışmadık,” dedim. “Merhaba...”

“Ben sizi yeterince tanıyorum,” dedi küstahça. Elim havada kaldı.

Gözleriyle her hareketimi izleyen Sofya geçip oturmamı belirten yıldırımlarla yüklü bir bakış attı. Sonunda oturuşuma onay verdiğini belli etti.

“Süreyya Eronat’la konuştum,” diye başladı. Sanki konuşmayı kendi planlamış ve başarmış gibi anlatıyordu.

Adam resmen bizimkini tehdit etmiş, ayaklarını denk almazlarsa olabilecekleri çıtlatmıştı. Eliyle beni işaret ederek.

“Bu şahit hepsine,” dedi.

Aptalca kafamı sallamakla yetindim.

“Yani?” dedi suratsız asosyal yaratık.

“Onu siz daha iyi bilirsiniz efendim. Ben sadece bana söylenenleri iletiyorum. Elçiye zeval olmaz.”

“Ne yani şimdi üstüne su içip oturacak mıyız? Bu iş böyle bitmez.”

“İki kişi öldü...” dedim. “Yetmez mi? Üstelik biri tamamen masumdu.”

Beni duymazdan geldi. Sanki yoktum. Görünmez, duyulmaz olmuştum. Kaşları çatılmış boşluğa bakıyordu. Tüylerim ürperdi. Galiba bu onun düşünme pozuydu. Hepimiz de onu izliyorduk.

“Aslında Buse de masumdu...” diye ekledim. Sesimin neden mırıltıya dönüştüğünü anlamadım. Yine duyulmadım.

“Onu sizlerin öldürttüğünden eminim.” Bunu yüksek sesle mi söyledim, içimden mi geçirdim emin olamadım. Buz gibi bakışların üzerime kilitlenmesinden anladım ki duyulmuşum.

Sofya kaygıyla bana bakıyordu. Şahane dudaklarını hafiften büzüp gözlerini kısarak bana “sus”

diyordu. Ürpermem artarak devam ediyordu. Oysa bulunduğumuz oda serin sayılmazdı.

Gözlerim Mehmet Sebil’e kaydı. O da aynı işareti daha erkeksi bir şekilde tekrarladı. Yani dudaklarını büzdüğünde öpücük gönderecek duygusuna kapılmadım. Görmeyeli üstüne bir sünepelik gelmişti. Ya da eskiden de böyleydi, ben hatırlamıyordum.

İstedikleri olmuştu. Susmuştum. Herhalde ortalığa hâkim olan korku havası bana da sinmişti.

Soğuk nevalenin boşluğa bakarak düşünmesi devam ediyordu. O düşünürken ben de düşünmeye başlamıştım. Sebil’e gönderdiğim kızlar kim bilir ne şantajlara alet olacak biçimde kullanılmıştı. Allahtan çoğunun haberi bile yoktu. Olsa herhalde kulağıma birşeyler gelirdi. Bir daha aslaydı.

Düşünmesi sona ermiş olmalıydı ki konuştu:

“O zaman biz durumu bir değerlendirelim bakalım...”

Bunun “gidin” demek olduğunu Sofya ayağa kalkınca anladım. Haliyle ben de hareketlendim.

“Siz de ayağınızı denk alın artık. Her taşın altından çıkmayın biraz. Bu sefer ucuz kurtuldunuz haberiniz olsun. Dosyanız gitgide kabarıyor. Ne tarafta durduğunuza karar verin. Gerekirse sizi de ararız,” dedi.

Bugün ikinci defadır işten el çektiriliyordum. Önce Süreyya Eronat kibarca söylemişti, şimdi de bu öküz alenen tehdit ediyordu.

“Sofya size açıklar,” dedi.

Tecrübe kazandığım için el falan sıkmaya niyetlenmedim,

Mehmet’e de boş verdim. Hızlı adımlarla kapıya ilerleyen Sofya’yı izledim.

Cingöz tombul kapıyı açmak için kalkarken, asosyal yaratık hükmedici sesiyle arkamızdan seslendi:

“Arabadaki kim?”

İkimizde donduk. Hasan’ı görmüş olmalıydı.

“Neden buraya getirdiniz?”

“Cenazeden geliyoruz. Hem kendisi de güvenilir biridir efendim,” dedi Sofya. “Benim yakınım...”

Sessizlik.

“Tekrar olmasın,” diye ekledi buz gibi.

ileride bu anı hatırlayınca sadece Sofya’nın inik yelkenlerini, ezici iktidarın nasıl bir şey olduğunu hatırlayıp gülebileceğimi düşündüm.

Kapıdan çıkar çıkmaz sordum.

“Bu öküz kim?”

“Susss...” dedi Sofya tıslarca.

Arabaya kadar konuşmadık.

Eve girerken içim daralmıştı. Sofya'nın yol boyu anlattıklarını dinler dinlemez unutmaya karar vermiştim. Onların ellerinin yetişemediği bir yerlere kaçmak, bambaşka bir ülkeye, kimlik değiştirip kaçmaya nitelenenlerin Shangri-La'sı Panama'ya falan göç etmek istiyordum.

Satı Hanım işine devam ediyordu.

“Hoş geldiniz beyefendi,” diye karşılandım.

Beyefendi, mini etekli bir kıyafetle geziyordu. Kafasında da tepsi kadar şapkası vardı. Arayan olup olmadığımı sordum.

“Vallahi bakmadım efendim. Arayanlar oldu, masaj bıraktılar,” dedi. “Dinlersiniz.”

“Masaj değil ayol mesaj,” dedim içeri geçerken.

Terlemeye başlamıştım. Üstümdeki koyu renk kıyafeti terle lekelemeden hemen çıkardım. Serin bir duş iyi gelecekti. Yeterince uzun yıkanırsam sadece bedenimi değil ruhumu ve zihnimi bile temizleyebilirdim. Ama önce mesajları dinlemek istiyordum.

İlk mesaj Hasan'dandı. Çıkmadıysam cenazeye beraber gitmeyi öneriyordu. Geç kalmış, Sofya ile gelmişti. Bu konuyu daha sonra ele alacaktım. Hasan'ı çekip bir güzel konuşmam gerekliydi. Gözümün içine baka baka, her gün yüz yüzeysen bana bunları yapmamalıydı. Toy ve her bir boka fazla hevesliydi. Kötü niyetli olmadığına emindim, sadece toyluğundan ve merakından böyleydi. Hem zaten iddia ettiği gibiyse, daha resmen gay bile değildi. Ne olduğu belirsiz bir şeydi. Kıcının çatalını göstere göstere ortada dolaşmak da neydi? Düşündükçe köpürdüm.

Ali peş peşe iki mesaj bırakmıştı. İlkinde kuryenin getirdiği zarfı aldığım söylüyordu. Belli ki henüz diski yüklememişti. John Pruitt’ten haber yoktu. Bir sonraki mesajında ise Wish & Fire’cıların aradıklarını, teklifimize sıcak baktıklarını iletiyordu. Para konusunda hep olduğu gibi sesinde güller açıyor, kelebekler kanat çırpıyordu.

Sonraki mesaj sessizdi. Peşinden gelende ise sesler karışıyordu. Bir erkek sesi, çok gürültülü bir yerden, pek de iyi çekmeyen bir cep telefonu ile arıyordu. Hayranlarımdan biri olduğuna karar verdim. Sesini tanıyamadım, ama arada yakaladığım kelimelere bakılırsa birlikte epey birşeyler yapmış olmalıydık. Satı’nın bunları tam dinlememiş olmasını diledim.

Peşinden Kenan aramıştı. Bir evvelki mesajın da kendisinden olduğunu söylüyor, gürültü için özür diliyordu. Bu sefer daha net ve duyulur bir mesaj bırakmıştı. Canının beni ne kadar çektiğini, en pornografik dille anlatıyordu. Satı duyduysa muhakkak yüzü kızarmıştır.

Sonra konuşmayan bir mesaj daha ve bitiyordu, iki saat evden ayrılmıştım ve anlaşılan telefon bu süre boyunca hiç susmamıştı.

“Satı Hanım, mutfaktaki karpuzu kesiver. Ben duşa giriyorum. Buzluğa koy ki ben çıkana kadar biraz soğusun,” dedim ve banyoya girdim.

Çıktığımda karpuz hazırды. Ben ortalıktayken hep yaptığı gibi, Satı işini uzattıkça uzatıyor, genelde tozunu bile almadığı ufacık şeyleri eline alıp uzun uzun siliyordu. Tamam, bir titizlik hastası değilim ama evin de temiz olmasını beklemek en doğal hakkım. Bazen sadece gelip iki parça eşya ütölüyüp gittiğine inandığım oluyor.

Aslında bilgisayar odasında birikmiş dergileri, disketleri toplatmak, artık düğüm haline gelmiş onlarca kordon ve kabloyu çözüp düzenletmek niyetindeydim. Ve de klavyeyi iyice bir temizletmek istiyordum. Konuyu açtım. Sıra kablolarına gelince,

“Ay ben korkarım. Elektrik felan...” dedi. “Yaz günü çarpılmayım...”

Sanki kış günü olsa çarpılması normal mi olacaktı?

“Yok,” dedim, “bir şey olmaz. Fişten çekeriz. Ayıklar, temizlersin sonra ben takarım.”

“O zaman olur,” dedi. “İsterseniz onları bağlarım bile. Ya da güzelce öreyim?”

Hayır, bilgisayar kablolarımın manasız bir saç örgü modelinde olmasını istemiyordum.

“Sen hele bitir, bakarız,” dedim.

İçeri gitmesiyle bana seslendi.

“Haydi gelip fişten çekin de temizleyeyim.”

Sanki elektrik süpürgesini, ütüyü, mutfak robotunu kullanan o değildi. Gidip dediğini yaptım. Yere çömelip masanın altına girdi ve kabloları çözmeye başladı. İçinden bana söylendiğini biliyordum. Hatta klavyeyi de takılı olduğu yerden çıkarıp önüne koydum. Fazla ıslatmadan deterjanla silivermesini söyledim.

Satı işini bitirip gidene kadar birikmiş dergileri karıştırdım, biraz kitap okudum. Zaten fazla kalmazdı. Saat dört olmadan çıkmak âdeti vardı. Bu kez de öyle oldu.

“Başka bir diyeceğiniz var mı,” diye giyinmiş olarak karşıma dikildi.

Gittikten sonra klavyeye baktım, neredeyse şıpır şıpır su damlıyordu. Bunu böyle yapmak, bir daha yaptırma demenin bir yoluydu elbette. Bu kadarcık geçmişimiz vardı. Mesajlarını anlıyordum.

Klavyeyi ters çevirerek güneş alan bir pencere içine yerleştirdim. Bunu yaparken içimden Satı'ya bolca söylendim. Kurduğunda da çalışmazsa yenisini almak icap edecekti. Yenisi temiz de olurdu.

Kabloları ise saç örgü yapmamış, ama bulduğu kaim bir kırmızı kurdele ile dolamıştı. İğrenç ve komik olmuştu. Bir süre böyle kalabilirdi.

Kulübe çıkmadan biraz dinlenmek niyetim vardı. Kenan tekrar ararsa düşünürdük.

Tam uzandım kapı çaldı. Benim yatağa yatmam ile kapının çalması arasında gelişen ilişki sinirime dokunmaya başlamıştı. Lakin Kenan olabileceğini düşününce koşup açtım.

Hayal kırıklığı! Karşımda Hüseyin vardı. Yüzü, gözü mahvolmuştu. Azarlama niyetim bu halini görünce söndü. Neler olduğunu tahmin etmek ise pek zor değildi. İçeri aldım.

“Hayrola ne bu halin? “ dedim

“Seninkiler yaptı.”

Sokakta kalmış kedi yavrusu gibi bakıyordu.

“Kimmiş benimkiler?”

“işte, ne saklıyorsan, sende ne varsa onu almak isteyenler. Yolladığın zarfı aldılar. Ne olduğunu anlamayınca da konuşturmak için beni dövdüler.”

“Çok üzüldüm. Özür dilerim,” dedim.

“Aradıkları şey olmadığını anlayınca da bıraktılar. Bir ara bunlar beni öldürecek diye düşündüm. İnsaflı çıktılar.”

“Polise gittin mi?” diye sordum.

“Polis ne yapar ki? Ben taksiciyim unuttun mu... İyisine denk düşersem dinler, geçmiş olsun der yollar.”

Bugün karşılaştığım, dayaktan konuşma zorluğu çeken ikinci kişiydi. Sofya makyaj marifetiyle izleri kamufle etmişti. Hüseyin edememişti.

“İki gündür dayak yiyorum. Acımayan yerim yok.”

Tekrar özür diledim.

“Senin kabahatin değil,” dedi.

“Yine de bunlar başına benim yüzümden geldi sayılır,” dedim.

“Yok,” dedi, “hepsi kendi enayiliğimden. Senin peşine düşen bendim. Senin işin olduğunu duyunca kendim atladım. Yoksa duraktan başkası gidecekti. Dönünce, gelip sana ‘teslim ettim’ deme fırsatı doğdu diye, kendim kaşındım.”

İçimdeki Florence Nightingale uyanmaya başlamıştı. Kaşı yarılmıştı. Yaraya uzandım. Kan kurumuştı.

“Doktora gittin mi bari?”

“Hayır, önce sana geldim...”

Yüzündeki tentürdiyot izleri yalan söylediğini belli ediyordu. Neye takıldığını anladı.

“Eczaneye gittim. Pansuman yaptılar.”

“İyi,” dedim. Elimi çekip durdum. Florence bekleyebilirdi.

Gözlerimin içine bakıyordu. Dediğim gibi bakışları “beni al” diyen kedi yavrusu gibiydi.

“Sırtım fena, yüzümde bir şey yok aslında,” dedi.

Ve hemen üstündekini sıyrıp sırtını açtı. Sahiden iyi dövmüşlerdi. Elimi uzatıp dokundum.

“Dokunma! Çok acıyor,” dedi.

“Alkolle pansuman yapmalısın,” dedim.

“Sen yapar mısın?” dedi. “Sırtıma kendi başıma ulaşamıyorum...”

O yılışık sırtışıından eser yoktu, içimdeki Florence Nightingale ise gümbür gümbür coşuyordu.

“Peki Müjde’yle ne yaptınız?” dedim.

Aslında bunu sormamam gerekirdi. Ama kendimi tutamamıştım.

“Hiç,” dedi. “Ne olsun ki. Seni kıskandırmak istemiştim. O kadar. Sen bana kızıp gidince ben de kalkıp eve döndüm.”

Söylediklerine inanmak hoştu. Yüzüme bir gülümseme yayılmış olmalı, yoksa uzanıp beni öpmeye cesaret edemezdi. Dudağının yarısı şişti ama güzel öpüyordu. Doğrusu hoşuma gitti. Cevap verdim. Benden cevap da alınca bana sarıldı. Eli hemen sertleşen göğüs ucumu buldu. Ben ona sarılınca acıdan bir an nefesi kesildi, gözlerini kısıp dişlerini sıktı. Sonra derinden bir inleme sesi çıkarttı. Panikle elimi çektim. O ise çektiğim elimi yakalayıp uygun yerine götürdü.

Akşam olmasına rağmen hava ısınıyordu.

Thanks for everything Mr. Ros, Barbaros...

BITTI

Table of Contents

[1.9](#)